

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

...Εμείς σαν ήμασταν νέοι, αγαπήσαμε την Ελλάδα τη φτωχική και καταστραμμένη, αντιδρώντας στον επίσημο κυβερνητικό μεγαλοϊδεατισμό εκείνου του καιρού. Εκείνοι θέλανε να μας φορέσουν χλαμύδες κι εμείς από αντίδραση σκύβαμε στο μικρό και ταπεινό, ανακαλύπτοντας τον караγκιόζη, το ρεμπέτικο, την απλή πέτρα, τον επιτάφιο, λατρεύοντας τους λαϊκούς συναισθηματισμούς μας που τροφοδοτούσαν τη μετακατοχική ευαισθησία μας...

Μάνος Χατζηδάκης, συνέντευξη στην Ελευθεροτυπία 25.8.1996

<http://www.mylady.gr/arthra/2012/09/27-i-%C2%ABhameni%C2%BB-sunenteuxi-tou-manou-hatzidaki-pou-den-uparhei-sto-diadiktuo-/#lfsL5KBtkTwbDhTk.99>

Αισθάνομαι πως υπάρχει μια μεγάλη συγγένεια, πρώτα στον βασικό ρόλο, τον ήρωα ή αντιήρωα αν θέλετε τον Καραγκιόζη. Υπάρχουν παρόμοιοι άνθρωποι στην αττική κωμωδία: ο Πεισθαίτερος στους Όρνιθες, ο Δικαιόπολης στους Αχαρνές, ο Τρυγαιός στην Ειρήνη, οι οποίοι βασικό τους χαρακτηριστικό είναι ότι είναι πολυμήχανοι. [...] Είναι διάφοροι σταθμοί, πρώτος σταθμός ήταν στο Κολέγιο με τα παιδιά όταν ανεβάσαμε τον Πλούτο όπου μόνοι μας φτιάχναμε τα κοστούμια, τα ζωγραφίζαμε, τις μάσκες από πηλό πάνω στο εργαστήριο του Κολεγίου. Αυτή ήταν η πρώτη μας προσέγγιση προς τον Καραγκιόζη, προς τον Αριστοφάνη μέσα από τον Καραγκιόζη. Αυτά εντάθηκαν μέσα στα χρόνια. Στους Αχαρνές χρησιμοποιήσαμε τον μπερντέ, που ήταν από πίσω οι φιγούρες οι διάφορες που πάλι θύμιζε Καραγκιόζη. Οι κινήσεις και τα σχήματα βασικά, όπως και στις Θερμοφοριάζουσες, είναι κάτι που έχει πολύ από τον Καραγκιόζη μέσα. Και τελευταία στις Θερμοφοριάζουσες ήταν όλο το έργο κουρδισμένο σε κίνηση πάνω στην μορφή, στην ιδέα της μορφής του Καραγκιόζη.

Κάρολος Κουν, *Οι σκιές του μπερντέ*, επεισόδια 1^ο και 6^ο, ΕΡΤ, παραγωγή 1985)

Κάποτε αγωνιζόταν να βγάλει τη σύνταξη των караγκιόζοπαιχτών. Του ίδιου του είχαν υποσχεθεί να του βγάλουν τιμητική σύνταξη, αλλά ο Μόλλας δεν την ήθελε αυτή τη διάκριση. Αγαπούσε τους συντεχνίτες του, ήξερε τον αγώνα που γινόταν μέσα στα πάλκα τους και προσπαθούσε με κάθε τρόπο να στέκεται δίπλα τους χωρίς να υποτιμά κανένα. Πηγαίνονερχόταν στα υπουργεία για καιρό. Αλλά η υπόθεση είχε σκαλώσει σε ένα διευθυντή που μαχόταν λυσσαλέα τη σύνταξη.

Αποφάσισε να παρουσιαστεί ο ίδιος ο Μόλλας σ' αυτόν, φέρνοντας όσα δικαιολογητικά χρειαζόταν. Αυτός ο κύριος τον κοίταξε αψ' υψηλού, του μίλησε με περιφρόνηση για τον караγκιόζη και μάλιστα του 'πε ότι είναι παιδαριώδες να αποκαλούν τους караγκιόζοπαίχτες Καλλιτέχνες. Ο Μόλλας δεν έχασε την ψυχραιμία του. Πήρε το πιο μελιστάλαχτο ύφος κι απάντησε ήσυχχα- ήσυχχα: «Δεν έχετε δικίο ...κύριε ...Τάδε. Εφ' όσον μπορώ έναν τύπο σαν κι εσάς να τον καρφώσω στο ξύλο, να τον κολλήσω στον μπερντέ και να κάνω τον κόσμο να γελάσει με τα λόγια σας και τα καμώματά σας και να πει μάλιστα «Αυτός είναι ο κ. Τάδε...», θα πει ότι είμαι ταλαντούχος, άρα Καλλιτέχνης...».

Μόλλα-Γιοβάνου, Α., 1981, *Ο караγκιόζοπαίχτης Αντώνης Μόλλας*, Αθήνα, εκδ. Κέδρος

Ο караγκιόζης συνεχίζεται με τις παραστάσεις του που τις λένε «κλασσικές» δήθεν. Ο караγκιόζης έχει ρίζες βαθιές. Μια παράσταση παλαιά που την έπαιζε ο Μίμαρος – που λένε «Το Φίδω»–το έπαιζε αλλιώς. Σήμερα εμείς, απάνω στο σκελετό αυτουνού το παίζουμε αλλιώς, γιατί τα χρόνια αλλάζανε – πώς θα γίνει... Τα παιδιά σήμερα μιλάνε δυο–τρεις γλώσσες, τότε ήτανε όλοι αγράμματοι. Σήμερα ο караγκιόζης έχει ζόρι, το παιδάκι δεν μπορείς να το γελάσεις, σήμερα μιλάει εγγλέζικα, μιλάει γαλλικά, έχει ηλεκτρονικά παιχνίδια σπίτι του...Αλλά ένα πράγμα συμβαίνει, το έχουνε κάνει... «ο караγκιόζης είναι για παιδάκια»... ο караγκιόζης δεν είναι για παιδιά! Λάθος! Δεν κάνει κακό στο παιδί, του ανοίγει τα μάτια ο караγκιόζης, γιατί ο Καραγκιόζης τις κομπίνες που κάνει δεν είναι κλέφτης, τα κάνει γιατί είναι φτωχός και δεν έχει να ζήσει... προσπαθεί να ζήσει!

Ο Καραγκιόζης απεικονίζει τον λαό. Ό,τι τραβάμε τραβάει και ο Καραγκιόζης: πότε φούρναρης γίνεται, πότε μπακάλης, πότε έτσι, πότε αλλιώς, σε όλες τις κατηγορίες ο Καραγκιόζης, αλλά πάντα θα φάει τις φάπες του, γιατί ο λαός πάντα τις φάπες τρώει....

Μάνθος Αθηναίος, *Οι σκιές του μπερντέ*, επεισόδιο 4°, ΕΡΤ, παραγωγή 1985

Η σχέση του ρεμπέτικου με τον караγκιόζη είναι πάρα πολύ μεγάλη και αρχίζει ήδη από το σέρβικο. Στα πρώτα χρόνια του βάσαμε ένα κωνσταντινοπολίτικο. Μετά όταν άρχισαν οι ρεμπέτες να βγάζουν τα σέρβικα τα δικά τους χρησιμοποιούσαμε σέρβικα του Τουτσάνη, του Παπαϊωάννου, ενώ ο Σταύρακας ήταν ο πρεσβευτής του ρεμπέτικου τραγουδιού που το μετέφερε από χωριό σε χωριό θα λέγαμε, από πολιτεία σε πολιτεία. Ήταν μια άρρηκτη σχέση ρεμπέτικου και θεάτρου σκιών και μάλιστα ήταν ένας συνδυασμός γιατί το ένα λαϊκό δούλευε μέσα στο λαϊκό είδος.

Συμπτωματικά σε αυτό τον χώρο θυμάμαι τον αείμνηστο Μάρκο, που καθότανε εδώ ακριβώς κάθε απογευματάκι, δίπλα, με το σκουφάκι του, και κατέβαινα, έπαιρνα την καλησπέρα του και πήγαινα και έκανα τη δουλειά μου. Ένα βράδυ μάλιστα – και ήταν η τελευταία φορά που είδε караγκιόζη – τον ξεσήκωσα με ένα ταξί και τον πήρα στο θέατρό μου.

Ακόμη θυμάμαι τον συχωρεμένο τον Γιώργο τον Μπάτη, που πολλές φορές ερχότανε στο θέατρό μου που ήτανε εδώ οδός Θηβών και μου τραγούδαγε τον Σταύρακα με το μπαγλαμαδάκι. Είχανε μια άρρηκτη σχέση θα έλεγα ρεμπέτικο και караγκιόζη.

Βάγγος Κορφιάτης, *Οι σκιές του μπερντέ*, επεισόδιο 5°, ΕΡΤ, παραγ.1985

Την εποχή αυτή (για το Θέατρο Σκιών το 1920) ο Μόλλας έπαιζε στο Ζάππειο, στο θέατρο Παπασπύρου. Στο θέατρο του Κομητόπουλου, πάλι στο Ζάππειο, έπαιζε ο Ποριώτης. Στην Πισίνα Αθηνών έπαιζε ο Ρούλιας. Σε μία μάνδρα, στον Άγιο Νικόλαο της Νεαπόλεως Αθηνών, έπαιζε ο Μανωλόπουλος. Στο σταθμό Πελοποννήσου, στο θέατρο Μπαρμπαλιά, έπαιζε ο Χαρίλαος. Στο Γκαζοχώρι ο Σμπώρος. Στη Μπουκάλα, ο παλαιός Ρήγας. Οδός Λιοσίων, καφενείο Κωνσταντίνου Παλιάτσου, έπαιζε ο Δημήτρης Λάτσας. Πλατεία Θησείου έπαιζαν Θανάσης Φωτεινός, Θανάσης Δεδούσαρος κι ο Θόδωρος Μπόντζας. Στις κολώνες του Ολυμπίου Διός ο Σωτηρόπουλος. Στο Σύνταγμα, αφετηρία λεωφορείων Αθηνών – Πειραιώς, οι Θεοδωρέληδες. Στην Πάτρα έπαιζε ο Μίμαρος, ο Αγαπητός, ο Βουτσινάς, ο Μπέκος και ο Πάγκαλος. Στην Καλαμάτα ο Γιάννης Πρεβεζάνος, και στον Πύργο ο Σπανός. Στη Λάρισα, ο Χρήστος Βενέκας, Αγιομαυρίτης, Γερολυμάτος.

Χρήστος Χαρίδημος "Έζησα με τον Καραγκιόζη", περιοδικό "Θέατρο", τεύχος 10, 1963.

Όταν αρχίσανε να γεμίζουν τα νοσοκομεία μας με τραυματίες, η ποιήτρια Έλλη Παπαδημητρίου μου έλεγε:

- Προσπαθώ να βρω λίγα λεφτά για να φτιάξεις μια ειδική σκηνή, να παίξεις παραστάσεις στους τραυματίες μας.

Σε λίγες μέρες τα λεφτά βρεθήκανε απ' τις «Ελληνικές Τέχνες» όπου δούλευε, κι εγώ άρχισα να παίζω σε πολλά νοσοκομεία.

Όπου ήτανε να παίζω και το μαθαίνανε οι τραυματίες, χαρούμενοι με περιμένανε.

Ετοίμασα τη σκηνή του караγκιόζη και περίμενα διαταγή για ν' αρχίσω. Όλοι οι τραυματίες μου δίνανε ό,τι είχανε, τοιγάρα, φρούτα, γλυκά και κάνανε μεγάλες διαμαρτυρίες όταν δεν ήθελα να τα πάρω. Οι αδελφές μου λέγανε:

- Ό,τι σου δίνουνε είσαι υποχρεωμένος να τα παίρνεις. Εμείς ό,τι μας λένε τους το κάνουμε, γιατί θέλουμε να τους έχουμε πάντοτε γελαστούς, να ξεχνάνε τους πόνους τους.

Σαν χτύπαγα το κουδούνι, ακουγόντουσαν ακόμα διάφορες φωνές:

- Στάσου. Μην αρχινάς. Να πιάσουμε θέση.
- Κάνε μωρέ λίγο στην μπάντα να περάσει με το καρτσάκι αυτός που δεν έχει πόδια και χέρια.
- Ρε παιδιά, λίγο τόπο, να βάλουμε αυτόνε με το φορείο κι αυτόνε που δεν έχει μάτια.

Πολλές φορές αρχίναγα την παράσταση δακρυσμένος κι ετούτην την ώρα που γράφω, σταματάω για λίγο, γιατί νομίζω πως τους έχω μπροστά μου κι ακούω τα πρώτα λόγια που τους έλεγα:

- Αγαπητά παιδιά μου, σας λέω παιδιά μου γιατί έχω κι εγώ έναν λεβέντη σαν και σάς. Απόψε το θέατρό μας έχει μια ωραία παράσταση....

Κι όταν τέλειωνα:

«...Η παράσταση τέλειωσε. Σας εύχομαι καλή ανάρρωση και καλή νίκη να έχουμε», ο θάλαμος εσειότανε από τις ζητωκραυγές κι όλοι μου φωνάζανε:

- Κύριε Σπαθάρη, να μας έρχεσαι τακτικά, για να ξεχνάμε τους πόνους μας.

Όλοι σχεδόν οι τραυματίες με γνωρίσανε. Στο δρόμο, στο τραμ, παντού με χαιρετάγανε και μου λέγανε:

- Κύριε Σπαθάρη, πότε θα μας έρθετε στο νοσοκομείο μας;
- Θα έρθω αυτές τις μέρες, τους έλεγα.

Μια μέρα στον Ευαγγελισμό, ενώ έστηνα τη βιδωτή σκηνή μου, δίπλα μου, σ' ένα κρεβάτι, ήτανε ένας βαριά τραυματισμένος από όλμο και βογκούσε.

Δύο αδελφές τον επεριοιόντουσαν. Σαν άκουσε πώς εγώ ετοιμάζω караγκιόζη, μου φωνάζει μουγκριστά:

- Ωχ βρε παλιάνθρωπε, εγώ πεθαίνω κι εσύ ήρθες εδώ που θα γίνει ο τάφος μου να παίξεις; Φτου σου, άτιμε.

Εγώ σταμάτησα, μα οι αδελφές μου γνέψανε να συνεχίσω. Η παράσταση άρχισε, ο θάλαμος σειότανε από τα γέλια και τα χειροκροτήματα. Στη μέση της παράστασης ο βαριά τραυματισμένος φωνάζει: «Να έρθει εδώ ο караγκιόζοπαίχτης». Εγώ πήγα. Οι αδελφές του λένε: «Να ο παίχτης».

- Στο μαξιλάρι, μου λέει, έχω γλυκά. Πάρε να φας να γλυκαθείς, γιατί προ ολίγου σε πίκρανα με τα λόγια μου. Ν' αγιάσει ο πατέρας σου που με έκανες την τελευταία μου ώρα να γελάσω.

Τότες εγώ του λέω:

- Να συνεχίσω παλικάρι μου;
- Ναι, μου λέει.

Σαν τέλειωσε η παράσταση, αυτός άκουγε πως με καλούσαν οι άλλοι στα κρεβάτια τους για να μου δώσουνε συγχαρητήρια, φωνάζει κι αυτός να πάω. Μου λέει: «Τα συγχαρητήριά μου κύριε Σπαθάρη». Εγώ τον καληνύχτισα μ' ένα φιλή στο μάγουλο. Όταν ξαναπήγα στον Ευαγγελισμό, έμαθα πώς αυτό το παλικάρι πέθανε.

Σπαθάρης, Σ., *ΧΧ, Αυτοβιογραφία, Αθήνα*, εκδ. Άγρα

Ένα βράδυ στην αποθήκη έπαιζα την παράσταση: «Το κιούπι». Όταν η Πασοπούλα είχε βάλει στο κιούπι τον Μπέη, τον Νιόνιο, τον Εβραίο και τον Μπαρμπαγιώργο ήρθε μέσα στη σκηνή του караγκιόζη ένας λεβέντης Κρητικός υπολοχαγός που το στήθος του ήτανε γιομάτο παράσημα του μετώπου και κοίταζε πολλή ώρα το χάρτινο κιούπι. Μου λέει: «Πού είναι μπρε αυτοί που έχουνε μπει στο κιούπι;» Του έδειξα από πίσω μου το ράφι που τους είχα βάλει: «Να, αυτοί είναι». Τότες αυτός αγρίεψε: «Φτου σου- και με φτύνει – γιβεντισμένε, κορόιδο, που κοροδέβεις τον κόσμο», κι έφυγε. Ύστερα από μέρες όμως γίναμε φίλοι.

Σπαθάρης, Σ., *ΧΧ, Αυτοβιογραφία, Αθήνα*, εκδ. Άγρα

ΘΕΑΤΡΟ

10

ΘΕΑΤΡΟ

ΔΙΜΗΝΗ ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ

Χρόνος Β' Τεύχος 10
Ιούλιος - Αύγουστος 1963

Γραφεία: Σισίνη 35
(Παραπλεύριος Χίλιον, Τυχ. τομ. 612)
Νέο τηλέφωνο 723-259

Διευθυντής
ΚΩΣΤΑΣ ΝΙΤΣΟΣ

ΤΙΜΗ ΤΕΥΧΟΥΣ δρχ. 30
Συνδρομή έτησία δρχ. 150
Έξωτερικού: Δολλάρια 10
Όργανισμών κλπ. δρχ. 500

Το "Θέατρο" τυπώνεται στο
Έργοστάσιο Γραφικών Τεχνών
Ι. ΜΑΚΡΗ, Παπαδιαμαντο-
πούλου 44, τηλέφωνο 715-706

Στοιχειοθεσία: Μονοτυπικό
συγκρότημα Γ. ΤΣΙΒΕΡΙΩΤΗ
Σωκράτους 39, τηλέφ. 530.969

Έκτύπωση έξωφύλλου όφασετ
Α. ΠΑΥΛΙΟΓΛΟΥ & Σία,
Φιλεταίρου 8, τηλέφ. 718-237

Τά κλισιέ είναι του Τσιγκο-
γραφείου Άδελφών ΑΛ'ΓΟΥ,
Χαβρίου 9, τηλέφωνο 233-977

Διευθύνσεις συμφώνως τῷ νόμῳ
Υπεύθυνος όλης
Κώστας Νίτσος, Σισίνη 35
Υπεύθυνος Τυπογραφείου
Νικ. Κοντορός, Μ. Άσίας 1

Η ΕΙΚΟΝΑ ΤΟΥ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ:

Ό Μεγαλέξανδρος και τὸ φίδι
(Τὸ καραγκιοζοπαίχτη Χαρίδημος)

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΑΣΤΕΡΙΣΚΟΙ: Χτίζουμε στην άμμο...— Μαθήματα από ξένους.— Ή μορφή του τουρκικού.— Πολύτιμα διδάγματα.— Θεατρικός ρυθμός.— Ένας θησαυρός χάνεται σελ. 5

ΚΕΙΜΕΝΑ ΑΛ'ΓΚΟΥ ΛΟΓΟΥ: ΣΩΤΗΡΗ ΣΠΑΘΑΡΗ, καραγκιοζοπαίχτη: Ή τέχνη μου και ή ζωή μου σελ. 52
ΧΡΗΣΤΟΥ ΧΑΡΙΔΗΜΟΥ, καραγκιοζοπαίχτη: Έξησα με τον Καραγκιόζη σελ. 55
ΑΝΤΩΝΗ ΜΟΛΛΑ, καραγκιοζοπαίχτη: Ό Καραγκιόζης σελ. 62

ΠΑΗΡΕΣ ΕΡΓΟ: ΑΝΤΩΝΗ ΜΟΛΛΑ: Λίγο άπ' όλα. Κωμωδία με πρόλογο. Καταγραφή του καθηγητή Louis Roussel σελ. 64

ΜΕΛΕΤΕΣ και ΑΡΘΡΑ: ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗ: Καραγκιόζης. Πάντοτε οινόφλυξ έτοιμος να δώσει μαχαιριές. Μετάφραση από κείμενο του P. Risal σελ. 27

ΠΑΝΝΗ ΤΣΑΡΟΥΧΗ: Μάθημα αλήθειας. Άπό τὸ μόνο Νεοελληνικό Θέατρο σελ. 7

ΚΩΣΤΑ Η. ΜΠΙΡΗ: Έλληνικός ό Καραγκιόζης. Γέννημα των αρχαίων μυστηρίων, αναπλάστηκε στην έπαρχία του 1900 σελ. 9

SABRI ESAT SIYAVUSGIL: Ό Τουρκός Καραγκιόζ και τὰ πρόσωπα του θιάσου του. Μετάφραση Πλάτωνα Μουσαίου σελ. 20

GERARD DE NERVAL: Μιά παράσταση Τουρκικού Καραγκιόζη στην Κωνσταντινούπολη του 1850. Μετάφραση Τάκη Δραγάνα σελ. 25

ΒΑΣΙΛΗ ΡΩΤΑ: Καραγκιόζ - Μπερντές. Καθρέφτης Νεοελληνικής πραγματικότητας σελ. 30

ΔΗΜ. Σ. ΛΟΥΚΑΤΟΥ: Ό Καραγκιόζης και τὸ Έθνος. Θεατρική και πατριωτική παιδεία του Λαού σελ. 32

ΠΑΝΝΗ ΣΙΔΕΡΗ: Θέατρο και Καραγκιόζης. Μιά πρώτη ματιά στη σχέση τους σελ. 35

ΦΩΤΟΥ ΠΟΛΙΤΗ: Τὸ Θέατρο του Καραγκιόζη. Άποκρυπτάλλωσε σε καθαρές γραμμές την έννοια της υποκριτικής τέχνης σελ. 40

ΕΛΕΝΗΣ ΒΑΚΑΛΟ: Έπιστροφή στις πηγές. Θέατρο όπλο μά ολοκληρωμένο σελ. 42

ΑΛΕΞ. Α. ΞΥΔΗ: Ό Καραγκιόζης και ή Νεοελληνική Ζωγραφική. Την πλούτισε με παραδοσιακά στοιχεία σελ. 45

ΕΥΑΣ ΒΛΑΜΗ: Ή Σερήνα, ό Πατέρας μου κ' Έγώ σελ. 47

ΠΑΝΝΗ ΣΚΑΡΙΜΠΑ: Καραγκιόζης ό Μέγας. Ένας θιασός Διονυσιακών χαρτονόμωντων σελ. 49

ΑΡΕΤΗΣ ΜΟΛΛΑ - ΠΟΒΑΝΟΥ: Ό πατέρας μου ό Μόλλας σελ. 59

ΘΕΜΑΤΑ και ΑΠΟΨΕΙΣ: ΓΙΩΡΓΟΥ ΘΕΟΤΟΚΑ: Καραγκιόζης, πηγή ανάπλασης του Νεοελληνικού δραματολογίου σελ. 76

ΜΗΤΣΟΥ ΛΥΓΙΖΟΥ: Ένα λαϊκό θέατρο με ρίζες που διατηρούνται ζωντανές σελ. 76

ΕΛΛΗΣ ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ: Δέν έσβησε μά πνίγεται βίαια ή κομική κ' ήρωική πνοή του σελ. 77

ΑΛΕΞΗ ΠΑΡΝΗ: Ή ψυχή του έλληνικότατη κ' οι υπηρεσίες του μέγιστες σελ. 78

ΠΑΝ. ΤΣΑΡΟΥΧΗ: Μικρό σχόλιο στον Ζεϊμπέκικο σελ. 79

ΔΗΜ. Σ. ΛΟΥΚΑΤΟΥ: Ό Καραγκιόζης και τὸ διεθνές Κέντρο Μελετών Μαριονέτας σελ. 79

ΞΕΝΟ ΘΕΑΤΡΟ: MEDJID REZVANI: Ό Καραγκιόζης, δημιουργία της ζωής των νομάδων και των ζωγράφων του Ιράν σελ. 80

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ: Βιβλία και άρθρα για τον Καραγκιόζη σελ. 81

ΦΙΛΜΟΓΡΑΦΙΑ: Δισκοί με έργα Καραγκιόζη σελ. 81

ΑΝΤΩΝΗ ΜΟΛΛΑ

ΛΙΓΑ ΑΠ' ΟΛΑ

ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΕ ΠΡΟΛΟΓΟ

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ	ΜΠΑΡΜΠΑ ΓΙΩΡΓΟΣ	ΒΕΛΗ ΓΚΕΚΑΣ
ΑΧΜΕΤ ΜΗΕΗΣ	ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ	ΚΑΡΑΜΕΤ-ΜΕΤΗΣ
ΧΑΤ-ΡΗΓΕ	ΚΑΝΕΤΑΝ ΝΙΚΟΛΟΣ	(Στρατιώτης, ακόλουθός του)
ΧΑΤΖΗΒΑΤΗΣ	ΓΕΡΟ ΜΕΧΜΕΤ	Ο ΚΑΦΕΤΖΗΣ

Τὴν κωμωδία υπαγόρευσε ὁ καραγκιοζοπαιχτής Ἀντώνης Μόλλας καὶ κατέγραψε πιστὰ ὁ Γάλλος ὁδονόμος Louis Roussel, τὸ Σεπτέμβρι τοῦ 1918. Ὁ χωρισμὸς σὲ σκηνὲς καὶ πράξεις ἔγινε ἀπὸ τὸ Ρουσσέλ.

Π Ρ Ο Λ Ο Γ Ο Σ

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

Καραγκιόζης, Μπάμπας Γιώργος

Ἡ σκηνὴ ἀποτελεῖται ἀπὸ ἓνα ὄπισθον, ἓνα μέτρο γυλὸ, καὶ λίστε φαρδύ. Στὴν ἀριστερὴ γωνία τῆς σκηνῆς εἶναι τὸ σαρφί τοῦ Βελή. Εἰς τὴν δεξιὰν γωνίαν ἔχει μὴ παρὰ ἓνα μισοκαρμενίτη, στηριγμένη ἀπὸ δύο - τρεῖς μπουντέλια. Εἶναι τὸ σπίτι τοῦ Καραγκιόζη.

Βγαίνει ὁ Καραγκιόζης. Ἡ μουσικὴ παίζει χόρα. Χορεύει μὲ τοῦμπες καὶ μὲ διάφορες κινήσεις καὶ χορεύοντας πάλι ἐπιστρέφει στὸ ἐσωτερικὸ τῆς σκηνῆς. Ἐρχεται ὁ Μπάμπας Γιώργος τραγουδώντας.

Δώδεκα χρόνι κοράσι — Ἐγὼτε καλογριὰ ἢ Τασούλα.

Ἐγὼτε καλογριὰ.

Μὲ σταυρό, μὲ κομπολόι — πάει στὴν ἐκκλησιὰ ἢ Τασούλα.

Πάει στὴν ἐκκλησιὰ.

Μηδὲ τὸ σταυρὸ τῆς κάνει — Μηδὲ προσκυνᾷ ἢ Τασούλα.

Μηδὲ προσκυνᾷ.

Κάθεται στὸ σταυροδρόμι — Καὶ κρασοπουλᾷ ἢ Τασούλα.

Καὶ κρασοπουλᾷ.

Πέρασ' ἓνας, πέρασ' ἄλλος — Πέρασα κ' ἐγὼ, Τασούλα.

Πέρασα κ' ἐγὼ.

Βρὲ στρατιώτη, βρὲ λαβάντη — Βρὲ καλὸ παιδί, Τασούλα.

Βρὲ καλὸ παιδί.

(Φθάνει ἔξωθεν τοῦ σαραγίου. Βγαίνει ὁ Βελή Γκέκας τραγουδώντας).

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΗ

Μπάμπας Γιώργος, Βελή Γκέκας

Μὲ γέλασε μὴ χαρηντὴ τ' ἀστὴρ μὲ τὸ φεγγάρι.

Καὶ βγήκα νύχτα στὰ βουνά, στὰ κλέφτικα λιμνάρια.

Τὸ χέρι μου ἀκούμπησα, λίγο νὰ ξενασάσω.

Ἀκούω τὰ πικρα καὶ κροτοῦν, καὶ τὰ βουνὰ καὶ τρίξουν.

Καὶ τὰ γιγνόμενα τῶν κλεφτῶν μὲ βόλα φοβερίζουν.

ΜΠΑΡΜΠΑ ΓΙΩΡΓΟΣ : Μὰ δὲ μοῦ λέει, γιατί ῥθας μου-

τουλάκι νὰ μοῦ χαλάσῃ τὸ τραγοῦδ'.

ΒΕΛΗ ΓΚΕΚΑΣ : Πῶ, πῶ, δὲ μοῦ τὸ γουρνίζεις, ἔμβρα.

ΜΠΑΡΜΠΑ ΓΙΩΡΓΟΣ : Ποιὸς εἶσαι σὺ, ὅρὲ γουρνι-

μότη;

ΒΕΛΗ ΓΚΕΚΑΣ : Ὅγῳ εἶμαι ντερβένταγα οὐρὲ, πῶ ρίχ-

νει τὸ κομπολόι στὸ βιλκίτ, πῶ, σὲν τὸ βροχάδες, καὶ κίεν' μπῶμα, μπῶμα!

ΜΠΑΡΜΠΑ ΓΙΩΡΓΟΣ : Οὐρὲ, τί μοῦ λέει; Ἐσὺ ἔρχηκες

τε' κομπολόι στὰ βιλκίτια;

ΒΕΛΗ ΓΚΕΚΑΣ : Πῶ, πῶ, πῶ, ἐγὼ, ρέ!

ΜΠΑΡΜΠΑ ΓΙΩΡΓΟΣ : Οὐρ' τί μοῦ λέει; ΓΥ' αὐτὸ μοῦ

ἔστρίψτη τὸ μουστίκα μου, γιατί ἔρχηκες κομπολόι στὰ

βιλκίτια. Μὴ μοῦ στριντζώνουσαι, μὴ μοῦ καργάρουσαι!

ΒΕΛΗ ΓΚΕΚΑΣ : Πῶ, γιατί ὅρὲ.

ΜΠΑΡΜΠΑ ΓΙΩΡΓΟΣ : Μὰ τί γλώσσα εἶν' καὶ! Ὅρὲ,

μπῶση κι μι βρὺ! καὶ δὲν παίρνω χαμπέρ; Βρίξτε με νὰ πάρω

χαμπέρ μοναχὰ κι αὐτὸ σὲ φτάνει!

ΒΕΛΗ ΓΚΕΚΑΣ : Πῶ, γιατί ὅρὲ!

ΜΠΑΡΜΠΑ ΓΙΩΡΓΟΣ : Ὅρὲ τί γλώσσα εἶν' καὶ! Ὅρὲ

μπῶση κ' εἶναι καλλικάρ; Ὅρὲ, μὴ βλαστειάει τὸ γέμνος!

Τί τὸν φιλᾷς, Γιώργαρε; Μαγγάνωσ' τόνε.

(Τὸν ἀρπάζει ὁ Μπάμπας Γιώργος καὶ τὸν δένει. Φεύγει ὁ

Βελή Γκέκας καὶ μπαίνει ὁ Καραμενίτης ἀλλοσημένος).

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

Μπάμπας Γιώργος, Καραμενίτης

ΚΑΡΑΜΕΤ-ΜΕΤΗΣ : Πῶ, γὰ σοῦτρε.

ΜΠΑΡΜΠΑ ΓΙΩΡΓΟΣ : Τί 'ν' τοῦτος; Ὅρὲ, μπῶση κ' εἶ-

ναι τ' ἀπόσπασμα τῆς χολέρας, ἢ ὁ ἀνεφῆς τῆς γρίππ'ς;

ΚΑΡΑΜΕΤ-ΜΕΤΗΣ : Πῶ, πῶ, σοῦτρε, πῶ θὰ σὲ σκοτώσω!

ΜΠΑΡΜΠΑ ΓΙΩΡΓΟΣ : Ἀκού! Μαρὲ θὰ πῶς τὸ σιλά-

χι σου!

ΚΑΡΑΜΕΤ-ΜΕΤΗΣ : Πῶ δὲν τὸν γουρνίζεις ἔμβρα;

ΜΠΑΡΜΠΑ ΓΙΩΡΓΟΣ : Οὐρὲ, τί νὰ σὲ γουρνίζω; (Τοῦ

δίνει μὴ σπρωξοῦν, καὶ πῆφει χάμω ὁ Ἀλβανός). Ἀὖ, ὅρὲ

παιδί μου, νὰ φᾷς, νὰ τρανέζης, γιατί εἶσαι μαζιμῶνα ἄελλα.

(Ὁ Ἀλβανός σηκώνεται καὶ ὀρμὴ τοῦ Μπάμπας Γιώργος).

ΚΑΡΑΜΕΤ-ΜΕΤΗΣ : Πῶ, δὲν τὸ γουρνίζεις ἔμβρα;

ΜΠΑΡΜΠΑ ΓΙΩΡΓΟΣ : Τί νὰ σὲ γουρνίσει ἔμβρα, οὐρὲ

δεκαχίττοι σπερματόstöου;

ΚΑΡΑΜΕΤ-ΜΕΤΗΣ : Ὅγῳ εἶμαι τὸ Καραμενίτ.

ΜΠΑΡΜΠΑ ΓΙΩΡΓΟΣ : Ἀ! Κι ἂν εἶσαι!

ΚΑΡΑΜΕΤ-ΜΕΤΗΣ : Ὅγῳ σκοτώνω δικόσου ἔμβρα.

ΜΠΑΡΜΠΑ ΓΙΩΡΓΟΣ : Κόρτε ἐλέησον! Ἐσὺ, ὅρὲ, γιατί

τῆς λάμπας!

Στὴν προηγούμενη σελίδα: Δυὸ παλιὰς ἀφίσες Καραγκιόζη. Ἀπάνω τοῦ Ἀλδούσου καὶ κάτω τοῦ πατέρα Σπαθάρη

ΚΑΡΑΜΕΤΜΕΤΗΣ : Πά, γά! (Τὸν ἀρπάζει ὁ Μπαρμπα Γιώργος καὶ τὸν ξεφορνδοῦναι).
ΜΠΑΡΜΠΑ ΓΙΩΡΓΟΣ : Νά, γέρον! Πάει, τὴν τελεγραφεῖται. Τὸν ἔστειλα μὲ τὸν ἀγγέλιον ντυλῆραρον. (Μέσα ἀπ' τὸ σπίτι ὁ Βελή Γάκος καὶ ὁ Ἀλβανός).

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

Μπαρμπα Γιώργος, Βελή Γάκος, Καραμετμέτης

ΒΕΛΗ ΓΚΕΚΑΣ : Πά, γά (γ)ορέ. Κοντὰ νὰ τὸν πιάσουμε, πῶ νὰν τὸ πατάει σὰν τὸ γάτο πὺ πατάει τὸ ποντίκι.
(Ἐξέρχονται καὶ οἱ δύο μαζί. Καὶ ἀρπάζει ὁ Μπαρμπα Γιώργος τὸν Καραμετμέτη καὶ γροντὰ τὸν Βελή Γάκο εἰς τὸ κεφάλι. Φεύγουν, καὶ οἱ δύο Ἀλβανοὶ καὶ κρύβονται μέσ' στὸ σοφί).

ΜΠΑΡΜΠΑ ΓΙΩΡΓΟΣ : Ἐλα ὤζω, οὐρὲ τρανέ, νὰ σὲ στουμπλοῦσῃς! Ἄντε ρέ, ὅ σ' εὐρω μέσ' (σ)τὰ μπακαλιούδια τὰ σπασαριούδια ἢ μέσ' (σ)τὰ καστανολιούδια θὰ σὲ φουσκώσω σὰ σπληνέντερο. Ἄ δὲ σὲ βροντολογίσω νὰ μὴ μὲ πύν Μπαρμπα Γίωργο! Θὰ σὲ πιάσω στὰ χέρια μου, θὰ σὲ παραγγυλίσω σὰ χιττόδ'. Εἶδες οὐρὲ, κόντεψε νὰ γίνῃ κοινός! Ἄς πάω ρέ, μπῆκος καὶ γίνῃ κίνας κυνηγὸς πῆ ὁ κόσμος πῶς εἶμαι κίνας κυνηγὸς. Ὅχι, ἄλλο, τόχω νὰ βάλω κίλη γὰ πέρερος.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΠΡΟΛΟΓΟΥ

ΠΡΑΞΗ ΠΡΩΤΗ

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

Βγαίνει ἕνας μπάης τραγοῦδοντας, καὶ ἀνταρῶναι τὸν Χατζηβαβῆτη-Τσιλεμπί. Παρουσιάζει τὸν Χατζηβαβῆτη νὰ τοῦ εἰθῇ ἕνας ὑπερέτης. Ὁ Χατζηβαβῆτης προθυμότητος.

ΜΠΕΗΣ : Μάτια πὺ χαμηλώνουν — πρέπει νὰ τὰ φοβῶσαι. Νὰ βιάσεις νὰ διακρίνῃς — καὶ νὰ μὴν τὰ λυπῶσαι.
(Παρανοιάζεται ὁ Χατζηβαβῆτης).

ΧΑΤΖΗΒΑΒΗΤΗΣ : Προσκυνῶ, ἄρχοντά μου προσκυνῶ.
ΜΠΕΗΣ : Καλῶς τὸ Χατζηβαβῆτη, καλῶς τὸ παιδί μου! Εἰς τὸν οὐρανὸν σὲ ζητήκα, τζανέμ, μὲ εἰς τὴ γῆ σὲ βρήκα.

ΧΑΤΖΗΒΑΒΗΤΗΣ : Εἶμαι παρών, ἄρχοντά μου. Διατάξετέ με γῆ, γῶμα, γαφύρι νὰ γίνω, νὰ μὲ πατάτε.

ΜΠΕΗΣ : Ἦθελα νὰ μοῦ κίνας μιά χέρη, Χατζηβαβῆτη!

ΧΑΤΖΗΒΑΒΗΤΗΣ : Ἀρκεῖ ἡ χέρη νὰ περνάει ἀπὸ τὸ χέρι μου, ἄρχοντά μου!

ΜΠΕΗΣ : Περνάει Χατζηβαβῆτη.

ΧΑΤΖΗΒΑΒΗΤΗΣ : Νὰ μοῦ πῆτε ἄρχοντά μου, νὰ πάρω τὸ καὶ σας.

ΜΠΕΗΣ : Θὰ σὲ παρακαλῶσαι νὰ μοῦ εἶρῃς ἕναν καλὸν ὑπερέτη.

ΧΑΤΖΗΒΑΒΗΤΗΣ : Ἐνω, ἄρχοντά μου! Διακρίσεις, τριακόνους. Ἀρκεῖ στὴν ἀγορὰ νὰ πῶ γὰ τ' ὀνομά σας.

ΜΠΕΗΣ : Σ' εὐχαριστῶ πολύ, Χατζηβαβῆτη! Μεγάλη τιμὴ μοῦ δίδεις. Νὰ εἶναι καλὸς ὁ ὑπερέτης, τίμιος καὶ καθαρός. Νὰ ξέρη νὰ μαγειρεύῃ.

ΧΑΤΖΗΒΑΒΗΤΗΣ : Ἄ! ὅστε θέλετε μάγερα!

ΜΠΕΗΣ : Ὅχι δὲ, ὑπερέτη θέλω! Ἀλλὰ ὁ ὑπερέτης αὐτὸς νὰ ξέρη νὰ μαγειρεύῃ. Διότι στὸ σπίτι μου εἶμαι ἐγὼ κ' ἡ θυγάτηρ μου καὶ μαγειρεύει τὸ κορίτσι μου. Λοιπὸν μὲ μέρη ἀρρώστησε τὸ κορίτσι μου. Νὰ μὲ φάμε; Πρέπει ὁ ὑπερέτης νὰ ξέρη νὰ φάῃς δύο - τρία φαγητά.

ΧΑΤΖΗΒΑΒΗΤΗΣ : Πολύ καλὰ, ἄρχοντά μου. Θὰ σὰς εἶρω ὑπερέτη νὰ ξέρη νὰ μαγειρεύῃ.

ΜΠΕΗΣ : Θέλω νὰ ξέρη νὰ βάζῃ μπουγάδα.

ΧΑΤΖΗΒΑΒΗΤΗΣ : Μὰ εἶναι δυνατόν νὰ βάζῃ ὁ ὑπερέτης μπουγάδα;

ΜΠΕΗΣ : Πῶς δὲν εἶναι δυνατόν; Δυνατότατον μάλιστα.

ΧΑΤΖΗΒΑΒΗΤΗΣ : Πολύ καλὰ, ἄρχοντά μου! Ὁ ὑπερέτης νὰ βάζῃ μπουγάδα.

ΜΠΕΗΣ : Νὰ ξέρη νὰ ζυμώνῃ!

ΧΑΤΖΗΒΑΒΗΤΗΣ : Μάλιστα, νὰ ζυμώνῃ. (Ζήτω ἡ τρέλλα)!

ΜΠΕΗΣ : Νὰ ξέρη νὰ σιτερώνῃ!

ΧΑΤΖΗΒΑΒΗΤΗΣ : Μάλιστα, νὰ σιτερώνῃ.

ΜΠΕΗΣ : Νὰ ξέρη νὰ σπουγγαρίζῃ! Νὰ ξέρη γλῶσσας! Νὰ ξέρη γρόμματα καλὰ! (Σὲ καθε ἀπαίτηση ὁ Χατζηβαβῆτης ἀπαντᾷ, Ἀπάντα!). Νὰ ξέρη νὰ φωνίζῃ στὴν ἀγορὰ! Νὰ ξέρη

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

(Φεύγει ὁ Μπαρμπα Γιώργος. Βγαίνει ὁ Καραγκιόζης).

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ (Ἀλεῖ τοῦ Μαίστρου) : Μαίστρο, τοῖ τοῖ μπλόμ μπλόμ, μὴ πρὸκα! (Χορεύει μὲ τὸ Χατζηβαβῆτη χορεύοντε πόκα. Ὁ Καραγκιόζης δίνει παραγγέλματα στὸ χορὸ).

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : Κοπλιμέν! Καὶ μὲ τὸ χρίνο τῆς μουσικῆς. (Βαρεῖ σφαλιάρα τοῦ Χατζηβαβῆτη. Κατόπιν λέει) : Σὲ ντάμ! (Καὶ πνέονται καὶ χορεύουν καὶ ἐκκολοῦνται τὸ χορὸ. Κατόπιν λέει) : Ἀλργέν! (Ἀλργιόντες καὶ ἐκκολοῦνται τὸ χορὸ. Διατάσσει ὁ Καραγκιόζης). Κεραλέμ! (Καὶ πνέονται τὰ κεφάλια τους. Κατόπιν διατάσσει ὁ Καραγκιόζης) : Κεραλέμ καὶ γροβλέμ! (Καὶ πνέει κανηρόντας τὸν Χατζηβαβῆτη καὶ μπαίνουν μέσ' στὴ σκηνή. — Ἐπιστρέφει ὁ Καραγκιόζης καὶ λέει) :

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : Ἀζιότμοι κύριοι, Καλησπέρα σας πέρα γὰ πέρα. Ἀπόψε ἔχει ὥρα καὶ καλὴ παράσταση ὁ μπαρντάς μας. Νὰ καθίσετε νὰ διασκεδάσετε. Ἀπόψε ἔχουμε τὴν παράσταση τὰ "Λίγα ἀπ' ὅλα". Ναι, μὲ τὸ Θεό! Θὰ γινανθούμε καλὰ. Θὰ φάμε, θὰ πῶμε, καὶ θὰ κοιμηθούμε νερτυκά! Θὰ ξεροποδαριστοῦμε στὸ γλάντι. Θὰ γλάντι τὸ παρῆλθ κατόμει καὶ ὁ διάβολος ὁ ἐρετίνοντας!

ἀπὸ θαυρόρς! Νὰ ξέρη ἀπὸ καμκοῦρης! Νὰ ξέρη ἀπὸ κητυορὸς! Νὰ ξέρη ἀπὸ ἀμαξῆς! Τίποτε ἄλλο.

ΧΑΤΖΗΒΑΒΗΤΗΣ : Γύρως, μαργαλός!

ΜΠΕΗΣ : Ὅχι, ὄχι, δὲν πειράζει.

ΧΑΤΖΗΒΑΒΗΤΗΣ : Ἄς ἔχη τὰ ἐργαλεῖα, καὶ βιάμα.

ΜΠΕΗΣ : Πᾶμε τώρα νὰ σὲ κερᾶσουμε ἕναν καρὲ εἰς τὸ καφενέον καὶ τὰ λέμε καλύτερα.

(Φεύγουν, Βγαίνει ὁ Καραγκιόζης μόνος του).

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΗ

Καραγκιόζης

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : Ὅσο θέλεις κλέβε, καὶ ὅσα θέλεις ὁ Θεὸς σοῦ δίνει! Εἶναι λοιπὸν κατὰστασι πραγμάτων, ἕνας ὅστις κ' ἔμεινε, καὶ νὰ πεινᾷ! Πεινάω, πεινάω, παιδί μου, πῶς νὰ τὸ πῶ, πεινάω-ὦ. Νὰ μὲ τὸ Θεό, πεινάω. Ἐγὼ ἀπὸ τὴν παραμονὴ τοῦ Λαζάρου νὰ φάω καὶ Λαζάρου πὺ μὲς ἔρχεται, χρίνος ἀφοῦ ἔλαβα εἰς πῶσα ἄθρα διακρίτει ἡ πείνα. Σὰ μὲ τώρα ἔχω μᾶστι τὰ πέντε κύρια ἄθρα. Πρῶτον κύριον ἄθρον τῆς πείνας εἶναι γουγγούριση τῶν ἐντέρων! Δεύτερον εἶναι ἀτρίχιση τῶν ὀδόντων! Τρίτον εἶναι ἡ ἐγκοπή τῶν ποδῶν! Τέταρτον εἶναι κοίμαρα στὰ μέτια! καὶ πέμπτον, ζωὴ στὰ γαῖθουρο - κατσικο - μουλάρα μου! — Εἶναι ζωὴ λοιπόν; Γὰ φαντάσου, μ' ἕνα τέταρτο πὺ θὰ ἀποθῶναι! Καὶ δὲ μὲ νυάζει τίποτε ἄλλο πὺ θὰ μὲ πῶνε στὸ νεκροταφεῖο καὶ θὰ μὲ κοροιδεύουν οἱ ἄλλοι πεθῆμενοι! Θὰ μοῦ λένε: "Μωρέ, κ' ἔδω νερτυκὸς μὲς ἔρθε!" Πρέπει λοιπὸν νὰ δώσω τάμενα εἰς τὴ ζωὴ μου, προτοῦ πεθῶμαι νερτυκός! νὰ πάρω ἕνα μπιστόλι, νὰ δώσω μὴ κομπουριά ἐκεῖ (δείχνει ἐκεῖ), νὰ πῶν τὰ μουλά μου, στὸν ἄθρα. Ἀλλὰ, ἂν εἶχα μπιστόλι δὲ θὰ τὸ πούλακα; Ἀλλὰ θὰ σκετανόμηναι πρῶτα, καὶ κατόπιν, ἂν ἔβρισκα συμφέρον, τὸ ἐπούλαγα. Ἀλλὰ πῶς ἄσχετος θέναντος ὁ σκετωμός. Ἀπεφάσισα νὰ πῶσαι στὸ πηγάδι νὰ πηγῶ. Ἐκεῖμα τὰ πατερμά μου κ' ἐτοιμάστηκα νὰ πῶσαι στὸ πηγάδι νὰ πηγῶ. Μὲ τὸ ἕνα, δύο, τρία, μπαταμπλόμ μου! στὸ πηγάδι! Ἀλλὰ κῆνος ἔτσι, κ' εἶδα κ' εἶχα νερό μου! στὸ πηγάδι. Μωρέ, ἂν πῶσαι μέσῃ νὰ πηγῶ, θὰ βραχῶ καὶ θὰ πῶσαι καμινὰ πούντα. Μὰ ἐγὼ θέλω νὰ πῶσαι ἀπὸ πηγῶ. Δὲν θέλω νὰ πῶσαι ἀπὸ σαρνανταπλεμνία. Ἐχτός ἐκευτὸ ζῶναι καὶ βαθῶ, ὅστε νὰ πῆγαυα κατόπιν θάνατος, ὁ σκετωμός! Γὰ φαντάσου νὰ μὲ βγῶναι ἀπὸ τὸ πηγάδι καὶ νὰ μὲ στρώσουν χῆμον, νὰ ἔχεται ὁ κόσμος νὰ μὲ βῶναι σκετωμένος! Ὁ ἕνας θὰ λέγῃ: "Λέει τὸ 'να του πούδα! Πῶς θ' ἀνθεῖναι στίς ταραχές, καὶ κλέβει τὴν ντιμάτα τὸ μπλιντῆ;" Ὁ ἄλλος θὰ λέγῃ: "Εἰ τὸν καὶ μὲναι! Ἐστραμπούλαξε τὸ μέτι του! Τώρα πῶς θὰ βῶναι τίς τοῖτες πὺ φουσκῶνουν, γὰ ν' ἀρπάζῃ τὰ πορτοφῶλια; Ὁ ἄλλος θὰ λέγῃ! "Μπῆ! ἔσπεσε τὰ δέχτυλά του! Πῶς θὰ

κόβω τις καβίνες για ν' ἀρπύζω τὰ ρολόγια;" Γ'· αὐτὸ κι αὐτὸς ὁ θάνατος δὲ μ' ἀρπάζει. Θέλω νὰ πεθάνω ἀπὸ ἕνα γλυκὺ θάνατο. Ἔτσι νὰ φάω καμμιὰ παρανταρὶ λουλούδια καὶ ν' ἀποθάνω. Ἢ νὰ φάω κίττα ταψὶ κανταίρι νὰ σκόσω, νὰ πάω στὴν ὁργὴ! Ναί, θ' ἀποθάνω ἀπὸ λουλουδιόθνατο. (Φεύγει). Πάω νὰ βρῶ λουλουδιὰ νὰ φάω ν' ἀποθάνω!

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

Χατζηαβάνης

(Έρχεται ὁ Χατζηαβάνης τώρα κατόπι ἀπ' τὴ μπέη. Καὶ λέει ὁ Χατζηαβάνης πρὸς αὐτὴν).

ΧΑΤΖΗΑΒΑΘΗΣ: Τώρα, πῶς νὰ τοῦ εἶπω ὅταν τέτοιο ὑπερέτης, νὰ ξέρω ἀπ' ὅλα; Πρέπει νὰ βρῶ τὸν Καραγκιόζη. Αὐτὸς εἶναι ἔξυπνος, αὐτὸς εἶναι νοῦς ἀπέραντος. Αὐτὸς θὰν τὰ κατὰρξῃ γὰρ ὅλ' αὐτὰ. "Ας χτυπήσω τὴν πόρτα, νὰ δῶ εἰναι μέσα. (Τὴν ὥρα ποὺ στάνει ὁ Χατζηαβάνης στὴν πόρτα, τὸν δὲρνε τὸς Καραγκιόζη ἀπὸ μέσα κ' ἔρχεται τραχίλα καὶ πηγαίνει ἀπὸ τὸν Χατζηαβάνη).

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

Χατζηαβάνης, Καραγκιόζης

ΧΑΤΖΗΑΒΑΘΗΣ: Ἄλε! Ὁ Παναγιά μου, ἐτραλλήθηκε! ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Μὴν παρατῇ κανεὶς! ΧΑΤΖΗΑΒΑΘΗΣ: Βρὲ παιδί μου, τί ἐπαθε; Ταράζω, παιδί μου. ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Βρὲ, γυναικίτζη, μὰ ὅρα μὲ ταράζουν! Μὲ κίνανε πύργωτο! ΧΑΤΖΗΑΒΑΘΗΣ: Βρὲ παιδί μου, τί συμβαίνει, τί τρέχει; Γὰρ πὺς μου. ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Ὅρῳ τὸν ἐκεῖ μου, εἰμαι ἔφταξούσης τοῦ ἐκεῖ μου! ΧΑΤΖΗΑΒΑΘΗΣ: Εἶσαι, Καραγκιόζη. ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Θέλω νὰ πεθάνω. ΧΑΤΖΗΑΒΑΘΗΣ: Πέθανε, δὲ σ' ἔμποδίζει κανεὶς! ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Τότε λοιπὸν, γκατὶ δὲ μ' ἀρπάζουν νὰ πεθάνω; ΧΑΤΖΗΑΒΑΘΗΣ: Ποιὸς, Καραγκιόζη μου, δὲ σ' ἀρπάζει; ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Ἰδοὺ, κύριε! Ἀπεράσιστα νὰ πεθάνω, νὰ πάω ἀπὸ λουλουδιόθνατο. Ἀλλὰ, ὅπως μπήκα σ' ἕνα κερανεῖο, βρῆκα μὲ κίττα λουλούδια! τὸ πῆρα, τὸ ἀνέματσα γὰρ μου, ἔδωκα τὰ πατερμά μου, εἶπα: Σχωρῶτε με, κι ὁ θὸς νὰ σὲ σγαρῶσῃ, καὶ ὄρχισα λοιπὸν νὰ τρώω λουλούδια νὰ πεθάνω. Νὰ σοῦ πῶ, Χατζατζάρη, καὶ τὴν καθαριν ἀλλήθεια. Ἐρίτραγα τὰ λουλούδια νὰ δῶ μὲ πῶτα λουλουδιὰ θ' ἀποθάνω, δὲ ξαναθελῶ νὰ ξαναποθάνω, νὰ ξέρω πῶτα λουλούδια θ' ἀρπάζω. Ἀλλὰ μόλις εἶχα φάει καμμιὰ ἑξηνταρὶ, μπαίνει ὁ κερκετῆς μέπα! "Βρὲ, μὲ λέει, τί κίνανε αὐτοῦ; — Πεθάνω, κύριε, τοῦ λέω. — Πεθαίνεις, μακαριά! " Μ' ἀρπάζει στὸ ξῶλο. Πάτουν κ' οἱ ἄλλοι οἱ θαμμένοι τοῦ κερανεῖου, μ' ἀρπάζουν κι αὐτοὶ στὸ ξῶλο. Γκατὶ κύριε, δὲ μ' ἀρπάζουν νὰ πεθάνω; ΧΑΤΖΗΑΒΑΘΗΣ: Βρὲ βλάκα, δὲν κατάλαβες γκατὶ σὲ δέρνε; σὲ δέρνε γκατὶ ἔραγες τὰ ξένα λουλούδια. ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Ἄ, βρὲ! Γ'· αὐτὸ μὲ δέρνε! Κ' ἐγὼ θάγα πὺς μὲ δέρνε ὅτι ἔταν ἡ ζωὴ μου ἀναγκαία. ΧΑΤΖΗΑΒΑΘΗΣ: Βέβαια, Καραγκιόζη. Καὶ γ'· αὐτὸ σὲ δέρνε, γὰρ τὰ λουλούδια! καὶ νὰ μὴν ξαναπερίσσης ἀπὸ καί, γκατὶ θὰ φῶς ἄλλο ξῶλο. ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Γκατὶ καὶ θὰ φάω ἄλλο ξῶλο; ΧΑΤΖΗΑΒΑΘΗΣ: Γὰρ τὰ λουλούδια. ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Καὶ τὰ ἐσχράσσα τὰ λουλούδια! Ἐραγα ἐξήντα λουλούδια, μὲ δέρνε γκατὶ ἑκατό! Ὅποτε μοῦ χρωστῶνε καὶ σαράντα. ΧΑΤΖΗΑΒΑΘΗΣ: Τῶς πάντων, Καραγκιόζη μου, πρέπει νὰ συμμορφωθῇς, νὰ γίνῃς ἄνθρωπος. ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Καὶ τώρα, τί εἶμαι; ΧΑΤΖΗΑΒΑΘΗΣ: Ὅλα δὴ τώρα, κι ἐκεῖνέ με, Καραγκιόζη. Μὰ θέλω νὰ μὲ ἀνοήσῃς. ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Ἰδοὺ ποῦ ἔγινε ὅλος αὐτὸς, ἀπὸ κεραλῆς μέχρι ποδῶν. ΧΑΤΖΗΑΒΑΘΗΣ: Δὲ μοῦ λές, Καραγκιόζη, τὸν γνωρίζεις, τὸν Ἀρχιτὸν-μπέη; ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Τὸν ξέρω. Ποιὸς εἶν' αὐτός; ΧΑΤΖΗΑΒΑΘΗΣ: Ἀρρὸ δὲν τὸν ξέρεις, γκατὶ λές πὺς, τὸν ξέρεις; ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Τονὲ γνωρίζω τὸν ἄνθρωπο, ἀλλὰ δὲν τὸν ἔχω ἰδῆ ποτὲ μου.

ΧΑΤΖΗΑΒΑΘΗΣ: Καραγκιόζη μου, ὁ Ἀρχιτὸν μπέης εἶναι ἕνας περιπατηλὸς κ' ἐπὶ μὲν. Λοιπὸν, Καραγκιόζη μου, αὐτὸς ζῇ τὴν ὥραν ὑπερέτης. Πῆς, Καραγκιόζη; ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Πάω. ΧΑΤΖΗΑΒΑΘΗΣ: Πρέπει νὰ ξέρῃς νὰ μαγερεύς. ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Ὅστε θέλεις μάγισσα; ΧΑΤΖΗΑΒΑΘΗΣ: Ὅχι, Καραγκιόζη μου, ὑπερέτης θέλω. Ἀλλὰ ὁ ὑπερέτης αὐτὸς πρέπει νὰ ξέρῃ καὶ νὰ μαγερεύῃ. ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ (Μέσω του): Τώρα ξέρω γὰρ νὰ μαγερεύω. Κάποτε ἐρίαξα φασόλια σὺμα, καὶ πιάσανε στὸ τέντερε, γκατὶ ἔχρασα νὰ τοὺς πλύνω νερὸ. Ἄν ἔραγνα νερὸ, δὲν θὰ πιάσανε; ὥστε ξέρω καὶ μαγερεύω. (Στὸν Χατζηαβάνη). Ξέρω, Χατζατζάρη. ΧΑΤΖΗΑΒΑΘΗΣ: Ξέρεις νὰ βένῃς μπουνγάδα; ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Βρὲ παλιόθρονη, γὰρ ὑπερευμάγισσα μὲ συμφορεῖς, ἢ γὰρ πλῆστρο; ΧΑΤΖΗΑΒΑΘΗΣ: Ὅχι, Καραγκιόζη, γὰρ ὑπερέτης σὲ συμφορεῖ. Ἀλλὰ ὁ ὑπερέτης αὐτὸς ποῦ θέλει ὁ μπέης πρέπει νὰ ξέρῃ νὰ μαγερεύῃ καὶ νὰ βένῃ μπουνγάδα. ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Ξέρω! ΧΑΤΖΗΑΒΑΘΗΣ: Ξέρεις νὰ σιδερώσῃς; ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Ξέρω! ΧΑΤΖΗΑΒΑΘΗΣ: Ξέρεις νὰ ζυμάσῃς; ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Ξέρω! ΧΑΤΖΗΑΒΑΘΗΣ: Ξέρεις νὰ . . . . ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Ξέρω! ΧΑΤΖΗΑΒΑΘΗΣ: Τί ξέρεις; ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Ξέρω γὰρ τί ξέρω; ΧΑΤΖΗΑΒΑΘΗΣ: Τότε γκατὶ λές πὺς ξέρεις; ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Νὰ πὺς πὺς δὲν ξέρω, νὰ μὲ παρώσῃς γὰρ βλάκα, ἔ; ΧΑΤΖΗΑΒΑΘΗΣ: Ξέρεις νὰ σπουγγαρίσῃς; ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Ξέρω! ΧΑΤΖΗΑΒΑΘΗΣ: Ξέρεις νὰ ζωνίσῃς εἰς τὴν ἀγορὰ; ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Τὸ μόνο ποῦ ξέρω ἀπ' ὅλα καλύτερα! ΧΑΤΖΗΑΒΑΘΗΣ: Ξέρεις γλῶσσας; ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Ξέρω! ΧΑΤΖΗΑΒΑΘΗΣ: Ξέρεις γράμματα; ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Ξέρω! ΧΑΤΖΗΑΒΑΘΗΣ: Ξέρεις ἀπὸ θυρωρὸς; ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Ξέρω! ΧΑΤΖΗΑΒΑΘΗΣ: Ξέρεις . . . . ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Ξέρω! ΧΑΤΖΗΑΒΑΘΗΣ: Συμπῆ, μὴν εἶσαι προπέτης! ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Δὲν εἶμαι ἐπαίτης! ΧΑΤΖΗΑΒΑΘΗΣ: Ξέρεις ἀπὸ κικιμαρῆς; ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Ξέρω! ΧΑΤΖΗΑΒΑΘΗΣ: Ξέρεις ἀπὸ κηπουρὸς; ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Ξέρω! ΧΑΤΖΗΑΒΑΘΗΣ: Ξέρεις ἀπὸ ἀμαξῆς; ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Ξέρω, παιδί μου! ΧΑΤΖΗΑΒΑΘΗΣ: Μὰ, ἀπ' ὅλα ξέρεις; ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Εἰμαι πολὺξερως. ΧΑΤΖΗΑΒΑΘΗΣ: Τότε, λαμπρά, Καραγκιόζη, νὰ σὲ παρουσιάσω στὸ μπέη. ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Νὰ μὲ παρουσιάσῃς, Χατζατζάρη μου, καὶ νὰ τοῦ πῇ: ἀπὸ δὴ εἶναι ὁ ὑπερευμαγερο-υπερο-ζυμο-σπουγγαρο - κικιμαρο - κηπουρο - αμαξο - εγγραμματο - γλωσσολογός! ΧΑΤΖΗΑΒΑΘΗΣ: Ἀλλὰ, πὺς νὰ σὲ παρουσιάσω ἔτσι, Καραγκιόζη, ζυπόλητο, ξεκούφροτο, γλυγομυροπαλομένο; ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Παιδί μου, θ' ἀλλάξω, θὰ βγάλω τοῦτα, νὰ βάλω τὰ ὕλα. ΧΑΤΖΗΑΒΑΘΗΣ: Νὰ πῇ ν' ἀλλάξῃς, Καραγκιόζη μου. Καὶ σὲ περιμένω στὸ Γαλι-καφενέ. ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Θὰ πῇ ν' ἀλλάξω; ἀλλὰ τέρα μὴν ἐρθῶ κατόπι καὶ μοῦ πῇτε: Βρήκαμ' ἄλλον ὑπερέτη. Γκατὶ ἔχω ἔσοδα ἐγὼ γὰρ ν' ἀλλάξω. Καὶ ποιὸς θὰ μὲ πληρώσῃ Χατζατζάρη; ΧΑΤΖΗΑΒΑΘΗΣ: Παιδί μου, ὁ μπέης θὰ σὲ πληρώσῃ. ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Δὲν τοῦ λές, Χατζατζάρη, νὰ μοῦ δώσῃ κίττα δὺο χιλιάδες μηνιατικὰ προκαταβολή; ΧΑΤΖΗΑΒΑΘΗΣ: Μὴν εἶσαι ἀνόητος. Ὅλα πρῶτα νὰ σὲ δῇ ὁ μπέης, κι ἂν συμφωνήσῃς, τότε τοῦ λέω καὶ σοῦ δίνει καμμιὰ λίρα προκαταβολή, κι ἔχει δὺο χιλιάδες μηνιατικὰ προκαταβολή. ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Καλὰ, καλὰ, πάω ν' ἀλλάξω. (Φεύγει ὁ Χατζηαβάνης καὶ φεύγει καὶ ὁ Καραγκιόζης γὰρ ν' ἀλλάξῃ).

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

Καραγκιόζης: Και γιός του, Καλλιγέρης, σ'αυτή παροικία του
 ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Καλλιγέρης!
 ΚΟΛΛΗΤΗΡΗΣ: Έδω μαι, πατέρα!
 ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Δώσε μου τὸ φερό καπέλλο πού εἶδαες
 σ'αὐτὸν θυμαρῶντος ἐλπίδας!
 ΚΟΛΛΗΤΗΡΗΣ: Τὸ ἔχει ἡ μητέρα μου στὸ κορτίτσι.
 ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Νὰ πάω νὰ τὸ πάρω.
 ΚΟΛΛΗΤΗΡΗΣ: Μὴν πᾶς! Θὰ σκοτώσῃς τὴν κόρτη. Ἐχει
 τὴν κόρτη ἡ μητέρα μου μὲς' στὸ καπέλλο.
 ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Μπᾶ! Στραβομάρα νὰ σὲ πᾶσῃ! Μὲς'
 στὸ καπέλλο βάλανε τὴν κόρτη; Στραβομάρα εἴχατε νὰ
 πάρτε ἕνα κορτίτσι, ἕνα καλὸν, νὰ βάλετε τὴν κόρτη, παρὰ τὴ
 βία σου μὲς' στὸ καπέλλο. — Ὅριστε κινούμενος παλαιά-
 πάλαι πᾶς μὲς' τὸ κόρτιτσι! Δώσε μου τὴν σελίδα νὰ τὴν ξεφορ-
 τώσω. Δώσε μου κ' ἐκείνη τὴν βελόνα πού εἶδαες σὲν Καρ-
 νάδω.
 ΚΟΛΛΗΤΗΡΗΣ: Τὴν ἔχει δομένη ἡ μητέρα σ' ἕνα κορτίτσι
 καὶ θύνησι τίς ἀλάνας. (Ὁ Καλλιγέρης πᾶσι τὰ τὴν πόρτη).
 ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Ποῦ εἶναι ἡ πόρτη σου;
 ΚΟΛΛΗΤΗΡΗΣ: Τὴν ἔχει ἡ μητέρα ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸ
 καλόν.
 ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Γὰρ φαντασῶ! Γὰρ προσέλαμα τὴν βέ-
 λωνα ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸ καλόν; Φέρε δὲ τὴν βέλωνα καὶ λογίσε
 κλισιὴν νῦν τὴν πόρτη.
 ΚΟΛΛΗΤΗΡΗΣ: Δὲν ἔχουν' οὔτε βέλωνα οὔτε κλισιὴν!
 ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Δώσε μου καὶ τὸ κορτί με τὴν μπέρδε.
 Θὰ τὴν κερρατώσω, νὰ τὴν κῶμα τραπαλάν. Δώσε μου καὶ
 τ' ἀντιφύλακα.
 ΚΟΛΛΗΤΗΡΗΣ: Ποῦ, πατέρα; Τὸ κορτίτσι;
 ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Ναί, τὸ κορτίτσι. Θέλω νὰ βγάλω τὸ
 χέρι του, νὰ τὸ κῶμα μπαστούω.
 ΚΟΛΛΗΤΗΡΗΣ: Ἐ! Ὁ πατέρας μου, ἀπ' τὸ χῶμα τῆς δι-
 πλώδας θὰ κῶμα μπαστούω!
 ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ (Τὸ δίνει μὴ σφαλῶντα): Σκαμπό! Σά-
 μως εἶμαι ὁ πρώτος, ἡ θὰ γίνω ὁ δεύτερος; (Πάει. Γυ-
 ρίζει τὸ μπαστούω, φτάνει εἰς τὸ μέρος τῆς σκηνῆς, καὶ
 ἔρχεται):

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ

Καραγκιόζης

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Σὲν ξεπομπέως λόρδος εἶμαι, σὰ δά-
 σκαλος ἐπαρχιώτης' φερό καπέλλο, χωρίς τιπὲ, βελόνα τρα-
 παλάν ραμμένη με ταβανόρωτες, μπαστούω ἀπὸ χέρι
 ἐμπρόσθεν καὶ ὑποκρίνομαι! Ἐπὶ νυνὶνὸν καὶ οἱ ἀρχαῖοι
 λόρδοι, πού ἔχουνε μὴ λόρδα ἀπὸ μὲς καὶ μὴ λόρδα ἀπὸ
 ἔξω. Γὰρ κ' ἐγὼ εἶμαι ἀπὸ τοῦ λόρδο. Τώρα πού νὰ βρῶ τὸ Χατζη-
 βάτη; Τὸ ἔβρα τὸ κερανοῦ πού εἶναι, ἀλλὰ εἰς πού ἔχει ὁ
 λόρδος κινεῖται. Ἐ, μὴ τί νὰ πᾶ νὰ κλάσω τὰ ἔξω μαγα-
 ζὶ τοῦ κῶμα, νὰ φτάσω τίς νομάτες ἔξω καὶ ὀφθαλμοὶ τὴν
 ἑλὴ, καὶ νὰ ἔναι νομάτες; Ἀς πᾶς σὲν ἔξω. Ἐπὶ φαντα-
 σῶμαι μὲς' στὸ κορτίτσι; Πῆγα σὲν βροῖση, πῶθεκα, εἶμαι ὀφ-
 θάλμος πᾶς. — Ἀν, εἶναι καὶ κῶμα τὰ καλὸν τῆς Σίμων
 τὸ μικρότερο καλὸν, εἶναι σὰρ' ἕνα κορτίτσι. Ἀν κ'
 ἐκείναι ὁ πατέρας ἡ μικρότερος πατέρα εἶναι ἵσως τ' ἀπορρο-
 πῶ. Ἄν μὲ πᾶς ἡ πατέρα ἐδῶ στὸ μέτωπο (Δείχνει τὸ
 κορτίτσι του) θὰ μ' ἀράξει σφαλῶντα τοῦ Σολομῶντος ἀπὸ
 μου. Ἄ, νὰ τὸς ὁ Χατζηβάτης! (Τραβᾷ πρὸς τὸ μέρος τοῦ
 σκηνίου).

ΣΚΗΝΗ ΕΒΔΟΜΗ

Καραγκιόζης, Χατζηβάτης

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Χατζηβάτης, εἰς δὲ! (Ὁ Χατζηβάτης
 ἔρχεται, ἀλλὰ δὲν ποτεῖται νὰ εἶναι ὁ Καραγκιόζης αὐτός).
 ΧΑΤΖΗΒΑΤΗΣ: Τὶ ἀραπῆτε, κύριε; — Μπᾶ, τραμάρα σου,
 εἰς' σου, Καραγκιόζης.
 ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Ναί, Χατζηβάτης, δὲ με γινώσκεις;
 ΧΑΤΖΗΒΑΤΗΣ: Βρὲ ματίκια μου, φερό καπέλλο βέβαιον!
 ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Βέβαιον, στραβομάρα!
 ΧΑΤΖΗΒΑΤΗΣ: Βρὲ, πᾶς εἶναι φανερόν καὶ;
 ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Μόλις ἀπὸ λάθῃ καὶ τὸ φάνηκε τὰ πον-
 τῶνα.
 ΧΑΤΖΗΒΑΤΗΣ: Βρὲ, τὸ καπέλλο σου δὲν ἔχει ταβάν;
 ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Ναί, δὲ γλίστωσε ἡ οὐδομαχί.
 ΧΑΤΖΗΒΑΤΗΣ: Βρὲ, τιπὲ θέλω νὰ σοῦ πᾶ!
 ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Τὸν ἔβρα γιὰ τί ἔβρα ἔβρα. Θέλω νὰ
 παίρνω τὸν ἄρα μου.

ΧΑΤΖΗΒΑΤΗΣ: Βελανίτικον βέβαιον.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Ναί, ναί, εἶναι τραπαλάν.

ΧΑΤΖΗΒΑΤΗΣ: Μπαστούω.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Τέλειος λόρδος παλὶ μου.

ΧΑΤΖΗΒΑΤΗΣ: Βρὲ, τραμάρα σου! Σκαμπότος εἶσαι!

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Δὲ βρῆκα κανένα ζευγάρι παπούτσι νὰ
 φορέσω. Πῆγα νὰ πάρω ἕνα ζευγάρι γυθῶνα φορτωτοῦ ἀλλὰ
 δὲ μὲς κῶμασε στὰ ποδάρια, δότω τὰ ποδάρια μου ἀπ' τὴν ὑ-
 πολογία εἶναι σὲν καὶ αὐτὰ τὰ σῖδρα πού βαραῖν τὸν ἄρα.
 (Δείχνει τὸ πόδι του). Δὲν τραβᾷ πού 'ναι σὰ μπαστούω
 σκαμπότως;

ΧΑΤΖΗΒΑΤΗΣ: Τέλειος πάντων, πρέπει νὰ σὲ παρουσιάσω
 τοῦ μπῆ. Μπᾶ, μπᾶ! Καλλίωρο, γραβῆτα βέβαιον.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Ναί, παλὶ μου, εἶμαι φορτωτοῦ.

ΧΑΤΖΗΒΑΤΗΣ: Βρὲ, τραμάρα σου, δὲ φορεῖς ποικί-
 μου!

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Βρὲ βέβαιον! Εἶμαι ντεκατέ.

ΧΑΤΖΗΒΑΤΗΣ: Πρώτη φορὰ βέβαιον καλλίωρο, γρα-
 βῆτα, χωρίς ποικίμου.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Βέβαιον, πρώτη φορὰ γιὰ τί εἶσαι βέ-
 βαιον. Ἐβρα ἔξω στὸ Ζάππειον, ἀλλὰ βέβαιον φορεῖν τὸ
 καλλίωρο, τὴν γραβῆτα, καὶ ἀποκῆται βέβαιον ἕνα μαντήλι,
 καὶ δὲ φαίνεται τὸ τυκάκι.

ΧΑΤΖΗΒΑΤΗΣ: Ἐβρα, εἰς, πᾶς νὰ σὲ παρουσιάσω τώρα
 τοῦ μπῆ. (Τὸν παίρνει καὶ πᾶσι στὸ κορτίτσι ἀπορροπῶν
 τὸν μπῆ). Νὰ αὐτὸς εἶναι ὁ μπῆς, αὐτὸς πού καπνίζει τὸν
 ἄρα.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Χρ, χρ! Ἀπὸ τὸ κῶμα τοῦ ἄρα, δὲ
 φαίνεται πᾶς εἶναι γινώσκων καὶ παρῶν.

ΣΚΗΝΗ ΟΓΔΩΗ

Καραγκιόζης, Χατζηβάτης, Μπίης, Καρετζῆς

ΜΠΙΗΣ: Καλὸς ὁρίστε!

ΧΑΤΖΗΒΑΤΗΣ: Καλὸς σὲ βρῆκα, μπῆ!

ΜΠΙΗΣ: Ἀπὸ δὲ εἶναι, Χατζηβάτης, ὁ ὑπερέτης;

ΧΑΤΖΗΒΑΤΗΣ: Μάλιστα, μπῆ μου.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ (Στὸν Χατζηβάτην): Χατζηβάτης, ἐδῶ
 εἶναι ὁ...

ΧΑΤΖΗΒΑΤΗΣ: Ναί Καραγκιόζης, ναί!

ΜΠΙΗΣ: Ἐβρα, παλὶ μου, κορτί! Ἐ, Καραγκιόζης, μὴν
 ντρέσκει. Πῆρ' τὴν καρδιά, κῶμα, παλὶ μου. Κάτω καλὴ,
 παλὶ μου, θὰ πᾶς; (Μιλιώτης: γιὰ τὸν Καραγκιόζην). Τὶ
 ἀραπῶς πού 'ναι ὁ κῶμα;

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ (Στὸν Μπίην): Ἀγαθότατα! Νὰ σοῦ πάρω τὸ
 πορτοφόλι καὶ νὰ μὴν τὸ καταλάβῃς καθόλου!

ΜΠΙΗΣ: Καὶ τί θὰ πάρῃς τῶν μου;

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Ἐγὼ; τίποτα!

ΜΠΙΗΣ: Μὰ δὲ μπορεῖς καὶ θὰ πάρῃς.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Ἄ πᾶ πᾶ, μπῆ μου, τί λές; Ἐγὼ πᾶ
 καὶ τίς προῶλες, καὶ μ' ἔχουνε μὴ βδολοῦν σὲν ἀπορροπῶ.
 ΜΠΙΗΣ: Δὲν μπορεῖς, τῶν μου; καὶ θὰ πάρῃς θὰ μ' ὑπο-
 κρίνῃς.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Ἐνόςτος εἶναι νόστιμος! Νὰ κλάψω γιὸ,
 θὰ ὑποκρίνω αὐτόν.

ΜΠΙΗΣ (Ἀναπνέει τὸ χέρι του): Καρετζῆ! Ἐβρα δὲν τῆρα
 τί θὰ πάρῃ ὁ κύριος.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Τὶ θὰ πάρῃς κύριε;

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Βρὲ καλὸν ἄρα, σοῦ ἔναπῃ καὶ εἰ-
 λα φορῇ;

ΧΑΤΖΗΒΑΤΗΣ: Πᾶς καὶ τι.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Τώρα μὴ στυγῆ.

ΜΠΙΗΣ: Ποῦ πᾶς;

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Πᾶς νὰ φέρω ἕνα ἀμάξι.

ΜΠΙΗΣ: Νὰ τὸ κῶμα, τὸ ἀμάξι τί;

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Νὰ πάρω τίς καρδιὰς καὶ τὰ τραπέζια.

ΜΠΙΗΣ: Βρὲ ματίκια μου, τὰ ἔμπλα τοῦ ἀνθρώπου θὰ
 πάρῃς;

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Δὲ μὲς' ἔναπῃ νὰ πάρω ἔτι θέλω; Τὶ ἄλλο
 νὰ πάρω, τίς καρδιὰς, τὰ τραπέζια, τὸ μπαστού με τὸ γα-
 ζῆτος καὶ τὸ κορτί με τὰ λουκούμα.

ΜΠΙΗΣ: Βρὲ, τῶν μου, σοῦ εἶπαμε νὰ πάρῃς πᾶς νὰ
 πᾶς, ἔτι νὰ πάρῃς τὰ ἔμπλα τ' ἀνθρώπου.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ (Στὸν Μπίην): Στραβομάρα πού τὴν
 ἐπῆθα! Ἐ, μπαστούω!

ΜΠΙΗΣ: Καρετζῆ, εἰς δὲ!

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Παρὼν, κύριε, διατάζει!

ΜΠΕΗΣ : Φαίξ' έναν καφέ τού καφέ.
 ΚΑΦΕΤΖΗΣ : Πώς τόν παίρνετε τόν καφέ;
 ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : Μιά τέντζερα θά μού φαίξης.
 ΚΑΦΕΤΖΗΣ : Θέλατε καριμά κουραμίνα;
 ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : Ίτσι, νά πάω καριμά δού χιλιάδες μπου-
 κίες, γιά τή λιγούρα. Κι από έγω δέν πινάω. Δέν είναι μήνας
 που έγραφα.
 ΜΠΕΗΣ : Γιά κίπιασε εδώ, παιδί μου. (Βγαίνουν στη σκη-
 νή). Παιδί μου, σου είπα ό Χατζηαβάνης νά έρθης στό σπίτι
 μου;
 ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : Μάστα, μού είπα.
 ΜΠΕΗΣ : Πάμε, παιδί μου! Θά περάσης καλά μαζί μου.
 Τι θά σου δώω τό μήνα;
 ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : Μπέη μου, πρώτη φορά παίρνετε ύπε-
 ρέτη;
 ΜΠΕΗΣ : Όχι, παιδί μου, δέν είναι πρώτη φορά.
 ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : Όσο πληρώνετε τούς άλλους, θά πλη-
 ρώνετε κ' έμένα.
 ΜΠΕΗΣ : Ναί, αλλά πώς θές νά σέ πληρώσω; μέ την ήμέ-
 ρα, μέ τή βδομάδα, μέ τό μήνα, μέ τό έξάμηνο, ή μέ τό χρό-
 νο;
 ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : Σέ μένα μού δίνεις απ' όλα, μπέη μου,
 κι όσο είμαι καλά...
 ΜΠΕΗΣ : Σέ φτάνουνε έξήντα φράγκα τό μήνα;
 ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : Καλά είναι, πάμε. Γιά στάσου! μόνο μέ
 τό μήνα θά μέ πληρώσης;
 ΜΠΕΗΣ : Ναί, παιδί μου.
 ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : Καλά: τίς ημέρες, τίς βδομάδες, τά χρόνια
 γώ;
 ΜΠΕΗΣ : Βρέ παιδί μου, όταν σέ πληρώσω μέ τό μήνα,

είσαι καλά πληρωμένος, δίδω, μέρα μέ την ήμέρα έρχεται ή
 βδομάδα, βδομάδα μέ την βδομάδα έρχεται ό μήνας, μήνας
 μέ τό μήνα έρχεται τό έξάμηνο, και έξάμηνο μέ τό έξάμηνο
 έρχεται ό χρόνο, κ' έτσι είσαι καλύτερα πληρωμένος.
 ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : Τέλος πάντων! Και θά τρέω απ' αυτό;
 ΜΠΕΗΣ : Όχι, θά τρέω από μένα.
 ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : Κι άρα σέ φέω εμένα, άσπαρα;
 ΜΠΕΗΣ : Βρέ παιδί μου, μένα θά φάς;
 ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : Άρέ, έτσι δε λές νά τρέω από εμένα;
 ΜΠΕΗΣ : Θέλω νά πω' θά τρέω από τό σπίτι μου, δε θά
 τρέω απ' τό μιστό σου, θά τρέω από μένα, απ' τά λαπά μου.
 ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : Έτσι μιλά ντά. Κ' έγω θά τρέω από
 εμένα! Μ' ένα καλατσό σ' έγραφα. Έτσιρα;
 ΜΠΕΗΣ : Άρέ, τί μέ πέρασες, παιδί μου, νά θές νά μέ
 φάς;
 ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : Γιά βοήθι σέ πέρασα.
 ΜΠΕΗΣ : Να, να, να! Έλα έλα, τώρα πάμε σπίτι μας—
 Χατζηαβάνη, σ' εύχαριστώ πολύ, μέ καθυπογράφω.
 ΧΑΤΖΗΑΒΑΤΗΣ : Προσπαθώ, έρχοντά μου.
 ΜΠΕΗΣ : Στο καλά!

ΣΚΗΝΗ ΕΝΑΤΗ Καραγκιόζη

ΜΠΕΗΣ : Πάμε, παιδί μου.
 ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : Δέ σέ ρώτηζα, μπέη μου! κάθε μέρα θά
 τρώγω;
 ΜΠΕΗΣ : Κάθε μέρα, άρέ;
 ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : Άς πούμε, πινάω τώρα;
 ΜΠΕΗΣ : Έ, παιδί μου, θά φάμε.
 ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : Έτσι, πάμε νά φάμε, και βιάσους.

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ Α' ΠΡΑΞΗΣ

ΠΡΑΞΗ ΔΕΥΤΕΡΗ

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ Καραγκιόζη

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : Τι άργοντόπιπο είν' έτούτο! Θά πέρασω
 χρυσή ζωή, μαλαματένια νάτα. Ό άργοντικός είναι λίγο γκρι-
 νάκης και παρξένος, αλλά τί νά κάνη κανείς; πρέπει νά υπο-
 φέω. Έβω έχω ένα φυτό, και υποφέρεται τά έλαττώματά
 του' όχι τόν άργοντικό που σέ πληρώνει; Άμ' ή κορφή μου, τί
 σου λέει; Άκούς νά μ' αγαπάει! Τι χαριτωμένη που είναι! Μ'
 έλεγε προχτές πώς μ' αγαπάει. Τι ναι τό πετρωμένο τού άν-
 θρώπου! Γιά φαντάσου τώρα, νά μέ φώναζε ό άργοντικός μου,
 και νά μού 'λεγε. Καραγκιόζη μου, γνωρίζω ότι είσαι έντι-
 μος λεοποδότης και τίμια μακροδύλιος. Γι' αυτό, παιδί
 μου, σκοπεύω νά σέ κάνω γαμπρό μου. Νά την κόρη μου,
 νά και πεντακόσιες χιλιάδες λίρες μετρητά. Πά, πά, μανού-
 λα μου! λιρόπικνος θά μ' έπαινε. Πεντακόσιες χιλιάδες λίρες
 μετρητά! Δηλαδή έννενήντα κίμαρες γαζέτες. Μαρέ, άς μού
 τίς δώση και νά τού χωστάω κ' ένα διφραγκό!

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΗ Καραγκιόζη, Μπέη

ΜΠΕΗΣ : Καραγκιόζη! (Ό Καραγκιόζη πάει μέσα). Τό
 κατάλαβες ότι τό σπίτι μου από την ήμέρα που ήρθες εδώ,
 τό έκαμες άγρόρι;
 ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : Τι σου φταίω, άργοντικό; άφο είσαι από
 γαϊδουράσογο!
 ΜΠΕΗΣ : Σιωπή, άνόητε! Έλα δώ! (Βγαίνει εις τή σση-
 νή). Ένοώ νά έργαστής; θέλω δουλειά στό σπίτι μου.
 ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : Μά τί νά σου κάνω, άργοντικό; Έχεις
 πολλές δουλιές τό σπίτι σου. Σπινάω τό πρωί, μού λές "Μά-
 ζεψε τά ρούχα τού θνηου σου." Μαζεύω τά ρούχα. Μού λές
 "Πάε τόν καφέ σου." Παίρνω τόν καφέ μου. Μού λές
 "Στρώσε νά φάμε". Τρώμε. Μού λές "Στρώσε νά κοιμη-
 θούμε." Κοιμόμαστε. Μού λές "Πιάς τόν καφέ σου, πιάς
 τό σοά σου, φάε." Μά, τί νά σου κάνω, άργοντικό; Δού χέρια
 έχω ό καημένος. Τι νά πρωτοπροκάνω; Αύτώς τίς δουλιές,
 πρέπει νά 'χω έξήντα υπερέτες νά τίς προκάνουνε!
 ΜΠΕΗΣ : Σκασιμός, άνόητε, είσαι τεμπέλης.
 ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : Τό παραδέχομαι.
 ΜΠΕΗΣ : Είσαι άγνομάκης.
 ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : Τό παραδέχομαι.

ΜΠΕΗΣ : Άλλά είσαι τίμιος.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : Ά, δέν τό παραδέχομαι. Ουδέποτε ό-
 πέρηα τίμιος! Γιά την τιμιότητά μου, νά ρωτήσης τούς έμ-
 πόρους τών 'Αθηνών άμα πέρασω απ' τά έμπορεία, μέ τίς
 πήχες στά χέρια στέκουνται. Ά δέν πιστεύεις τούς έμπορείς,
 ρώτα τούς ταχυγραφάδες, που άμα πέρασω απ' τά ταχυγραφέ-
 ρεια, γιομίζει ό δρόμος καλατσόδια, λές κ' έχω πιάσει καλά-
 ποδοβροχή.

ΜΠΕΗΣ : Γιατί λοιπόν είσαι τίμιος, γι' αυτό θά σου φα-
 νερώσω όλα τά μυστικά τού σπιτιού μου.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : Μεγάλη τιμή μού δίνεις, άργοντικό! Με
 έμπιστεύεις τά μυστικά τού σπιτιού σου!

ΜΠΕΗΣ : Λοιπόν, άκουσε, Καραγκιόζη, έγώ είμαι έξδε-
 μήντα πάντα-έγδόντα έτών άνθρωπος.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : Νά τά χιλιάδες άργοντικό, νά γίνης Μα-
 θουσάλας.

ΜΠΕΗΣ : Σημερινός είμαι, παιδί μου, αύριανός δέν είμαι.
 ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : Μακάρι, άργοντικό. Τούμπανω ίσαμε τό
 πρωί.

ΜΠΕΗΣ : Παιδί μου, θέλω, πριν κλείσω τούς έρβαμένους
 μου, νά παντρέψω τό κοριτσάκι μου.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : Άμ, δε γαθήκανε οι γαμπροί, άργοντικό.
 Είναι εδώ (δείχνει τόν έσπό του), νά είναι άλλοι, είμ' έγώ,

είναι δώ, είμ' έγώ, είμαι κι έγώ, άργοντικό.

ΜΠΕΗΣ : Τι είπες, τί; Τι είσαι σύ, βοί μαπακρά! (Και
 τού χρωάει, νά τόν άρπάξει απ' τό λαιμό). Τι είσαι σύ;

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : Νά, νά, είμαι...
 ΜΠΕΗΣ : Τι είσαι;

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : Είμαι... υπερέτης τού σπιτιού.

ΜΠΕΗΣ : Έ, λοιπόν;

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : Έ, θά μέ ρωτήσης, άργοντικό, θά μού
 πής: "Πώς τόν βλέπεις, αύτόν τόν γαμπρό;" νά δώσω κ' έγώ
 την ιδέα μου.

ΜΠΕΗΣ : Ά μ' αυτό αλλάζει!

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : Άμ τί; Έ' άλλο ήταν άλλάξατο;

ΜΠΕΗΣ : Λοιπόν, παιδί μου, τώρα θά έρθουν οι γαμπροί μου,
 και θέλω νά τούς περιπατήξω.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : Μά έχεις πολλούς γαμπρούς;
 ΜΠΕΗΣ : Βέβαια. Θά 'ρθουν καιμιά τρακοσαριά.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : Κ' έχεις τόσα πολλά κορίτσια;

ΜΠΕΗΣ : "Όχι, βλάκα, ένα κορίτσι έχω. 'Αλλά θα 'ρθουν οι γαμπροί αύριο για να διαλέξουν ποιος θα κάνει γαμπρό.
ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : "Α δὲ! Τὸ 'βλάκα σὲ κυριὰ φημιόβρα;
ΜΠΕΗΣ : "Όχι.
ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : "Αμ, δὲν ἀφίχταις νὰ τὴν πᾶς τὴν Κυριακὴ στὸ δημοπράτηρι;
ΜΠΕΗΣ : Τὶ λέει, βρε βλάκα; Τὴν κόρη μου θὰ πᾶς στὸ δημοπράτηρι; (Καὶ κἀκεῖ ὁ γέρος ποὺ θὰ τὴν κοινοποιῇ. "Ὁ Καραγιούζης φέγγει, ἀλλὰ τὸν ἐκταραχίζει"). Ἐὰν εἶδες, (Πᾶν πᾶσι ὁ Καραγιούζης κοινὰ τὴν). Πήρατε τὰ λόγια ποὺ σοὺ εἶπα εἰδῶ. Εἶναι μυστικὸ. Δὲ θάβω νὰ τὴ μάθῃ κανεὶς!
ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : "Ἦναι σου, ἀφεντινὸ! Ἐγὼ κ' εἶμι κι ὁ κόσμος ὅλος θὰν τὸ ξέρει.
ΜΠΕΗΣ : Πήρατε μὴ σὲ ρωτήσῃ ἡ κόρη μου. Αἰεὶ δὲ θὰν τὴς πῇ. Στὸ σπίτι σου θὰ βόρως κλεῖθ.
ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : Ναί, ἀφεντινὸ, κλεῖθ, κλεῖθ.
ΜΠΕΗΣ : Θάβω νὰ τοὺς περιποιηθῶ τοὺς γαμπρούς μου! ἕνας ἕνας ποὺ θὰ ἔρχεται νὰ τὴν περιποιηθῇ.
ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : "Ἦναι σου, ἀφεντινὸ. 'Α δὲ φτάνει τὸ χέρι μου γιὰ περιποίηση, παίρνω καὶ τὴ σουῖτα. (Φεύγει ὁ γέρος, μένει ὁ Καραγιούζης στὴ σκηνή).

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

Καραγιούζης μόνος

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : Μπαρὲ, τραλίζεσαι αὐτὸς ὁ γέρος! 'Ακούει νὰ φέρῃ τραπέζης γιὰ νὰ διαλέξῃ γαμπρό; Καὶ τὸ γαμπρὸ νὺν τὸν ἔχει μὲς! στὸ σπίτι του! Καὶ νὰ μὴν παίρνῃ γαμπρία, νὰ μὴν τὴ καταλάβῃ! (Πᾶν μὲς ἀπὸ αὐτὴν θύνηται ἡ κόρη μὴ τῆς).

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

"Ἡ κόρη τοῦ 'Αχμέτ Μπέη, Χαϊραμὲ μόνη, ἔπειτα καὶ ὁ Καραγιούζης

ΧΑΪΡΗΠΙΕ : "Ἦθελαν νὰ ξέρω, τί εἶπε ὁ μπαμπᾶς μου στὸν Καραγιούζη. 'Α, θὰ τὸν καταφέρω, τὸν Καραγιούζη νὰ μοῦ τὴ πῇ ὅλα. Θὰ κάνω πῶς τὸν ἀγαπῶ. 'Ας τὸν φωνάξω. (Διευτῶ). Καραγιούζη μου!
ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : Πα . . . πα . . . παρὼν, κυρὰ μου!
ΧΑΪΡΗΠΙΕ : Ἐὰν δῶ, καλῶ.
ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : Εἶμαι παρὼν, ρεβανὲ μου ἀφάτη, καὶ κακὴ - χαλῶ καὶ παρὰ - λουλουμῶ.
ΧΑΪΡΗΠΙΕ : Τὸ ξέρεις, Καραγιούζη μου, πῶς σὲ ἀγαπῶ;
ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : Πῶ, πῶ, νεροπῆ! (Σκοῖβει κἀκεῖ).
ΧΑΪΡΗΠΙΕ : Καραγιούζη σὲ ἀγαπῶ. Δὲν ἠμιδαί;
ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : Μὴ μαλάνει ἡμῶς ἡ μαρὰ μου, γαστὶ εἶμαι ἀνέλικος. Δὲν ἔχω κἀκεῖ ἀκούρα τὸ τρανὰ πέντε.
ΧΑΪΡΗΠΙΕ : Μὴ καλῶ, σοὺ λέγω, σὲ ἀγαπῶ. Δὲν ἠμιδαί;
ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : Ντρέπομαι!
ΧΑΪΡΗΠΙΕ : Τὶ βλάκας ποὺ εἶσαι! Δὲν ἠμιδαί, καλῶ;
ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : Καὶ βέβαια, βλάκας εἶμαι, νὰ μὲ ἀγαπᾷ τὸ κορίτσι, καὶ νὰ μοῦ τὸ λέγῃ κ' ἐγὼ νὰ μὴν ἠμιδῶ. Θάρρος λιανόν! Πρέπει νὰ ξεπράξω τὸν ἐρωτὶ μου! (Πᾶν κοινὰ στὴν κόρη καὶ γονατίζει). Διὰ πρώτην φορὰ ἐπαρυσάστην ἐνώπιόν σας ὅπως φανερώσω τὸ μυστηριώδες καὶ διακεκριμένο ἐρωτὶ μου, ποὺ κρύπτει μέσα στὴν καρδιά μου. "Ὅταν οὖς εἶδον εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου, ὁ ἐρωτὶς σου μὲ γτόπησε εἰς τὸ δεξιὸ μου πλευρὸ τοῦ παιντιοῦ μου.
ΧΑΪΡΗΠΙΕ : Βρε λιούτρο, σίμα ἀπὸ δῶ.
ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ (Φωνάζοντας) : Παρὼν εἰδῶ!!
ΧΑΪΡΗΠΙΕ : Βρε, πῶς σὲ ἀγαπῶ, ἐγὼ, βρε;
ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : Πῶς μὲ ἀγαπᾷς κυρὰ μου;
ΧΑΪΡΗΠΙΕ : Νὰ γαθῇ, νὰ γαθῇ βλάκα. 'Εγὼ σὲ ἀγαπῶ ὡς πιστὸν καὶ τίμιον ὑπερέτη.
ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : Μὴ τί, βεροσὲ ἀγάπη, ἀδελφὲ πόρε με, βρε κυρὰ, νὰ συχωρεθῶν τὰ πηλαμένα σου. Πόρε με, ψυχρὸς θὰ κίνης. Πόρε με, κυρὰ μου, θὰ μὲ ὑποχρεώσης.
ΧΑΪΡΗΠΙΕ : Νὰ γαθῇ, ἀνίστε! (Φεύγει ὁ Καραγιούζης). 'Α, ἀπαιμα ποὺ ἔκαμα νὰ τοῦ δώσω τόσο θάρρος, νὰ τοῦ πῶ πῶς τὸν ἀγαπῶ! 'Αλλὰ θὰ τὸν ἐκταραχίσω καὶ θὰ τὸν καταφέρω μὲ ἄλλον τρόπο νὰ μοῦ μαρτυρήσῃ τί τοῦ εἶπε ὁ μπαμπᾶς μου. 'Ε Καραγιούζη, ἔα δῶ, καλῶ!
ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : Παρὼν, κυρὰ. ("Ἐρχεται ὁ Καραγιούζης εἰς αὐτήν).

ΧΑΪΡΗΠΙΕ : Καραγιούζη μου, θὰ μοῦ πῇς τὴν καθάραν ἀλήθεια. Τὶ σοὺ ἔλεγε ὁ μπαμπᾶς μου, πρὸ βιγῆς, εἰδῶ;
ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : "Α, δ, κυρὰ! 'Αμ, δὲ μοῦ παίρνεις λόγια. Δὲν εἶμαι κῆνος βλάκας.

ΧΑΪΡΗΠΙΕ : Ἐὰν, Καραγιούζη, τὸ ξέρεις πῶς σὲ ἀγαπῶ. Τὶ σοὺ ἔλεγε ὁ μπαμπᾶς μου;
ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : "Ε, μὴ δὲν εἶμαι κῆνος μαρὰ παθὶ νὰ μὲ καταφέρῃς κυρὰ! Νὰ σοὺ πῶ γὰ πῶς μοῦ λέει ὁ ἀφεντινὸς μου, πῶς θὰ 'ρθῶναι οἱ γαμπροί του, καὶ θάβω νὰ διαλέξῃ γιὰ νὰ κάνει γαμπρὸ, καὶ νὺν τοὺς περιποιηθῶς ὅταν θὰ ἔρχονται! 'Αμ, δὲν εἶμαι κῆνος βλάκας, νὰ μοῦ πᾶς λόγια.
ΧΑΪΡΗΠΙΕ : Μπα! 'Ἦτοι σοὺ εἶπε ὁ μπαμπᾶς μου, ὅτι θὰ 'ρθῶναι οἱ γαμπροί; Ἦσον ἀνέλικος εἶσαι ὁ μπαμπᾶς μου! Καὶ πόσας ἀνελίκας πρᾶτται! Καραγιούζη, ἔκουσε δῶ. Θάβω νὰ μὲ βυαθίσω.
ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : Τὶ βυαθίζεις θάβω, κυρὰ;
ΧΑΪΡΗΠΙΕ : Θάβω, Καραγιούζη, ὅπως θὰ ἔρθῃ ἀπ' αὐτοὺς νὰ τὸν δεῖρῃς.
ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : Κι ὅταν τὸν δεῖρῃς, κυρὰ;
ΧΑΪΡΗΠΙΕ : Θὰ σοὺ δώσω μὴ λόγια.
ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : Κι ὅταν μὲ δεῖρῃς, πῶς θὰ μοῦ δώσης;
ΧΑΪΡΗΠΙΕ : "Αμ, σὲ δεῖρῃ, δὲ θὰ σοὺ δώσω παντῆρα.
ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : Μαρὰ, μαρὰ, νὰ φῶς ἕλαο τζάμπα!
ΧΑΪΡΗΠΙΕ : Μὰ, κεχαῖς, ἐγὼ θάβω νὰ τὸν δεῖρῃς!
ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : Μὰ ἔκουσε νὰ σοὺ πῶ, κυρὰ, δὲ θάβω νὰ τοκουθῶς μὲ τὸν ὑποφέρῃ γαμπρὸ; Δὲ θάβω ν' ἀνέλικῃ ὁ κοινός; Τὶ σὲ μέλλει πῶς θὰν τὴς τρώῃ; ὁ κοινός νὰ μὲ χαλῶν τὸν δεῖρῃ, μὲ δεῖρῃ, ἐπὶ πρᾶται νὰ μὲ πλερώσης.
ΧΑΪΡΗΠΙΕ : "Ἦτοι σὲ δεῖρῃ, τὸν δεῖρῃς, θὰ σοὺ δώσω μὴ λόγια. 'Αλλὰ, τῶρα, πῶς θὰ γίνῃ, Καραγιούζη μου; ἕνας ποὺ θὰ ἔρχεται ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς ὑποφέρῃς γαμπρούς, θὰ σὲ φωνάξω καὶ θὰ σοὺ λέω "Δεῖ, τὸν!"
ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : 'Αμ, ὅχι, κυρὰ, ἔτσι; θὰ βγαίνει ἔτσι, θὰν τοῦ λέω "Καλὴμέρα, κύριε". Ὅταν τὸν ἐρωτῇς : "Τὶ ἀγαπᾷς, τί θάβεις, κύριε"; Αὐτοὺς σοὺ θὰ σοὺ λέει : "Σὲ ἀγαπῶ, κυρὰ", θὰν τοῦ λέγῃ κ' ἐγὼ : "Κ' ἐγὼ, σὲ ἀγαπῶ. Καραγιούζη", θὰ φωνάξῃς τότε ἡμῶς. "Φέρ' τὴν ἀρεβδῶνα τοῦ κυρίου!" 'Εγὼ θὰ παίρνω τὴ σουῖτα, ὅπως θὰ παραίταται μὲς! στὸ σπίτι, καὶ θὰ γαμπῶνα αὐτὸν τὸν κύριον μὲ τὴ σουῖτα καὶ τοῦ κῆνου γενικὴ καταμέτρηση καὶ θὰ κίνῃ τὴν παραλαβὴ ἐπιστήμης.
ΧΑΪΡΗΠΙΕ : 'Α, μαρὰ, Καραγιούζη! 'Ὀρᾶς, ἔτσι. 'Ας πηγαίνωμε τότε μέσα, μὴν ἔρθῃ κανεὶς ἀπ' αὐτοὺς. (Πᾶν μὲς). 'Ἐρχεται ἕνας γέρος. . . ἵσται ἐκκέντρη χροσῆ καὶ πᾶσι αὐτοὶ τοῦ γέρο - 'Αχμέτ καὶ χροσῆ τῆς κόρης. 'Ὁ ἀφεντινὸς τοῦ Καραγιούζη φωνάζει τὸν Καραγιούζη).

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

'Αχμέτ Μπέης, Καραγιούζης, ὁ Γέρος

ΜΠΕΗΣ : Καραγιούζη!
ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : Παρὼν!
ΜΠΕΗΣ : Τὴν πόρτα, παθὶ μου!
ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : "Ε, τί νὰ τὴν κῆνω;
ΜΠΕΗΣ : Βρε, τὴν πόρτα, βλάκα, σοὺ λέγω.
ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : Καλῶ, μὴ τί νὰ τὴν κῆνω τὴν πόρτα; Νὰ τὴ σπάσω, νὰ τὴ βγάλω, νὰ σ' τὴ φέρω δῶ, ἢ νὰ τὴν πᾶς στὸ μαρκαρὲ;
ΜΠΕΗΣ : Βρε, τί ἄλλως εἶσαι! Βρε, σοὺ λέω, ἀνίστε, τὴν πόρτα γτυποῦν ἀπόξω!
ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : "Ε, τί νὰ κῆνω; Νὰ πᾶς νὰ δεῖρῃς αὐτὸν ποὺ γτυπάει;
ΜΠΕΗΣ : Νὰ πᾶ νὰ δῇς ποὺς εἶσαι!
ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : Μάλιστα, ἀφεντινὸ (Βγαίνει εἰς αὐτὸν Καραγιούζης. 'Ανταμῖνει τὸ γέρο). Τὶ ἀγαπᾷς, κύριε;
ΓΕΡΟΣ : Εἰστε ὑπερέτης τοῦ σπιτιοῦ;
ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : Μάλιστα!
ΓΕΡΟΣ : 'Ὁ ἀφεντινὸς σου ἐπίτω εἶσαι;
ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : Μάλιστα, κύριε.
ΓΕΡΟΣ : Εἰπέ του, σὲ παρακαλῶ, νὰ 'ρθῇ εἰς τὸν θάβω.
ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : Νὰ 'ρθῇ εἰς τὸν θάβω, εἰδῶ στὴν πλατεῖα;
ΓΕΡΟΣ : Μάλιστα. (Βγαίνει ὁ Καραγιούζης εἰς αὐτήν).

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ

Καραγιούζης, ὁ Μπέης

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : 'Αφεντινὸ, σὲ ζητοῦσα.
ΜΠΕΗΣ : Ποιὸς μὲ ζητεῖ;
ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : "Ἦναι κύριος.
ΜΠΕΗΣ : 'Α, καλῶ! Τὸ ὄνομά του;

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : Σήμερα;
ΜΠΕΗΣ : Τι σήμερα, βρέ βλάκα; Το όνομά του, σου λέγω!
ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : Μά δηλαδή εορτάζει σήμερα κ' έχει το όνομά του;
ΜΠΕΗΣ : Βρέ άνοητε, σου λέγω πώς ονομάζεται.
ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : Μά τι; μόνος μου είμαι 'γω, νά ξέρω πώς τότε λένε; ή μήπως ήθελες τὰ μητρώα της δημοχίας, νά ξέρω πού εγεννήθη, πού κατοικεί, και πόσων χρονώ είναι;
ΜΠΕΗΣ : Βρέ κοινέ, έσύ...
ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : 'Εγώ;
ΜΠΕΗΣ : Νότ. Θά ρωτήσης τόν κύριο. Θάν τοῦ πῆς: "Κόριε, σέ παρακαλῶ ὁ ἀφεντικός μου, ἐπιθυμῶ νά μάθω τὸ ὄνομά σου". Καί θά σοῦ πῇ αὐτός: "Μὲ λένε ἔτσι". Θάν τὸ πάρης τὸ ὄνομα, νά μοῦ τὸ φέρης ἔδω.
ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : Δέ μοῦ κάμνεις μία χάρη, ἀφεντικό, νά πά νά πάσης ἐσύ τὸ ὄνομα; γιατί ἐγώ δέν ἔχω ἐναμετακομισαί ὄνομα. Καί μὴν τὸ χάσω στό δρόμο τοῦ ἀνθρώπου, καί βρῶ κάνα μπαλῆ.
ΜΠΕΗΣ : Βρέ βλάκα, δέν καταλαβαίνεις μπῆτ. Ζῶν εἶσαι! Θά πᾶς ἔτσι...
ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : Μάλιστα.
ΜΠΕΗΣ : ... νά τὸν ἐρωτήσης. Θάν τοῦ πῆς: "Κόριε, πῶς σᾶς λένε;" Θά σοῦ πῇ αὐτός: "Μὲ λένε 'Λυμέτ'".
ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : Βρέ βλάκα, ἀφοῦ ξέρεις πῶς τὸν λένε 'Λυμέτ', τότε τί μὲ στέλνεις νά τὸν ἐρωτήσω;
ΜΠΕΗΣ : Σιωπή, άνοητε. 'Εγώ τὸ λέγω ὑποθετικῶς. 'Εσύ θάν τὸν ρωτήσης καί θά σοῦ πῇ τ' ὄνομά του. (Βγαίνει ὁ Καραγκιόζης ἔξω).

ΣΚΗΝΗ ΕΒΔΟΜΗ

Καραγκιόζης, ὁ Γέρο - Μεχμέτ

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : Κόριε, σᾶς παρακαλῶ, ὁ ἀφεντικός μου ἐπιθυμῶ μὲ μάθω τ' ὄνομά σας.
ΓΕΡΟΣ : Μάλιστα, κύριε, ὀνομάζομαι Μεχμέτ.
ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : Πῶς... πῶς...
ΓΕΡΟΣ : Μεχμέτ!
ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : Μα... Μα... Πῶς εἶπατε, κύριε, τ' ὄνομά σας;
ΓΕΡΟΣ : Μεχμέτ! Μεχμέτ!
ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : Δέ μοῦ κάμνεις μιά χάρη, σέ παρακαλῶ, νά χάρῃς τὸν πατέρα σου! Δέ μοῦ λές κάνα ἄλλο ὄνομα; Δύσσι θά γκενιάζῃ ὁ ἀφεντικός μου. Δέ μπορῶ νά τοῦ πῶ αὐτό.
ΓΕΡΟΣ : Μά πῶς θά σοῦ πῶ ἄλλο ὄνομα, κύριε, ἀφοῦ ὀνομάζομαι Μεχμέτ;
ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : Μα... Μα...
ΓΕΡΟΣ : 'Αντε, παιδί μου, δέ μπορεῖς νά τὸ πῆς; Μεχμέτ, Μεχμέτ, Μεχμέτ! (Πάει ὁ Καραγκιόζης μέσα. Στὸ δρόμο λέει: Μεχμέτ, Μεχμέτ...)
ΜΠΕΗΣ : 'Ε, πῶς ὀνομάζεται ὁ κύριος; Ποιὸς εἶναι;
ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : Εἶναι ὁ... ὁ... ὁ ντά... ὁ... ὁ... ποῦν' ἀπόξω. Πές το σύ, νάν τὸ 'βρῶ 'γώ!
ΜΠΕΗΣ : Βρέ παιδί, ντρέπεσαι νάν τὸν ἐρωτήσης τὸν ἀνθρώπο; ἔτσι εἶναι ἡ τάξη τοῦ σπιτιοῦ! δέν εἶναι ντροπὴ νά τὸν ρωτήσης πῶς τὸν λένε. (Βγαίνει πάλι ὁ Καραγκιόζης ἔξω).
ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : Σᾶς εὐχαριστοῦ πολὺ ὁ ἀφεντικός μου γιὰ τὴν ἐπισκέψή σας, κ' ἔμεινε λίαν εὐχαριστημένος. 'Αλλὰ τώρα ἔχει γραφικὴ ὑπερσσία, καί δέν εἶναι δυνατόν νά ἔρθῃ ἔξω. Νά ἐρθετε αὔριο τὸ πρωί.
ΓΕΡΟΣ : Μά δέ θάν τοῦ εἶπες ὅτι εἶμαι 'γώ;
ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : Μάλιστα, κύριε, τοῦ εἶπα ὅτι εἰστε σεῖς. Καί μοῦ 'πε νά περάσετε αὔριο.
ΓΕΡΟΣ : Μά τοῦ εἶπες ὅτι εἶμαι 'γώ ὁ Μεχμέτ;
ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : Μάλιστα, τοῦ εἶπα ὅτι εἰστε ὁ κύριος ὁ... ὁ... καί μοῦ εἶπε νά περάσετε αὔριο. 'Εἰς, φέγε τώρα, θά σφουγγαρίσω. (Τὸν δαΐζει. Πάει ὁ Καραγκιόζης μέσα στο σπίτι. Σανάρχεται ὁ γέρος στὴν πόρτα καί χτυπά).

ΣΚΗΝΗ ΟΓΔΩΗ

Καραγκιόζης, ὁ Μπέης

ΜΠΕΗΣ : Καραγκιόζῃ χτυποῦν τὴν πόρτα. 'Αλλὰ δέ μοῦ εἶπες πῶς ὀνομάζεται ὁ κύριος;
ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : 'Α, λησμόνησα νά σᾶς πῶ, ἀφεντικό. 'Επειδὴ ἐγὼ ἦτον Κερικιὴ ἀγορία, καί εἶχε φορέσει τὰ καλά του ρούχα, εἶχε πάρει τὸ ὄνομά του μαζί του, καί τὸ ἔχασε στὰ κανονόρια του ρούχα. Σήμερα φορεῖ τὰ παλιά, καί δέν τὸ 'χει μαζί.

ΜΠΕΗΣ : Τι λές, βρέ άνοητε, εἶναι δυνατόν νά ἔχαστῃ τὸ ὄνομά του;
ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : 'Αμ, πῶς, ἀφεντικό; 'Επὶ πού βγήκα, χτές, δέν ἔχασες τὸ μυαλό σου, καί γύρισες ἀπ' τὴν ἀγορὰ γιὰ νά 'οἴης νά τὸ πάρης;
ΜΠΕΗΣ : 'Ανίστα, τὸ μυαλό μου ἔχασα;
ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : 'Α, ἔχι, θέλω νά πῶ τὸ κεφάλι σου.
ΜΠΕΗΣ : Τὸ κεφάλι μου;
ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : 'Α, ἔχι τὸ καπῆλο σου, ἀφεντικό!
ΜΠΕΗΣ : Τὸ καπῆλο μου;
ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : Μάλιστα.
ΜΠΕΗΣ : 'Αρρημμένος βγήκα χωρὶς καπῆλο. (Χτυπιέται ὁ γέρος τὴν πόρτα).
ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : Σκαμῶς!
ΜΠΕΗΣ : 'Ανίστα, τί τρόπος εἶν' αὐτός;
ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : Ντόπιος, ἀφεντικό, ἐγγράμιος, ἐγχευρίου βοιωτηνίας.
ΜΠΕΗΣ : Πήγαμε νά δῆς ποιὸς χτυπᾷ τὴν πόρτα. (Βγαίνει πάλι ὁ Καραγκιόζης ἔξω βραίσει πάλι τὸ γέρο-Μεχμέτ).

ΣΚΗΝΗ ΕΝΑΤΗ

Καραγκιόζης, Γέρο - Μεχμέτ

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : Βρέ, γέρο - κυριονίτῃ δέ σου 'πε νά μὴν ἐκνέσθης ἔδω;
ΓΕΡΟΣ : Μά, κύριε, σᾶς παρακαλῶ, εἶναι ἀνίχατος. Θέλω νά ἰδῶ τὸν κύριό σου.
ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : Φέγε, σοῦ λέω, ἀπὸ δῶ! (Φεύγει ὁ γέρος, πάει στό σπίτι ὁ Καραγκιόζης).

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ

Καραγκιόζης, ὁ Μπέης

ΜΠΕΗΣ : Ποιὸς ἔστιν, Καραγκιόζῃ;
ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : 'Ο νερούλης.
ΜΠΕΗΣ : Ποιὸς εἶν' αὐτός ὁ νερούλης;
ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : 'Ο νερούλης πού φέρνει τὸ νερό!
ΜΠΕΗΣ : 'Ο νερούλης νά πῆς, άνοητε, ἔχι ὁ νερούλης. 'Ε, πῆρες νερό;
ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : 'Οχι, εἶχαμε, δέν πῆρα. (Σαναστεπὸν πάλι τὴν πόρτα).
ΜΠΕΗΣ : Πήγαμε νά δῆς ποιὸς εἶναι.
ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : 'Ὁ συμφορὰ μου! Αὐτὴν τὴν πόρτα, θά τὴν βγάλω, νά μὴ βρεῖται ποῖος νά χτυπᾷ! (Βγαίνει ὁ Καραγκιόζης ἀπὸ τὴν ταράτσα στὴν πόρτα καί βάζει τὸ γέρο-Μεχμέτ). Τώρα, γέρο - κυριονίτῃ, θά σέ γράσω! (Πάει ὁ Καραγκιόζης νά βῇ κάνα ἔδω ὁ γέρος ἐκκολληθεὶς νά χτυπᾷ τὴν πόρτα).
ΜΠΕΗΣ : Καραγκιόζῃ, τὴν πόρτα χτυπᾷ!
ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : Τώρα, τώρα, ἀφεντικό, νά βρῶ τὴ σκούπα.
ΜΠΕΗΣ : 'Εἶδῃ τὴν εἶχα, ἐγάρθῃαι ἔ, γουρσοῦλα καί αὐτὴ! (Σαναστεπὸν τὴν πόρτα).
ΜΠΕΗΣ : Καραγκιόζῃ, τὴν πόρτα χτυπᾷ, άνοητε. Τρέξε νά δῆς ποιὸς εἶναι.
ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : Τώρα, τώρα. Μωρέ, νά μὴν μπορῶ νά βρῶ τὴ σκούπα! 'Α, νά, βρέκα τὸ καταβεγγετήρι! Μωρέ θά τοῦ δώσω καταβεγγετήρις τώρα πού θά τὸν γυχνίσω! (Χτυπᾷ ἡ πόρτα).
ΜΠΕΗΣ : 'Α, μὴ δέν ὑποφέρεται. Πρέπει νά πάω μόνος μου νά δῶ ποιὸς εἶναι.

ΣΚΗΝΗ ΕΝΔΕΚΑΤΗ

'Ο Μπέης, ὁ Γέρο - Μεχμέτ, Καραγκιόζης

'Ο Μπέης βγαίνει ἔξω καί ἀνταμῶναι τὸ Μεχμέτ. ὦστε νά τοῦ πῇ τὴν καλημέρα, ὁ Καραγκιόζης ἔρχεται μὲ τὴν καταβεγγετήρη καί ἀρχίζει μὲ τὴν ἐκνευρία τὸν ἀφεντικό του. Τοῦς παίρνει στό κομῆρι. Χτυποῦνται καί τοῦς φέρνει ἀπὸ τρεῖς βόλτες στὴ σκεπή. Καμιά φορὰ γυρνᾷ ὁ Καραγκιόζης τὸν ἀφεντικό του.
ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : Πῶ, πῶ! 'Αλλοι σκαμῶναι καὶ ἄλλοι βάρσα! 'Αλλος ἐπρωγε κ' ἔπινε καὶ ἄλλος πλήρωσε τὸ ρεπερὲ!
ΜΠΕΗΣ : Βρέ χαμᾶλη, μὲ σκέντωσε!
ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : 'Αφεντικό, συγγνώμη, δέ σέ κατάλαβα. Δέν πίστευα ποτὲ ὅτι θά βγῆς μπροστὰ, καί γι' αὐτὸ σέ πῆραν τὰ πρωτοβρόγια!
ΜΠΕΗΣ : Πήγαμε γρήγορα μέσα τὴν τενεκὴ! (Τὴν ὦρα πού μπήκε μέσα ὁ Καραγκιόζης γλιστρεῖει σὲ μιά καρδέλα καί πᾶ-

πρε μεζι με τον τενοει. 'Ο τενοεις ερωτησε. "Αμα ηκουσε ο 'Αρχιμει και ο Μεχμει τον τενοει τραβιζε να φωναινε. Βγαίνει ο Καργακιόζης έξω και τους βλέπει να τρέχουν να φωνάουν). ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Έλα δώ, έδω, άφεντιού, δέν έχω τενοει τώρα!... ('Ο άφεντιού και στον ύπνο του καταβραχτήρια θα βλέπη).

ΜΠΕΗΣ: Έλα δώ, βρά παιδι μου. Διατί με χτύπησε με το καταβραχτήρι;

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Λάθος, άφεντιού! Εγώ ήθελα να χτυπήσω αυτόν, και κατ'ε λάθος χτύπησα εσένα.

ΜΠΕΗΣ: Γιατί ήθελες να χτυπήσεις τον άνθρωπο; τί σου έκανε;

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Γιατί ήρθε δώ και σ' έβρισε. ('Ο Μεχμει βρίζει τον Καργακιόζη).

ΓΕΡΟΣ: Δέ ντρέπεσαι γάλαρα!

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Νά, άφεντιού, βλέπεις; 'Ορίστε, και μπροστά σου σέ βρίζει άδούκα! Τώρα, γιατί νά σέ λή γάλαρα; Είμαι, αλλά γιατί νάν το λή ή κόσημος;

ΓΕΡΟΣ: Ζών, χτήνος, παλαιάνθρωπε!

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Νά, βλέπεις, άφεντιού;

ΜΠΕΗΣ: Μά μόνο τά λέει;

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: "Αμ τίνος; έμένα το λέει;

ΜΠΕΗΣ: "Ω, ώ, τον άθωο! "Όστε, με ήβρίζει;

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Καλά τά κατ'εφερα! "Όρα είναι νά τον περιαδράξει. (Πηγαίνει έμπρός ο Καργακιόζης, τον άρπαι τον Μεχμει, και του λέει): Παλαιάνθρωπε, νά βρίζεις τον άφεντιού μου, μακαριά! ('Αφού τον κενήγησε κ' έφυγε απ' τη σσηνή, του λέει ο άφεντιούς του);

ΜΠΕΗΣ: Μπαβέο, Καργακιόζη! Καλά του έκαμας!

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: "Ε, μά ήσουν σωστό, άφεντιού! Δέν επιτρέπω τον άφεντιού μου νά τον βρίζουν μπροστά μου.

ΣΚΗΝΗ ΔΩΔΕΚΑΤΗ

"Ερχεται ο Διονύσιος τραγουδώντας, Καργακιόζης

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ: "Όρεια πού ναι ή Ζάκυνθος! Νά ήσουν πού [μεγάλη,

Πού 'χει τά σπίτια τά πολλά κάτω στο περιγιάλι.

Σάν την 'Αθήνα έμορφη πού είναι ώς φουγάρα,

Και πού καμπυλή Ζάκυνθος, με πόρτο, με ρεπάρα;

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Παρά—ών!

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ: "Ω συκορά μου! Μήπως, ψυχούλα μου έκαμα λάθος κι άντίς νά πάω στου πεθερού μου το σπίτι, έπήγα στο ζωολογικό κήπο! Δέν άκουσες, παιδί μου, τόμου έβάρσα το πορτόν, πού έβήσατε ένας σκύλος! Δέ θέλεις νά είναι μπουντρού; Καί έβρεις πώς θαγκάκουνε αυτόν. Μωρέ, νά έκανα χτυπήσω! (Σαχαχτυπάει πάλι την πόρτα).

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Παρά—ών!

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ: "Ω συκορά μου, μά ένας σκύλος είναι! Μωρέ, μουράθηκε αυτόνος ο πεθερός μου, τό 'χασε το τσουδέλλο του με μίας και δέν έβραζε έναν άνθρωπο στην πόρτα γιά νά περιπαύεται τοού άνθρωπος, παρά πήρε σκύλους νά βαβίζουνε. (Σαχαχτυπάει την πόρτα. Βγαίνει ο Καργακιόζης με φάρα τραχάλα).

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Παρά—ών! ('Ο Νύσιος φοβήται και απομακρύνεται).

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ: Βόχτα με, άγία μου, βόχτα με, νά γλυτρώσω άπου τούτη την άκουδα!

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Τί αγαπάει ο κύριος;

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ: Μωρέ, με με θαγκάσχησε!

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Νά σέ θαγκάσω, λέει! Καί τί με πέρασε; γιά σκύλο λυσσοκομένο;

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ: Μωρέ λάθος έκαμα! ψυχούλα μου, λάθος. 'Αντίς νά πάω σπίτι του πεθερού μου, έπήγα στο ζωολογικό κήπο.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ (Στόν έαυτό του): Έχει γούστο νά με πέρασε γιά σύραγκιούγκο! (Στόν Διονύσιο). Ναι, ναι, κύριε, λάθος κάματε; γιά νά πάτε καί πού θέλετε, θα ρωτήσετε πού είναι ή άγία Βαρβάρα. Δίπλα είναι το τρελλοκομείο.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ: "Όσοι, ψυχούλα μου, του πεθερού μου το σπίτι θέλω! Μά ή άφεντιά σου άνθρωπος είναι; Δέ θαγκάκουνε;

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: "Ανθρωπος είμαι. Δέ με βλέπεις, παιδί μου; Νά, κάνω τά πατερνά μου!

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ: Καί δέν μου λές, αυτόνοια τί είναι;

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ Β' ΠΡΑΞΗΣ

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Αούά; Νόστημο και τούτο! "Αμ, τά πόδια μου, παιδί μου!

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ: Μά, άθήθεις, και τά σόρνεας μεζι σου;

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Μά τά πόδια μου δέ θα τί πάρα μεζι μου; Μωρέ τούτος είν' τρελλός!

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ: "Ορέ, έβρεις, ψυχούλα μου, κάτι τέτοια εχουμε στο Τζάντο πού άδυνα τά παπόρα!

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Μπα, στραβομέρα! Γιά σημαδούρας τά πήρε τά πόδια μου! (Σημαίνει το πόδι του ο Καργακιόζης και λέει): Μά έχει άδού! Πόδι είναι τούτο δώ ή από κείνα τά σίδερα πού βραούν τον άσφαλτο; Τί θέλετε λοιπόν, κύριε;

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ: "Αγαπάω την κυρά σου.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Την κυρία μου αγαπάς! "Όστε είναι ύποψιος γαμπρός;

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ: Έλα, ψυχούλα μου, με τση μοιένο νά ήρθη έξω, και πάρε κ' ένα τούλο μοιέλο! Μά σούγ' το χέρι σου μή σου πέση. (Πηγαίνει ο Καργακιόζης το τούλο μοιέλο και... τραβ' ανά πεντάρα).

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Λάθος κάματε, κύριε! Μου δώκατε πεντάρα!

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ: Μωρέ, ναίσατε παιδί μου, πεντάρα! Τσ' τέσσερις κ' ένοήντα πάντε σ' τις χρωστώ.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Μωρέ κοιβαρντάς! Μωρέ θα του δώσω τενοειδού στο ήμύλο πού θάν το κάλτσι σά φουκαρνέικα. Τί θέλετε νά πώ, κύριε, στην κυρά μου;

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ: Ηέ τση ότι ήλθε ο Νύσιος, το φέρο του Αεβάντε, πού 'χει τη σούλα τη λαγωνίκου, πού 'χει το γάλαρα... έχει το μεγάλο γάλαρα, το κοντοστούμπουλο. "Ο μεγάλος είναι τ' άδερφο μου.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Καλά, καλά, θάν τά πώ ω' αυτό.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ: Τήραζε, ψυχούλα μου, άμα τά πής ω' αυτόνοια εγώ δέ θα σέ άφήσω έτσι. Έχουμε ένα πρώτο έξάδερφο, πού έχει ένα καθαί, και θα του πώ νά σέ πάρη και νά σου δώση μεγάλο μιστό.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Καί τί νά κάμω στο καθαί;

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ: Γιά σούλος, ψυχούλα μου, νά βαβίζεις!

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Μωρ' τούτος είναι μπιτ' τρελλός! Μανία πού έχει γιά έζω. Μά τώρα θα του άργάσω το τυμάρι. (Πάει στην κυρά του).

Κυρά, ήρθε ο Νύσιος απ' το Τζάντο, πού 'χει τη σούλα τη λαγωνίκου, και το γάλαρα το κοντοστούμπουλο. Καί σέ αγαπάει. Γάλαρα κάνε ότι θα κάνεις γιατί έχω μανία νά τον δείρω! (Βγαίνει ή κυρία έξω).

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΤΡΙΤΗ

Καργακιόζης, Νύσιος, Χαιρητό

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ: Προσκυνά, τζουβούλα μου, άνή τοή πορτοκαλλίως, φέρε του Αεβάντε, καμάρι τοή ρούγα!

ΧΑΙΡΗΤΗ: Καλημέρα σας, κύριε, τί αγαπάτε;

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ: Καί αγαπώ τίποτ' άλλο στον κόσμο από σένα; Τόμου σέ είδα, έπουμπεντάριας ή καρδιά μου, και έχασα το τσουδέλλο μου! Δέν μπορώ, τζουβούλα μου, νά σου περιγράψω το βίτσι μου!

ΧΑΙΡΗΤΗ: "Όστε, κύριε, λοιπόν με αγαπάτε;

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ: Ναίσατε, ψυχούλα μου, σέ αγαπώ! Θέλεις νά πάσω στο πέλαος, θές νά βγάλω άκτο δόντια στο μπαμπέρη;

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ (Στόν έαυτό του): Μωρέ, ο έρωτας στοίς τραπέζιες του έπαι;

ΧΑΙΡΗΤΗ: Πολύ καλά, κύριε, σέ αγαπώ κ' εγώ. Καργακιόζη, φέρε την άρεβόνα του κυρίου! Πέρασε κύριε, μένα. (Βγαίνει ο Καργακιόζης με το καταβραχτήρι).

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

Διονύσιος, Καργακιόζης

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Γιαί σου, Νύσιος!

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ: Μωρέ, ένα γρήγορα, δέ μου την άρεβόνα!

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Γιά φαντάσου! Δέν βιάζομαι εγώ πού θα τον δείρω, βιάζεται αυτός πού θα τις φάη. (Τον άρπαι).

Νά, πέρ' την άρεβόνα. (Φεύγει ο Νύσιος και τόν κενήγει ο Καργακιόζης. Έπιστρέφει ο Καργακιόζης στο σπίτι). Μωρέ του 'δωκα έζωλο πού θάν το θαμντάι όλα του τά χρόνια. "Ας πά νά πάρω τη λίρα από την κυρά μου.

ΠΡΑΞΗ ΤΡΙΤΗ

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

Μπαρμπα Γιώργος

ΜΠΑΡΜΠΑ ΓΙΩΡΓΟΣ: Πό είσαι, θειά Γιωργούλα; ροβόλα 'πό δώθε, πάρε δώ του κλειδί, ν' ανοίξω τ' ο σιντούκι, νά μου δώσης τ'α σκουτιά μου, γιατί θά σναρστώ, νά πά νά κήμω μιά ποιήσα γουργουλιβίδα. Νά μου δώσης τ'η σκούφια μου τ'η γαϊτανόφρα, δειν' με τ'α σαρταχρέλια, τ'α πράσινα, τ'α κίτρινα, τ'α γαλάζια, π' αγόρασα πέρσ' στην Ταντάρανα, στου πανηγύρι, έφτά δεκαρούλες. Νά μου δώσης τ'ο πουκάμισο τ'ο χαπεδένο με τ'α δέκα έφτά μπαλλόματα νά μου δώσης τ'η φουστανούλα με τ'α εκατόν ένενήντα δυό μαπουλλες. Βέν τ'α τσαρούχια πιστόνα, κάλτσες Καρπενισιώτικες, γουδέτες με τ' όνομα, τ'ο σαλάχι, πούλιες τριτίρια νά μην άπολείπουν, τσικνομακόνιπες, τ'ο παριούλο, τσικνοσαρούλα, έκαστροπούλα, μαντέκα γιά τ'ο μουστάκι, καρα - μπογιά ν' άλειψω τ'α φρύδια μου, τ'α ζυγγοφρέια γιά καυμά κόντα, τ'ην τράπλα άπ' τ'ο μαυνοκάπ' και τ'η φλόρα, γιαν' θά πάω νά κάμω φίλα γουργουλιβίδα. Νά 'χετε τ'ο νοό σας έναν τ'ο λουμπούτ' τ'ον Καραγιούζ, έν κατό τ' άνοιξι μου τ'ον Καραγιούζ μαθέ, μην έσθη άπάνω στην καλυβία και μου φέρη τ'ο διαγούρτ'. Και δά με νοιάζ' ο γέρμους πώς θά φέρη, αλλά θά φέρη όσος θά φέρη, και θά ρίξ' κιν' μέσα. Δέν τ'ο άναμπετόμα γιατί ν' λουμπούτ'ης. Πάω γώ κ' έχετε τ'ο νοό σας σ'τα πράτα. — (Έρχεται ο Μπαρμπα Γιώργος τραγουδώντας).

Βαχούλιν έρροβόλαγεν άπό ψηλή ραχούλα.

Παίρνει τ'η ρά- Τσελγγοπούλα!

Πάρνει τ'η ρόκα γνήθοντας, τ' άδράχη της γαμάτο.

Κι ο βλάχος τ'ην καρτέρει σε μιά ψηλή ραχούλα.

Βαχούλα, πό- Τσελγγοπούλα μου!

Βαχούλα π'όθεν έρχεσαι, και π'όθεν κατεβαίνεις;

Άπό τ'η σ'άν έρχομαι, σ'τα πρόβατα διαβαίνω.

Πόω του τσούπα- Τσελγγοπούλα μου!

Πάω του τσούπάνου τ'ο φεμέ, τ'α πρόβατα ν' άρμέζω.

(Φτίνει σ'το μέσα τ'ης σκηνής ο Μπαρμπα Γιώργος). Μαρέ, πώς ροβόλ' έκείνος ο λουμπούτ'ης ο Καραγιούζ μη με πέρ' γαμπέρ' και μου ρέει κ'ένα χνέρ'. Όρ' έξερ' τί μ'όχει καμμένο, ο γέρμους; άκούτε τί μ'όχει καμμένο; ήρθε μιά μέρα πάνω στην καλυβία κ' έβαλε μέσα σ' ένα σίκου κινένο και μου λέει: "Μπαρμπαγιώργε, δια νά σου δώσω ένα σίκου Καλαματιανό." "Άκουσε δώ, μαθέ, σίκου Καλαματιανό! Κ' είχα δώδεκα χρονιά να γλυκάνω τ'ο δόντ' μου άπου σκουρελά! Τού λώ." "Δό μ' του, Καραγιούζ." "Έκείνος έκανε τάχα πώς δέ μου τ'ο δίνει." "Άμ' δά σ'τ'ο δίνω, Μπαρμπαγιώργε, μου λέει. — Όρ' δό μ' του!" Τού δίνω μιά τ'άγκ' και τ'ο τρώ. Π'ώ! Κύριε έλέησον! Κινένο έβαλε μέσα! — Ούόχι, μου λέει, μπαρμπα, κινέ. Έπασε ή χουλή τ'. — Όρ' έρω, τού λώ γώ, έχει τ'ο σίκου χουλή; — Έχ', μπαρμπα, άμ', πώς δέν έχει; άρ'ο έχει τ' άρνάκι, δέν έχει τ'ο σίκου; — Όρ' λουμπούτ', τού λώ γώ, άρ'ο έφαγα κι άλλα σίκου, γιατί δέν έπασε ή χουλή τ'ου; — Μά τούτο, τ'ο στραβοδάγκωσες, μπαρμπα, κ' έπασε ή χουλή τ'! "Αυτά τ'α χνέρια μου φάνει ο γέρμους! Μολανταύτα δά, άς βροντολίσουν τ'ην πόρτα, νά βγ'η τ'ο τσπί νά κάμω μιά φίλα γουργουλιβίδα, γιατί μ' έχει βαρέσει ο ντακούζ, τ'ο σφαλάγγι έκείν' που βαράει τ'α μουλάρια και ψοφά. (Βροντάει τ'ην πόρτα, αλλά με κρότο δονατών).

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΗ

Άχμετ, Καραγιούζης, Μπαρμπα Γιώργος

ΑΧΜΕΤ: Τί συμβαίνει, παιδί μου Καραγιούζ;

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Έξω γώ, άρ'εντικό; σεις μ'ός θά είναι.

ΜΠΕΗΣ: Τί βαράει, παιδί μου;

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Δέν κατάλαβα, άρ'εντικό, τί ναι είδα π'ο π'όσανε τ'α πιάτα άπό τ'ην ματοθήκη, αλλά δέν κατάλαβα τί τρέχει. Ίσως νά έπεσε ή ούφα τ'ο κομήτη. (Βροντά ο Μπαρμπα Γιώργος δυνατά). "Α! άρ'εντικό, κ'ένα τράμ έξετρογιάστη κ' έπεσε σ'το σπίτι μας! (Έκείνη τ'ην ώρα σφυρίζει ο Μπαρμπα Γιώργος τόσο δυνατά). Δέν είναι τράμ, άρ'εντικό! Κάποιο αυτοκίνητο έπεσε μέσα σ'το σπίτι μας.

ΜΠΕΗΣ: Τί λές, βρέ τζάνη; Αυτόκίνητο μεσ' σ'το σπίτι; Τί δουλιά ν' έκεί;

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: "Ω, τ'α γουρσουζικα αυτά μάθω και μπαίνω μέσα σ'τα ζαχαροπλαστεία!

ΜΠΑΡΜΠΑ ΓΙΩΡΓΟΣ (Φωνάζει ο Μπαρμπα Γιώργος άπό έξω): Ρέ-έ! Όρ' σπιτονοικοκυριότ'ες, ροβόλ'τε σ'ά κ'ένα μην άνέβει άρ'του π'άν', και δέν άφίχου ούτι λίμπα άρ'του μέσα!

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: "Ω ώ, ένας λόρδος είναι άπόλα, άρ'εντικό. (Σ'όνε άνιό του). Μαρέ μπαρμπα μου, ήρθες γιά έρετα!

ΜΠΕΗΣ: Τί λόρδος είναι, παιδί μου; Τί γλώσσα έρ'ει;

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: "Ότι λόρδος κ' έν είναι, άρ'εντικό, έρ'ει νά ξέρη τ'α γαλλικά, διότι ή γαλλική είναι ή εγγενεστέρη γλώσσα τ'ο κόσμου.

ΜΠΕΗΣ: Έσύ, παιδί μου, είπες ότι έξερεις γαλλικά!

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Έξω γαλλικά, αλλά έχω προγούρινα μ' αυτών τ'ον λόρδο κ'άποτε άνταμώσαμε στην Όγκάση, δηλαδή κατ'ά τ'ο Χαλάνδρι, και τσικνοθήκαμε.

ΜΠΕΗΣ: Μά καλό, παιδί μου, έχω π'ώς θά τού μιλήσω, π'ο δέν έξερ' τ'α γαλλικά; (Α'έντ'η τ'η στιγμή έρχεται ή κόρη Χαϊρεμ και λέει τ'ο Καραγιούζ):

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

Χαϊρεμ, Καραγιούζης, Μπέη

ΧΑΪΡΗΜ: Καραγιούζη μήπως είναι ο χωρκός ο βλάχος που φωνάζει άπόλα;

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Ναί, κυρία, αυτός είναι.

ΧΑΪΡΗΜ: "Ω! τί χοντρός άνθρωπος! Ιδέντες, τί κήνας, μπαμπά μου, με τίς άνοησίες, νά μαζέως έδω γαμπρούς. Τώρα πούς τολμά νά τ'ον διώξη άπ' έδω;

ΜΠΕΗΣ: Καραγιούζη παιδί μου, φρόντισε νά τ'ον διώξης.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: "Α πά πά πά! Μή μ' άνακατέυτε με αυτών τ'ον μπαρμπαγιώργε! Δέν τ'οι τίς ούτα νά μ' άρ'πέξη και νά με τ'ηλεγραφάρη σ'τα κεραμίδια, νά πάω με μακροβιότητα κ' εύδαμονία τ'ηλεγραφάρω κ' επί συντήσεως στην τ'ελονταία σοφία!

ΜΠΕΗΣ: Καραγιούζη θά μ' όσυχρεύσης, παιδί μου, νά τ'ον διώξης.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: "Όραία όσυχρεύση, νά φέρω έξι ή γ'ό νά όσυχρεύσω τ'ον κύριό μου! "Α πά πά! Δέν άνακατέυονται, άρ'εντικό μου!

ΧΑΪΡΗΜ: Καραγιούζη θά σου δώσω δυό λίρες νά τ'ον διώξης.

ΜΠΕΗΣ: "Άλλες δυό θά σου δώσω κ' έχω.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Κι άλλες δυό θά, θά... Α, έχω θά τις πάρω. Τότε, έν είναι έτσι, γιά τέσσερις λίρες πάω νά τ'ον διώξω. Έγώ τρώω έξι ή τζάμπα, και τώρα π'οι είναι νά πάρω λεπτά...! Κ' έπ'τα έχω τ'ο έξι ή τ'ο γ'ο γιά λαρυδιά. (Φωνάζει ο Καραγιούζης και παρουσάζεται σ'το Μπαρμπα Γιώργο.

"Ο Μπαρμπα Γιώργος μ'ός έν είδε έκαιε δου-τρία βήματα πίσω).

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

Καραγιούζης, Μπαρμπα Γιώργος

ΜΠΑΡΜΠΑ ΓΙΩΡΓΟΣ: Κύριε έλέησον! Όρ' κομάρ' ή έξυπνος, είμ'; "Ο Καραγιούζ έν' κινέ;

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Καλ'μέρα, μπαρμπα μου!

ΜΠΑΡΜΠΑ ΓΙΩΡΓΟΣ: Τί θες έδω, έρ' έρω;

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Μπαρμπα Γιώργε, είμαι όπ'έρτης τ'ο σπιτιού.

ΜΠΑΡΜΠΑ ΓΙΩΡΓΟΣ: "Ατ τ'ο σφρακιόμαίνω! Έχει γ'όστο νά μ' φάση κ'ένα χνέρ'. Κ' είσαι όπ'έρτης έδω μέσα;

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Ναί, μπαρμπα μου!

ΜΠΑΡΜΠΑ ΓΙΩΡΓΟΣ: Ούρ' άί μου λες, Καραγιούζ, έχει ού άρ'εντικό σ' κ'ένα τσουπί;

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Πώς; έχει! Μά, μήπως, μπαρμπα μου, τ'ην άγνοία τ'ην κυρά μου;

ΜΠΑΡΜΠΑ ΓΙΩΡΓΟΣ: Ναί, ούρ' παιδί μ'. Γιατί;

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Γιατί μου έλαγε προχτές, Μπαρμπαγιώργε, ότι τραλαβείται γιά σένα.

ΜΠΑΡΜΠΑ ΓΙΩΡΓΟΣ: Και μ' άγαπάει, έρ' Καραγιούζ, με όλη τ'η τ'ην καρδιά;

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Και με τ'α π'αμόνια άόραμα. "Αλλά, Μπαρμπα Γιώργε, σ'ε λυπούμαι, θά σ'αλβώσης τ'α κ'ένα σου.

ΜΠΑΡΜΠΑ ΓΙΩΡΓΟΣ: Γιατί, έρ' Καραγιούζ; Είναι μεγάλο, τ'ο τσπί;

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: "Όχι, μπαρμπα μου, άκαχτό χροόν είναι.

ΜΠΑΡΜΠΑ ΓΙΩΡΓΟΣ : "Οι, μαννούλα μου! Τώρα άντρα-
λίστηκε, τώρα εμψόσθηκα χωρίς να πω τίποτα. Και δε μού
λές, δε! Καραγκιόζης, είναι κι όμορφη;
ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : Ναι, μπαρμπούλη μου! Άλλα σου είπα
ότι θα σ'αγαβώσης; τὰ νάτα σου.

ΜΠΑΡΜΠΑ ΓΙΩΡΓΟΣ : Γιατί;
ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : Γιατί έχει κάτι ιδιαιτερότητες, μπαρμπού-
λη μου.

ΜΠΑΡΜΠΑ ΓΙΩΡΓΟΣ : Τι ιδιαιτερότητες;
ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : Νά, εμπρόστους, θέλει να τής όμυλεις και
να σου όμυλῃ και να 'χης σκώζει τόσο πολύ ώστε να μη βλέ-
πης ούτε τὰ παπούτσιά της.

ΜΠΑΡΜΠΑ ΓΙΩΡΓΟΣ : Κύριε έλέησον! "Αμ' γιατί, παι-
δί μου;

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : "Ε, μπαρμπούλη, ιδιαιτερότητα! Μόνο αυ-
τό, ή που βαρεί και καρπαζιές;

ΜΠΑΡΜΠΑ ΓΙΩΡΓΟΣ : "Αμ' γιατί τις βαρεί τις καρπα-
ζιές;

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : Για να δοκιμάση αν υποφέρει για τὴν
ερωτά της.

ΜΠΑΡΜΠΑ ΓΙΩΡΓΟΣ : "Ορέ Καραγκιόζ', υποφέρω, κι
όλα θὰν τὰ κόμω κι ἄς βαρέση και καρπαζιές.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : Νά πάω να τή φωνάξω, μπαρμπούλη;

ΜΠΑΡΜΠΑ ΓΙΩΡΓΟΣ : Πήγαινε. (Πάει ο Καραγκιόζης
και κρύπτεται από μὲς' από τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ και φω-
νάζει μόνος του).

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : Ποιός είναι; — Κυρά μου, ἔρθε ο Μπαρμπα
Γιώργος. — ο Γεωργάκης μου! "Αχ, πῶς τὸν αγαπῶ! — Νά
φύγη, κερά; — "Οχι, όχι, καλέ! Θέλω να δῶ αν υποφέρει για
τὸν ερωτά μου. — "Ε λοιπόν, να περιμένῃ κυρία; — Ναι, ναί,
να περιμένῃ! "Αχ, πῶς τὸν αγαπῶ!

ΜΠΑΡΜΠΑ ΓΙΩΡΓΟΣ : Τι ώραίε λαλάει! Σὺν τῇ φιλόφρα
τοῦ Μπαρμπα (Βγαίνει ο Καραγκιόζης έξω).

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : "Ελα, έλα, μπαρμπούλη, ἔρχεται τὸ κο-
ρίτσι! Σκόψε! (Σκίβει ο Μπαρμπα Γιώργος τόσο ὥστε τὰ
μοῦτρα του κοστίζουν ν' ἀκούστησανε στὰ τσαρούχια του).
"Αχ, Γεωργάκη μου! (Τὸ κόβει μὴ καρπαζιά).

ΜΠΑΡΜΠΑ ΓΙΩΡΓΟΣ : Καραγκιόζ', Καραγκιόζ'!

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : Τι ναί, μπαρμπούλη;

ΜΠΑΡΜΠΑ ΓΙΩΡΓΟΣ : "Ορέ, βαρεί θανάτ'!

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : "Τι ναί, Γεωργάκη μου;

ΜΠΑΡΜΠΑ ΓΙΩΡΓΟΣ : Τίποτα, καλό μου. Βάρει.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : "Αχ, Γεωργάκη μου, πῶς σε αγαπῶ!
("Άλλῃ καρπαζιά). Τρελλανούμαι, Γεωργάκη μου, με σένα.
(Τὸ δίνει δυο-τρεις καρπαζιές). Πότε θὰ έρθῃ, Γεωργάκη μου,
ή εὐλογημένη ὥρα να μὲς βάλῃ τὰ στεφάνια ἢ παππῆς και ν'
ἀκούσωμε από τὸ στόμα τοῦ παππῆ: Μακαρία ἡ ὁδός!" (Τὸ
κόβει ἔξω ἐπὶ καρπαζιές).

ΜΠΑΡΜΠΑ ΓΙΩΡΓΟΣ : "Οι, μαννούλα μου, έντραλίστηκε!

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : "Αχ, Γεωργάκη μου, ψυχὴ τῆς ψυχῆς
μου!" (Αὐτὴ τὴν στιγμή που λέει τὰ λόγια, σκίβει λιγάκι
ο Μπαρμπα Γιώργος σπρώχνεται, και βλέπει τὸν Καραγκιόζῃ
να τοῦ όμυλῇ γυναικεία).

ΜΠΑΡΜΠΑ ΓΙΩΡΓΟΣ : "Αι, σὺ γέροντες! Αὐτὸς ἔκανε τὸ
τοπί! ("Άθωρα σπρώχνεται ο Καραγκιόζης και βλέπει τὸν
Μπαρμπα Γιώργο να τὸν τρώῃ).

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : Τώρα!; (Τὸν βάζει στὸ κεντρί ο Μπαρμπα
Γιώργος και ο Καραγκιόζης τρέχει με ὅλη του τὴν δύναμη,
τὸν φέρνει δυὸ βόλτες στὴ σκηνή. Ἀπὸ ἐνοσίχθων ο Καραγ-
κιόζης ὅτι θὰ τὸν πιάσῃ ο Μπαρμπα Γιώργος και δὲν γλυτώνει,
σπρωκοσφιβαρόσθηκε ο Καραγκιόζης και με τῇ φόρᾳ που ἔρ-
χεται ο Μπαρμπαγιόργος ἐσκωδόντανε ἀπάνω στὸν Καραγκιό-
ζῃ κ' ἔπεσε. Ὅστε να σημευθῇ ο Μπαρμπα Γιώργος, ο Καραγ-
κιόζης ἔφυγε).

ΜΠΑΡΜΠΑ ΓΙΩΡΓΟΣ : "Αι τὸν έρω! ὁρέ, με μασκαρέψα.
Δὲν 'νι να μεταβῶ στὰ παζάρια. Με ρεζέλασε, μ' ἔκανε θά-
τρο! (Φεύγει ο Μπαρμπα Γιώργος. Ἐπιστρέφει ο Καραγκιό-
ζης στὸ σπίτι τῆς κυρίας του. Τὸν ἔρωτᾷ ἡ κυρία):

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

Καραγκιόζης, Χαίρημ

ΧΑΪ-ΡΙΗΜ : Τι έχεις, Καραγκιόζῃ μου. Πῶς εἶσαι ἔτσι;
ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : "Αχ, κυρία μου, δε μπορῶ! Φωνάχτε
τὸ γιατρό, τὸν ἀλμπάν, τὸ χειρὺργό, τὸ φαρμακοτρίφτη!
"Αχ, ὅχι! κυρά μου, δε μπορῶ! Φωνάχτε τὸ φάρμακον, τὸ
μπακόλι, τὸ χασάπη. Δόστε μου κινίνο, νερό, φάρμ', τυρί.

ΧΑΪ-ΡΙΗΜ : Σόπα, σόπα, Καραγκιόζῃ, δὲν έχεις τίποτα;
ἔσ', καμμένη, τὸν ἔδερας!

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : Ναι, κυρία, ἡ πλάτη μου τὸ ἔχει. Εὐ-
τυχῶς ποὺ τὸ σκακί μου ἔχουν τόσο παλιό, και μόλις μ' ἔ-
πιασε ἀπ' τὸ σκακί μου, τοῦ 'μεινε τὸ μού στὰ χέρια. "Αν
ἔχουνε γαρό, θὰ με κράταγε και θὰ μ' ἔδερε ἀόμαλ.

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ

"Ο καπετάν Νικολός -Υδάτιος, Καραγκιόζης

ΝΙΚΟΛΟΣ : (Τραγουδώντας) :

Καλὸς τὸ τὸ δελφίνο μου, καλὸς τὸ πᾶλλεράρι,

Π' αὐτὸς θὰ ξεπεράσῃ Μικαῖλῃ και Κανάρῃ,

Και κάθε μπουρλοτιέρῃ

Πατὰ σὺν τὸ πωλὶ.

(Φτίνει στὸ σπίτι τοῦ Ἀχμέ και χτυπάει τὴν πόρτα).

Μαρρέ νουερρέοι, μαρρέ ἡνωχίτες τὴν πόρτα. Δὲν πῆ-
ρατε ἡκαμέρι πῶς θὰ ῥῃῃ ο Καπετάν Νικολός! Ἐπρεπε
να φέρω και τὸ ἡκαρράβι ἔδω για να σὺς κόνω ναντιχὴ ἐπί-
δειξη! (Σταναστοῦ τὴν πόρτα).

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ ("Ερχεται τρέχοντας από μέσα) : Παρὸν!

(Πήρτει ἀπάνω στὸν καπετάν Νικολό).

ΝΙΚΟΛΟΣ : Στραβομάρα να σὲ πιάσῃ, μαρὲ λαλό! Ἐστρα-

βώθηκας, κοτζάμ καπετάν δὲν τὴν εἶδες;

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : Μπα, μπα, δὲ σὺς πρόσεξα, κύριε! Ἀλ-

λά δὲ φταίω γώ' σὺς φταίτε' ἀπὸ βιάπτετα θὰ ἔβγῃ ἄθροισμα

ἀπὸ μέσα, ὅσους ἔσταθῃκατε μὲς' στὴν πόρτα!

ΝΙΚΟΛΟΣ : Μαρρέ, τὸ ἔβρα, πῶς θὰ βγῇς σὲ ἡκαρράβι

μπαζαρισμένο; Φοιροῦνα να σου 'ρῃῃ στὸ κεφάλι, χαζέ!

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : Μά τι σὺς φταίω γώ, κύριε, ὅσους τρα-

κέριστε.

ΝΙΚΟΛΟΣ : Βρέ, τί κάνεις ἐσὺ δὲ μέσα;

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : Εἶμαι ὑπερέτης.

ΝΙΚΟΛΟΣ : Κρίμα στὸ μού σου! Κρίμα στὴν κορμιντασιά

σου! Δὲν ἔρχεσαι στὸ ἡκαρράβι, μαρὲ, να σὲ πάρω μόνος;

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : Δὲν ἔρχομαι, κύριε, γιατί δὲν ἔχω ἀπὸ

θάλασσα. Και πῶς σὺς λένε, κύριε;

ΝΙΚΟΛΟΣ : Εἶμαι ο καπετάν Νικολός ἀπὸ τὴν ἡΓῆρα, και

ἔρχομαι να πάρω τὴν κερά σου ἡναῖκα μου και νὰν τὴν φέ-
ρω στὸ ἡκαρράβι.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : Τότε περιμένετε μὴ στιγμιόμια, να σὺς

συστήσω στὴν κυρία μου.

ΝΙΚΟΛΟΣ : Βρέ, μέσα, λαλό, να συστήσης! Ἐγὼ ἔχω γυ-

ρίσει ὅλο τὸν κόσμο!

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : Τέλος πάντων, χρειάζεται μὴ μικρὴ σύ-

στασις.

ΝΙΚΟΛΟΣ : "Αμε μαρὲ, γλῆγορα, ἄμε. (Πάει ο Καραγκιό-
ζης μέσα και φωνάζει τὴν κερά του).

ΣΚΗΝΗ ΕΒΔΟΜΗ

Καραγκιόζης, Χαίρημ

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : Κυρά! Κυρά! Πῆρε ο καπετάν Νικολός

ἀπὸ τὴν Ἰῆρα και θέλει να σὺς πάρῃ στὸ ἡκαρράβι!

ΧΑΪ-ΡΙΗΜ : Στὸ καρράβι; Και τί να με κόνω στὸ καρράβι;

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : Ξέρω κ' ἐγὼ! να γαβγίζῃς.

ΧΑΪ-ΡΙΗΜ : Νά γαβγῇς, βλάκα! Μή λὰς ἀνοήσις! (Βγαίνει

ή κυρία ἔξω μαζί με τὸν Καραγκιόζῃ. "Ο καπετάν Νικολός,
μόλις τὴν εἶδε, ὄχχισε να τις κόνω ρυφιμέντας).

ΣΚΗΝΗ ΟΓΔΩΗ

Καπετάν Νικολός, Χαίρημ, Καραγκιόζης

ΝΙΚΟΛΟΣ : Καλὴ σου ἡμέρα, κακόνα μου. Κατέπια ὅλα

τὴ θάλασσα, για να ἔρθῃ να σὲ πάρω στὸ ἡκαρράβι.

ΧΑΪ-ΡΙΗΜ : Ναι, μά, κύριε, ἔχω και μπαμπά.

ΝΙΚΟΛΟΣ : Μαρὲ, δὲν τὸν ἀφῆκα, τὸ μπαμπά σου, να

γαβγῇ, και κόπιασε μαζί μου; Θὰ περράσῃς γουστὴ ἑαῖ! μέρρα

νύχτα θὰ εἶσαι στὴ θάλασσα, και δε θὰ βιάπιας τίποτα ὅλο!

τ' ὅποιο τοῦ ὀφρανοῦ και τὰ φάρια τῆς θάλασσας.

ΧΑΪ-ΡΙΗΜ : Πολὺ καλὰ, κύριε, περιμένετε να σὺς συστήω

τὴν ἀρρεβῶνα. Καραγκιόζῃ, φέρ' τὴν ἀρρεβῶνα τοῦ Κυρίου!

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : Ἀμέσως! (Βγαίνει ἡ κυρία κ' ἔρχεται

ο Καραγκιόζης με τὸ καταβεχθένι στὸ χέρι).

ΝΙΚΟΛΟΣ : Βρέ, τί ν' αὐτό, λαλό;

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : Εἶναι ἓνα μικρὸ καταβεχθένι, ποὺ θὰ

σου μετρήσω την προίκα στην πλάτη σου. Δεν μου λές, καπετάνιο, όταν είναι φουρτούνα πώς κοιμάται το καράβι;
ΝΙΚΟΛΑΟΣ : Κατά τη φουρτούνα. Είναι και φουρτούνα στα πρόμα, και στα πλώρα είναι και κόντρα - φουρτούνα.
ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : Άς πούμε τώρα ότι είναι κόντρα - φουρτούνα, γιά να δούμε, ως καλός καπετάνιος θα εδρες λιμένα ν' άρπάξω. (Τόν άρχνάει με τόν τευκέ ό Καραγκιόζης. Ο καπετάνιος φωνάζει):
ΝΙΚΟΛΑΟΣ : Στάσου, μωρέ, μωρέ, κηκτικένο κορμί, μωρέ αράκουτάγκο. (Φεύγει και έπιστρέφει ό Καραγκιόζης εις την κορία).
ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : Έλα, κορία, τόν έδειρα! δώσε μου τή λιρίτσα μου.
ΧΑ-Ι-ΡΙΠΙΕ : Μπράβο, Καραγκιόζη, σε συγχάρω. Πάρε τή λίρα.

ΣΚΗΝΗ ΕΝΑΤΗ

Καραγκιόζης, Κόη Ίακώβ, Έβραϊός

Έρχεται ό Έβραϊός τραγουδώντας.

Βίλο ντά βίλο βάμο.
 Σοροβάμος παρλακίς σοροβίλο
 Βίλο ντά βάμος βγίς
 Καρακίλο ντά βάμος βγίς.

(Φεύγει στην πόρτα: χτυπάει): Ιά, Ιά, νακακούρα, έ, ντά, ντά, ντά, ντά, ντά! Άνολίε πόρτα. Ήρτε γιά ό Ίακώβ. (Έρχεται ό Καραγκιόζης).

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : Παρών! Ό, τόν κύριο Ίακώβ!

ΙΑΚΩΒ : Έ, Καρακαγκιόζαρίνο! Έ, γκωφίλει έγώ άρεντιά σου. Έ, καλό άντροπο.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : Τι άγαπάς;

ΙΑΚΩΒ : Έ, άγαπάει την κορά σου, έ, καταλαβαρίζουγκος.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : Σβαρίζουγκος και μαριδούγκος!

ΙΑΚΩΒ : Έ, Καρακαγκιόζαρίνο, έ, να λές κυρά σου, γιά είμαι καλό άντροπο. Έκει μαγκίλο μπορίκα. Έκει Βόντσα, Γκαρβασαρά, Άρτα, Περέτζα, Σαλαώρα, Άργιο, Άνάπτα, Κίατο, Άτίνα.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : Μωρέ, μπράβο!

ΙΑΚΩΒ : Μπορίκα!

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : Πάω πάω, μωρέ φανερτζήδικο! Μωρέ σ' όλα αυτά τά μέρη έχεις μπορίκα;

ΙΑΚΩΒ : Έ, Καρακαγκιόζαρίνο, πάρε μιá λίρα.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ (Σιγá): "Α έ, μωρέ έδω την έχουμε καλά! Θα τόν μαδέσω σάν κοτόπουλο! Θα τού γδάρω τó πορτοφόλιο. (Ανατά). Περίμενε να φωνάξω την κυρία μου! κυρά, κυρά! Ήρθε ό κύριος Ίακώβ! Είναι πολύ πλούσιος! Έχει μπορίκα και φαράσι.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ

Καραγκιόζης, Ίακώβ, Χαίρενι

ΧΑ-Ι-ΡΙΠΙΕ : Τώρα, τώρα! Έφτασα, Καραγκιόζη! (Βγαίνει έξω).

ΙΑΚΩΒ : Έ, καλημέρα, κουζούμι! Έγώ άγαπάει άρεντιά σου.

ΧΑ-Ι-ΡΙΠΙΕ : Καραγκιόζη, φέρε την άρεβόνα του κυρίου! (Φεύγει ή κορία και βγαίνει ό Καραγκιόζης με τó καταβεγχετίρι στο χέρι. Ο Έβραϊός καταλαβαίνει πώς θα τόν δείρη ό Καραγκιόζης και τού λέει):

ΙΑΚΩΒ : Καρακαγκιόζαρίνο, έ καλό άντροπο, άρεντιά σου.

"Ε, να σου ντίνο έγώ λίρες! Έ, πάρε μιá!

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : Πά πά πά! Δέ φτάνει! Τι, γιά έξη καρπίς ξύλο, δέν τις γλυτόνησε με μιá λίρα.

ΙΑΚΩΒ : Έ, να σου ντίνη ντίνο!

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : "Α πά πά πά! ζημιάνομαι!

ΙΑΚΩΒ : Έ, να σου ντίνη τρείς!

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : Δέν μπορώ, μωρέ παιδί μου. Έχω έξοδα: τί; θές να ζημιωθώ;

ΙΑΚΩΒ : Έ, τί πωλάει και θα ζημιωθής;

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : Πλάκα, θα κάνουμε γάμο με τó καταβεγχετίρι. Θα γλυτόνησουμε όλόκληρο μυστήριο. Κ' έσύ θέλεις με τρείς λίρες να διαλύσης τó γάμο;

ΙΑΚΩΒ : Έ, πάφ τέσσερις! Ντύν έκει άλλη. Έ, έ, ν' άφίνη τώρα λιμένα.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : "Αι στην όργη. Φέρ' τες έδω. Τι να κάνω; είναι ζημία, αλλά άφού είναι φίλος. (Παίρνει τίς λίρες ό Καραγ-

κιόζης. Ο Έβραϊός φεύγει και ό Καραγκιόζης έπιστρέφει στην κορά του).

ΣΚΗΝΗ ΕΝΑΕΚΑΤΗ

Καραγκιόζης, Χαίρενι

ΧΑ-Ι-ΡΙΠΙΕ : Τόν έδειρα, Καραγκιόζη;

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : Πάω, τόν έδειρα! Έκείνον, καλίστα, κυρία, τού έδωκα περισσότερες ντενκαθείς άπ' τούς άλλους.

ΧΑ-Ι-ΡΙΠΙΕ : Μά έγώ, δέν τις άκουσα, τις ντενκαθείς.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : Μά τόν πήρανε στή τζέπη και δέ αυτό δέν τις άκουσε.

ΧΑ-Ι-ΡΙΠΙΕ : Καραγκιόζη, έλα έλα να σου πώ μίθε, Καραγκιόζη μου, ότι σε άγαπά.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : Έλα, έλα, ές τ' άστειλά, κορία! Για να πώ κ' έγώ πώς σ' άγαπά, γιά να με πής λιότερα!

ΧΑ-Ι-ΡΙΠΙΕ : Όχι, όχι, Καραγκιόζη μου, σε άγαπάω άπ' όλους αυτούς τούς σαχλούς που έμεζέφε ό μπαμπάς μου γιά γαμπρούς, έμένα σε Θεωρώ καλύτερον άπ' όλους.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : "Α, κυρία, λές άστειλά!

ΧΑ-Ι-ΡΙΠΙΕ : Ναί, Καραγκιόζη σε άγαπά: έχεις τó λόγιο μου της τιμής. Ίδού και τó χέρι μου. Δώσε μου και τó άσέ σου. (Τú δίνει ό Καραγκιόζης τó χέρι αλλά με φόβο). Αύτή είναι άρεβόνα. Τώρα να πής τού μπαμπά μου ότι θές να φύγς άπ' τó σπίτι.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : Τι λές, κορία; Κι ό μου πής: "Φύγε";

Και πού θα έγώ γιά τέτοιον άρχοντόσπιτο, πού τά ντενκάπια δέν έχουνε κλειδιά;

ΧΑ-Ι-ΡΙΠΙΕ : Μη φοβείσαι, άνάλτε! Δέ σέ διαώνει ό μπαμπάς.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : Τέρας, κυρία, μή με πάρε; σού λαμύ σου!

ΧΑ-Ι-ΡΙΠΙΕ : Μη φοβείσαι! Δέ σέ διαώνει. Πήγαινε να πής σού μπαμπά μου ότι θέλεις να φύγς, και θα σου πής ό μπαμπάς μου να μείνης και θα σου αύξήση τó μιστό. Έγώ θα είμαι κρυμμένη από πίσω άπ' τόν μπαμπά μου, κι όταν σου γνέφω έγώ ότι πρέπει να μείνης, τότε θα μείνης. Όταν όμως σου γνέφω να φύγς, να λές πώς θα φύγς.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : Καλά, κυρία, είμαστε σύμφωνοι. (Φεύγει ή κορία και ό Καραγκιόζης φωνάζει τόν άρεντιό του και κώνει ό Καραγκιόζης πώς κλείνει).

ΣΚΗΝΗ ΔΩΔΕΚΑΤΗ

Καραγκιόζης, Άχμέτ Μπέη;

ΜΠΕΗΣ : Τι έχεις, παιδί μου;

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : "Αχ, άρεντιό, έλαβα ένα τηλεγράφημα άπ' τόν μακαρίτη τόν πατέρα μου και μου τηλεγραφέι να πάω σού χωρό ν' άνοίξουμε φαρμακείο!

ΜΠΕΗΣ : Παιδί μου, σε τίτεια έτοιχί θ' άνοίξετε φαρμακείο, πού δέν υπάρχουν φάρμακα!

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : Μά, άρεντιό, τó χτίριο πού θα πείσουμε γιά φαρμακείο έχει πηγάδι, έχει και κήπο και θα παίρνομε χάρτα να βράσωμε με τó νεράκι, και θ' άνοίξς άκατίχ κ' έζηνα τó μπουκέλι.

ΜΠΕΗΣ : Έδως πάντων άφού θέλεις να φύγς παιδί μου, να πής σού καλό.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : Τούς μιστούς μου, άρεντιό!

ΜΠΕΗΣ : Τι μισθούς, παιδί μου; Έχεις δού μέρας σού σπίτι και δού άρες. Από δού λίρες πού σου δίνω, μές κάνουμε τέσσερις λίρες. Έγεις πάρει πέντε λίρες.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : Έ, δώσε μου και τά ρέστα, να φύγω.

ΜΠΕΗΣ : Μά τί ρέστα, παιδί μου, άφού γραστής και μιá λίρα;

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : Έ, καλά, στή χαρίζω. Ώστε με διαόχνεις, άρεντιό;

ΜΠΕΗΣ : Δέ σέ διαόχνω, παιδί μου. Άλλ' σ' ήθελας να φύγς. Άλλά μιá πού έρέθης κατ' αυτόν τόν τρόπον, και να θέλεις να μείνης, πλέον δέ σέ θέλω.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : Τι είπες, άρεντιό, να μείνω;

ΜΠΕΗΣ : Όχι, όχι, να φύγς!

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : "Ω συμφορά μου, τί έπαθα! Θα φύγω και πού θα γώ τέτοιον άρχοντόσπιτο; Σερναίρελο, θέλεις σπάσιμο! Έρωτα μου ήθελας! Να πάρω μιá πέτρα, να σου δώσω, να σου δώσω!

ΜΠΕΗΣ : Έ, παιδί μου, πήγαινε σού καλό, και καλό ταξίδι! (Πάει ό Καραγκιόζης σού σπίτι να μαζέγη τα πράγματά του: αλλά ή κόρη του γέρον καλεί τόν μπαμπά του και τού λέει).

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΤΡΙΤΗ

Άχμετ Μπέης, Χαϊριγιέ

ΧΑΪΡΙΓΙΕ : Όποτε, θά φύγγ, μπαμπά, ό Καραγκιόζης;
ΜΠΕΗΣ : Άφού θέλαι, παιδί μου, νά φύγγ!
ΧΑΪΡΙΓΙΕ : Νά τοῦ αὐξήσης τό μιστό, καλῶ μπαμπά, νά
μή φύγγ, διότι ἐάν φύγγ ό Καραγκιόζης θά σκοτωθῶ ἀμέσως.
ΜΠΕΗΣ : Βρέ παιδί μου, ἀφού θέλαι νά φύγγ ό ἄνθρωπος πῶς
νά τόν κρατήσουμε; Διά τῆς βίας;
ΧΑΪΡΙΓΙΕ : Νά τόν κρατήσης, νά τοῦ αὐξήσης τό μιστό.
Εἰ δ' ἄλλως, θά πῶσαι στό πηγάδι, νά πνιγῶ. (Ὁ γέρος κα-
λεῖ τόν Καραγκιόζη).

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

Άχμετ Μπέης, Χαϊριγιέ, Καραγκιόζης

(Ὁ Καραγκιόζης ἀπό μέσα, μελετᾷ πῶς νά καταφέρῃ τόν
ἀφεντικό νά τόν κρατήσῃ εἰς τήν ἐπισκοπείαν).
ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : Θά γονατίσω, θά τοῦ φιλήσω τά πόδια
σου. Ἐμπρός λοιπόν τά κλάματα! (Ὁ Καραγκιόζης ἔξω).
"Άχ, ἀφεντικό μου, νά φιλήσω τά ποδάρικα σου! (Καί σκυβίει
ό Καραγκιόζης καί ἀντίς νά τοῦ φιλήσῃ τά πόδια τοῦ γέρου,
τοῦ φιλεῖ τό χέρι). Ἀφεντικό, νά χιλιάσω τά πεθωμένα σου,
καί νά λησσοτέω τά ζωντανά σου νά σέ ἰδῶ καί νά σέ λυ-
πηθῶ νά σέ δῶ μέ κορονέκι στήν ἀγορά, νά κουβαλᾷς ζῶνα.
ΜΠΕΗΣ : "Ἔκα, ἔκα, σῆμα, ἀπάνω! Ἐθά μείνης στό σπίτι
μου.
ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : "Α πᾶ πᾶ πᾶ! Δέν εἶναι δυνατόν, ἐθά
πῶαι στό χωριό!
ΜΠΕΗΣ : Βρέ, τώρα δέν ἔρθες καί ἐθαίγες νά σέ κρατήσω;
ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : "Όχι, δέ μέ κατέλαβες! Ἦρθα καί ἐ-
θαίγα ἐπειδή εἶχα τόσον καιρό στό σπίτι σας, καί ἤμουν εὐχα-
ριστήμενος. Λυποῦμαι πού θά ἀποχωριστῶ ἀπό ἕναν τέτοιον
καλόν ἀφεντικό.
ΜΠΕΗΣ : "Ἔκα καλέ! Τέλος πάντων, θά σοῦ αὐξήσω τό
μιστό καί θά μείνης στό σπίτι. Σοῦ δίνω πενήντα φράγκα τό
μῆνα, θά σοῦ δίδω ἑκατό τώρα. (Ὁ Καραγκιόζης τηροῦει τήν
κόρη, ἡ ὁποία εἶναι ἀποθνήσκον τοῦ γέρου. Ἡ κόρη τοῦ γιόφει,
διά τοῦματος τῆς κεφαλῆς, ὄχι, νά μή δεχτή).
ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : "Α πᾶ πᾶ, ἀφεντικό, δέν μπορῶ νά μεί-
νω. Τί λές! Νά στυνωχωρήσω τό μακαρίτη μου πατέρα μου
καί νά πῶθι τίποτε!
ΜΠΕΗΣ : Νά σοῦ δώσω ἑκατόν πενήντα φράγκα τό μῆνα.
(Ὁ Καραγκιόζης τηροῦει τήν κόρη. Ἡ κόρη τοῦ γιόφει ὄχι).
ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : "Α πᾶ πᾶ. Δέν εἶναι δυνατόν, θά φύγω.
ΜΠΕΗΣ : Βρέ, τῶάνη μου, θά σοῦ δώσω διακόσια φράγκα
τό μῆνα. (Ὁ Καραγκιόζης τηροῦει τήν κόρη ἡ κόρη γιόφει
διά τῆς κεφαλῆς ὄχι, νά μή μείνη. Ἀλλά ό γέρος, διαί κινή-
σεως ταχείας ἐστρέφει καί εἶδε τήν κόρη του). Μπᾶ, μπᾶ, τί
συμβαίνει ἔδῳ;
ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : "Ὁ ὀπτικός τῆλεγραφός συνεννοήμεθα
διά τοῦ ὀπτικοῦ.
ΜΠΕΗΣ : Βρέ παλιάνθρωπε, ἀγαπᾷς τήν κόρη μου;
ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : "Όχι, μᾶ τό Θεό, ἀφεντικό, αὐτή μ' ἀγαπᾷ!
ΜΠΕΗΣ : Κυρία, ὥστε ἀγαπᾷς τόν Καραγκιόζη;
ΧΑΪΡΙΓΙΕ : Μάλιστα, μπαμπά μου, τόν ἀγαπῶ! τόν ἀγα-
πῶ! ἀπό κἀν ἄλλους παλαβοῦς πού ἐκέλευσε ἔδῳ γιά γαμ-
πούς, ό Καραγκιόζης εἶναι καλύτερος.
ΜΠΕΗΣ : Παλιάνθρωπε, ὥστε τήν ἀγαπᾷς κ' ἐσύ;
ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : Μᾶ, ἀφού μ' ἀγαπᾷ! Εἶναι κυρία μου!
μπορῶ νά τῆς χαλᾷσω τό χεῖρ; Μῆ διατάζε νά τήν ἀγαπάω.
Κ' ἐγώ θῶαι νά τήν ὑποχωρῶαι τήν κερᾶ. Γ' αὐτό τήν ἀγαπῶ
κ' ἐγώ.

ΜΠΕΗΣ : Καλῶ, παιδί μου! Ἐσεῖς θά μετανοήσετε, ἀλλά
θά εἶναι ἀργά! Ἐλᾶτε νά σᾶς δώσω τήν εὐχή μου! (Σκυβόν,
τά κεφάλαια τους ἡ κόρη καί ό Καραγκιόζης).
ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ (Κατεργαζοῦλα, μέ κατάρρες).
ΜΠΕΗΣ : Νά ἔχετε τήν εὐχή μου καί καλῶ στεφάνια.
ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : Εὐχαριστῶ καί τοῦ χρόνου!
ΜΠΕΗΣ : Νά ἀποχτήσετε τοῦ Ἀβράμ καί τοῦ Ἰσάκ τῶ
καλῶ!
ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : Καί τοῦ Σολομώντος τῶ ζευγίλια, τό
ἀνάγνωσμα!
ΜΠΕΗΣ : Χῶμα νά πᾶνετε, παιδί μου, μάλαρι καί ἀσῆμι
νά γίνεσαι!
ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : Μάλαρι καί ἀσῆμι νά πᾶνωμε, μπορῶ-
τη Διηγετησάντικη νά γίνεσαι!
ΜΠΕΗΣ : Νά ἀποχτήσετε καλῶ τέκνα.
ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : Ὅστε γάτα, ὅστε ποντίκι σπῖτι μας!
ΜΠΕΗΣ : Μῆ ὕγεια καί εὐτυχία νά διδᾷτε ὡς σας τόν
καιρό!
ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : Μῆ γερνᾷς καί μέ γλωσσοφάγια!
ΜΠΕΗΣ : Νά ζῆσετε σάν τῶ ἡμερα περιστερῶνια!
ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : Σάν τῶ λικέρνα, σάν τῶ κορῶνα!
ΜΠΕΗΣ : "Ἐ, παιδί μου, νά ἔχετε τήν εὐχή μου!
ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : Εὐχαριστῶ ἀφεντικό. Ζωή σέ λόγου σου!
(Φεύγει ό Καραγκιόζης. Πᾶει μέσα).

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΠΕΜΠΤΗ

Καραγκιόζης, Άχμετ Μπέης

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : Σέ ποιᾶ ἐνορία θά γίνῃ, ἀφεντικό, ό
γάμος;
ΜΠΕΗΣ : Δέ θά μέ λές πᾶ ἀφεντικό, εἶμαι ό πατέρας σου.
ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : "Α μπᾶ, μπᾶ! Τῶ λές γιά νά χῆσω τό
μιστό μου!
ΜΠΕΗΣ : Ἰθάκα, ὡς τῶ χρήματά μου εἶναι δικά σου!
ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : "Άμ, τότε, σέ λῶαι πατέρα.
ΜΠΕΗΣ : Μῆ ρώτησες σέ ποιᾶ ἐνορία θά γίνῃ ό γάμος.
Γιατί αὐτή ἡ ἐρώτησις, παιδί μου;
ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : Διά νά πῶμε τοῦ κληρῶν νά μᾶς φυ-
λάξῃ τῶ ξεφτέρικα καί τῶ νεκροφόρα.
ΜΠΕΗΣ : Τί λές, παιδί μου, ξεφτέρικα καί νεκροφόρα;
ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : Ναί, ναί, θά κόνουμε ἐπίσημο γάμο νά
ἀκουστῇ. Θῶαι νά γίνῃ μέ μεγάλη ἐπισημότητα!
ΜΠΕΗΣ : Βρέ, παιδί μου, ξεφτέρικα καί νεκροφόρα στί γά-
μο! "Ἐμ τί, κλεῖται ἔχουμε;
ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : "Ἐ, ὦ, μπερδεύτηκε! Ἐχει συνηθίσει πού
παρουσιάζω τίς κηδεῖες καί πᾶαι γιά παζιμάδαι καί γι'
αὐτό ἐμπέρδεψα τό γάμο μέ τήν κηδεῖα!
ΜΠΕΗΣ : "Ἐ, παιδί μου, νά ἐτοιμάσουμε τῶ τοῦ γάμου!

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΕΚΤΗ

Καραγκιόζης, Χατζηαβάνης

Ὁ Καραγκιόζης ἐξέρχεται ἀπό τό σπίτι καί βρῖσκει τό Χα-
τζηαβάνη.
ΧΑΤΖΗΑΒΑΤΗΣ : Καλημέρα, Καραγκιόζη. Σέ συγγέρα!
Τῶ συγγαρητήριά μου! Ἐμεθα πῶς παίρνεις τοῦ Ἀχμετ τήν
κόρη, τῶ Χαϊριγιέ.
ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ : Ναί, Χατζατζᾶρη! Τήν Κυριακή γίνεται
ό γάμος.
ΧΑΤΖΗΑΒΑΤΗΣ : Τώρα λοιπόν, Καραγκιόζη, ἔε καλῶνα-
γῆσουμε τό σεβαστόν κινόν! Ἀζιόνισμα κύριε, ἡ παρόστα-
σίς μας ἔλαβε τέλος καί καλῶ νύχτα σας πέρα καί πέρα! Ἀδριο
βράδυ νεωτέρα καί καλύτερα παράστασις θά παῖξῃ ό μπερντές
μας καί νά τρέψετε ὡς καί ὡς. Καλῶ νύχτα σας.

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΤΡΙΤΗΣ ΚΑΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΣ ΠΡΑΞΗΣ

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗ ΜΙΧΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΕΝΤΕ ΚΩΜΩΔΙΕΣ
ΚΑΙ
ΔΥΟ ΗΡΩΪΚΑ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΡΜΕΙΑΣ

(Φεύγουν από την σκηνή και οι δύο. Κοντεύει γά βασιλέψει ο ήλιος. Μπαίνουν στη σκηνή, από το μέρος της καλύδας ή Βεζυροπούλα και την ακολουθούν άξωματικοί του Βεζύρη που περπατούν σκυφοί)

ΣΑΜΙΡ

Δυστυχώς πολυχρονεμένη Βεζυροπούλα ο ήλιος κοντεύει να δύσει και κανένας γενναίος μέχρι αυτήν την ώρα δεν παρουσιάστηκε να σκοτώσει το θηρίο. Σύμφωνα με την κλήρωση του ονόματός σας και την απόφαση της Έπιτροπής των Συμβούλων του Πολυχρονεμένου μου Βεζύρη και πατέρα σας, πρέπει να θυσιαστείτε προς χάριν των κατοίκων. Το δυσάρεστο γεγονός πολύ μάς έχει λυτήσει, άτυχώς όμως δεν είναι δυνατόν να γίνει αλλιώς παρά τη θέληση του λαού μας που τόσο πολύ σας αγαπά για την καλή σας καρδιά. Ο Μεγαλοδύναμος Άλλάχ να σας λυπηθεί.

ΑΧΜΕΤ

Έξοχωτάτη και πεντάμορφη πριγκηποπούλα, Χανούμ Φατιμέ, καύχημα του τόπου μας, πολλοί γενναίοι νέοι προσφέρθηκαν να θυσιαστούν να τους φάει το θηρίο για χάρη της εύγενείας σας.

ΜΩΡΑΤ

Είναι τρομερή, πολυχρονεμένη μας Βεζυροπούλα, η θέση του ένδοξοτάτου Βεζύρη μας και πατέρα σας για να πάρει την απόφαση να δεχτεί την προσφορά ενός γενναίου νέου, προκειμένου να μην θυσιαστείτε έσείς, να πεθάνει αυτός. Μέχρι στιγμής έχουν παρουσιαστεί είκοσι λεοντόκαρδοι, αλλά δεν το αποφασίζει ο πολυχρονεμένος για να μην σχολιασθεί άσχημα από την κοινή γνώμη.

ΠΕΠΟΝΙΑΣ

Θα θέλατε, πολυχρονεμένη Χανούμ Φατιμέ να σας δέ-

σουμε τὰ ματάκια σας μὲ ἓνα μεταξωτὸ μαντηλάκι νὰ μὴν δεῖτε τὸ θηρίο;

ΧΑΝΟΥΜ ΦΑΤΜΕ

“Οχι, γιατί θὰ ἔχω γυρισμένες τίς πλάτες μου πρὸς τὴν σπηλιά. Σᾶς εὐχαριστῶ κύριοι ἀξιωματικοὶ γιὰ τὸ μεγάλο ἐνδιαφέρον σας γιὰ μένα, ἐπίσης εὐχαριστῶ τοὺς εἴκοσι νέους γιὰ τὰ εὐγενικά τους αἰσθήματα. Δὲν νομίζω σωστὸ νὰ προσπαθοῦν ὅλοι γιὰ τὴν σωτηρία μου καὶ νὰ ἀφήνουν τοὺς κατοίκους καὶ τὰ ἀθῶα μικρὰ παιδιά, τοὺς ἀνήμπορους κατὰκοιτους καὶ ἄρρωστους γέροντες τοῦ ἁμοιρου τούτου τόπου νὰ ἀπειλοῦνται ἀπὸ τὸ ἀπαίσιο καταραμένο φίδι. Συγχαίρω, συγχαίρω τὸν δίκαιο πατέρα μου, καὶ σᾶς παρακαλῶ ἀγάδες, γυρίστε στὴν πολιτεία τὸ συντομώτερο καὶ πέστε κανεῖς νὰ μὴν θρηνησεῖ τὸν χαρμό μου· μόνον οἱ ἀντρεωμένοι νὰ παλαίψουν τὸ τέρας καὶ νὰ τὸ σκοτώσουν νὰ ἡσυχάσει ὁ τόπος νὰ σταματήσει ὁ φόβος, τὸ κακό. Καὶ πάλι σᾶς εὐχαριστῶ. “Ὡρα σας καλή.

(Μετὰ ἀπὸ τὰ ὥραϊα λόγια τῆς γενναίας Χανούμ Φατμέ οἱ τέσσερες ἀγάδες ἀφήνουν στὴν δεξαμενὴ τὴν Βεζυροπούλα καὶ γυρίζουν γιὰ τὸ Σαρὰι καταστενοχωρημένοι ποὺ ὁ ἥλιος σὲ μιὰ ὥρα τὸ πολὺ θὰ ἔχει βασιλέψει καὶ μαζί του θὰ ἔχει βασιλέψει μιὰ νέα ζωούλα. Ἡ Βεζυροπούλα κάθεται στὴ ρίζα ἐνὸς φοινικόδεντρου καὶ περιμένει μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς κάποιος ἀνδρειωμένος θὰ φανεῖ. Ὁ ἥλιος ὅλο καὶ γέρνει πρὸς τὴν δύση του. Μπαίνει στὴ σκηνὴ ἀπὸ τὸ μέρος τῆς καλύδας ὁ Μεγαλέξανδρος μὲ πανοπλία τραγουδώντας μανὲ μινὸρε:)

ΜΕΓΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

Φεύγω μαννούλα μου μὴν κλαῖς,
δῶσε μου τὴν εὐχή σου,
ζῆσε μὲ τ' ἄλλα σου παιδιὰ
δὲν εἶμαι πιά παιδί σου.

Μεριάστε ὄρη καὶ βουνά,
μεριάστε νὰ περάσω,
στὰ χέρια μου κρατῶ φωτιὰ
κι ἂν πέσει θὰ σᾶς κάψω.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ

ὦχ μαννούλα μου τί ἄνθρωπος εἶναι τοῦ λόγου του;
Κρατάει καμάκι, φαίνεται εἶναι ψαράς ποῦ πάει γιὰ κα-
λαμάρια. Γιὰ νὰ τὸν ρωτήσω ποῦ πάει γιὰ ψάρεμα.

(Ἀπὸ τὴν στιγμή ποῦ μπαίνει στὴν σκηνή ὁ Μεγαλέξαν-
δρος καὶ ἔως ὅτου τελειώσει τὸ τραγούδι του, ὁ Καραγκιό-
ζης ποῦ ἔχει μπεῖ κι αὐτὸς στὴ σκηνή, δλο τὸν περιεργάζε-
ται γιὰτὶ τοῦ κάνει ἐντύπωση ἡ πανοπλία του. Πολλές φορές
ἐπιχειρεῖ νὰ ἀγγίξει τὴν ἀσπίδα του μὰ ὁ Μεγαλέξανδρος,
ὅπως τραγουδᾷ, κουνᾷ τὸ δόρυ του κι ὁ Καραγκιόζης τρο-
μάζει. Μόλις σταματᾷ τὸ τραγούδι, ὁ Καραγκιόζης, τοῦ φω-
νάζει:)

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ

Κύριος! Κύριος! Γιὰ ποῦ ἀπὸ δῶ;

ΜΕΓΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

(Τυρῖζει πρὸς τὸν Καραγκιόζη)

ὦ, τὸν φίλο μου τὸν Καραγκιόζη, τί γίνεσαι, πῶς τὰ
περνᾷς;

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ

(Μονολογώντας)

ὦχ τί ἔπαθα! Μὲ γνωρίζει, κάτι φαίνεται θὰ τοῦ ἔχω
ἀρπάξει καὶ δὲν τὸ θυμᾶμαι καθόλου!

ΜΕΓΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

Τί μονολογεῖς, δὲν μὲ γνωρίζεις;

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ

Ὅχι κύρ αὐτέ, λέω ἔκανες λάθος, δὲ μὲ λένε Καραγ-

κιάζω ἀλλὰ μοῦ ἔχουν πεῖ κι ἄλλοι πῶς μοιάζω πολὺ τοῦ
Καραγκιόζη.

ΜΕΓΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

Τί κρίμα! Τοῦ χρωστοῦσα χρήματα καὶ ἤθελα νὰ τοῦ
τὰ δώσω.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ

Τόμπολα! Πῶ, πῶ, ξεροκέφαλο, τί ἔπαθα ὁ μποῦφος.
Ἐγὼ εἶμαι κύρ ἄνθρωπε καὶ σιδλεγα τάχα μου τάχα μου
ὅτι δὲν εἶμαι, ἐνῶ εἶμαι, γι' αὐτὸ εἶμαι, ἐπειδὴ εἶμαι.
(Ὁ Μεγαλέξανδρος ὑψώνει τὸ δόρυ καὶ κάνει πῶς θὰ τὸν
χτυπήσει)

ΜΕΓΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

Λέγε μου εἶσαι ἢ δὲν εἶσαι ὁ Καραγκιόζης;

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ

Σιγά! Σιγά! Ἐγὼ εἶμαι ὁ Καραγκιόζης.

ΜΕΓΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

Ἀνόητε, γιατί ἀρνεῖσαι τὴν ὑπαρξή σου;

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ

Νά, φοβήθηκα ὅπως σὲ εἶδα, ἄρματωμένο σὰν ἀστακό.
Δὲ μοῦ λές, ποιός εἶσαι;

ΜΕΓΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

Κρίμα σὲ σένα νὰ μὴ μὲ θυμᾶσαι! Ξέχασες ποὺ σὲ δέρ-
νανε, σὲ ξυλοκοποῦσαν καὶ σὲ πηγαινάν στη φυλακὴ οἱ
στρατιῶτες τοῦ Βεζύρη καὶ σὲ γλύτωσα ἀπ' τὰ χέρια τους;

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ

Μωρὲ μπράβο! Ὅπως ἀκούω ἔχουμε γνωριστεῖ μὲ με-
γάλη ἐπισημότητα κύριε αὐτέ. Δὲ μοῦ εἶπες ὅμως πῶς
σὲ λένε;

ΜΕΓΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

Μεγαλέξανδρος ὁ Μακεδών.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ

Μπά, ἐσὺ εἶσαι ὁ Μπαρμπαλέξης ποὺ πουλᾷς τὰ κυδώνια; Πόσο τὰ δίνεις τὴν ὁκά;

ΜΕΓΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

Εἶπα, ὁ Μεγαλέξανδρος ὁ Μακεδών.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ

Μάλιστα, τώρα σὲ ἀντιλήφθηκα κὺρ Ἀλέξη μὲ τὰ λεμόνια. Δὲν μοῦ λὲς σὲ παρακαλῶ πολὺ, αὐτὸ ἐδῶ ποὺ κρατᾷς τί εἶναι; Καμάκι; Πᾶς γιὰ χταπόδια;

ΜΕΓΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

Εἶναι τὸ δόρυ μου.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ

Αὐτὸ ἐδῶ τὸ ταψὶ τῶχεις γιὰ τὰ ψητά;

ΜΕΓΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

Ὁχι, εἶναι ἡ ἀσπίδα μου.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ

Αὐτὸ ἐδῶ ποὺ φορᾷς στὸ κεφάλι σου τί εἶναι;

ΜΕΓΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

Εἶναι ἡ περικεφαλαία μου.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ

Ἄ! Τώρα κατάλαβα. Γι' αὐτὸ λένε νὰ ἔνας μποῦφος μὲ περικεφαλαία! Αὐτὰ ἐδῶ τί εἶναι στὰ πόδια σου;

ΜΕΓΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

Εἶναι τὰ σανδάλια μου.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ

Γιὰ φαντάσου φίλε μου μὲ τέτοια ζέστη νὰ φοράει μαγκάλια στὰ πόδια! Μπὰ τί βλέπω! Στὰ γόνατά σου φορᾷς καὶ ἐπιγονατίδες. Εἶσαι τερματοφύλακας καὶ τῶχεις μυστικὸ Μπαρμπακυδώνια;

ΜΕΓΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

"Οχι, Καραγκιόζη, από αυτά που λες δεν είναι τίποτα, αλλά με μιὰ λέξη όλα αυτά τὰ πράγματα κάνουν τὴν πανοπλῖα μου.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ

Καὶ γιὰ ποῦ τῶβαλες ἀπὸ δῶ τέτοια ὥρα;

ΜΕΓΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

"Ακουσα τοὺς ντελάληδες καὶ ἤρθα νὰ σκοτώσω τὸ καταραμένο φίδι.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ

Μπά, νὰ πάρει ἡ ὀργή, σήμερα βρέθηκες κι ἐοὺ νὰ πᾶς, ποὺ ἔχω ἐγὼ σειρὰ νὰ τὸ σκοτώσω;

ΜΕΓΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

"Οχι φίλε μου δὲ θέλω νὰ σοῦ πάρω τὴν σειρά σου. Πήγαινε καὶ ἐὰν δὲν νικήσεις, πάω μετὰ ἐγώ.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ

"Ελα τώρα κὺρ λεμόνια ποὺ τὸ πίστεψες. Ἐγὼ σ' ἔχω γιὰ ζύπνιο. Θέλεις νὰ σοῦ δείξω τὴ σπηλιά;

ΜΕΓΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

Μάλιστα Καραγκιόζη θέλω, καὶ θάρθεις κοντά μου νὰ με βοηθήσεις νὰ τὸ σκοτώσουμε μαζί.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ

Εὐχαρίστως νὰ σοῦ δείξω Ἀλέξη, ἀλλὰ ἐγὼ δὲ θὰ τὰ καταφέρω νὰ σὲ βοηθήσω, γιὰτὶ με μαλώνει ἡ μαμά μου ὅταν φυτρώνω ἐκεῖ ποὺ δὲ με σπέρνουνε. Κάνε μου τόπο νὰ περάσω μπροστὰ νὰ σοῦ δείξω τὴν σπηλιά ποὺ βρίσκεται τὸ θεριό.

ΜΕΓΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

Τῶχεις δεῖ Καραγκιόζη τὸ θεριό; Εἶναι μεγάλο;

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.

Νὰ σὸ παραστήσω Μαστραλέξαντρε. "Ακου λοιπὸν πῶς

τὸ εἶδα ἐγὼ μὲ τὰ αὐτιά μου καὶ τὸ ἄκουσα νὰ σφυράει
μὲ τὰ μάτια μου. Εἶναι ψηλὸ, φαρδύ, στενόμακρο σὰν
τὸ Σινικὸ τεῖχος τῶν Τσίν - Σέ - Χουάγκ - Τί. Ἔλα τώρα
νὰ δεῖς τὴν σπηλιά. Μπά, τί βλέπω;

(Ὁ Καραγκιόζης κάνει πίσω σὰν παραξενεμένος)
Μεγαλέξαντρε τρέξε στὴν σπηλιά, μιὰ κόρη.

ΜΕΓΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

Ἀλήθεια, Καραγκιόζη, μιὰ πανέμορφη κοπέλα. Τί νὰ
ζητᾷ ἐδῶ ἄραγε! Γιὰ περίμενε νὰ τὴν ρωτήσω νὰ μά-
θουμε ποιά εἶναι καὶ τί θέλει;

(Ὁ Μεγαλέξανδρος πλησιάζει τὴν καθήμενη κόρη, ποὺ μόλις
τὸν βλέπει νὰ τὴν πλησιάζει, σηκώνεται καὶ τοῦ χαμογελά)

ΜΕΓΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

Σὲ χαιρετῶ καλὴ κόρη! Ποιά εἶσαι καὶ τί θέλεις στὸν
τόπο ποὺ παρουσιάζεται τὸ φοβερὸ καὶ ἀπαίσιο θηρίο;

ΧΑΝΟΥΜ ΦΑΤΜΕ

ὦ, Ἀλλάχ! Κάτι μοῦ λέει ἡ καρδιά μου, τί λαμπρὸς
νέος! Ὀνομάζομαι Χανούμ Φατιμέ, εἶμαι ἡ κόρη τοῦ Βε-
ζύρη μὰ ἔπεσε ὁ κλῆρος στὸ ὄνομά μου νὰ θυσιάσω
γιὰ νὰ πάρουν οἱ ἄνθρωποι νερό. Σήμερα ἐγώ, αὔριο
ἄλλος καὶ οὕτω καθεξῆς, μέχρι νὰ βρεθεῖ ὁ γενναῖος
νὰ σκοτώσει τὸ τρομερὸ θηρίο, νὰ ἀναπνεύσει ὁ κόσμος
καὶ νὰ χαρεῖ τὸ γάργαρο νεράκι.

ΜΕΓΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

Πανέμορφη, ὑπερήφανη καὶ εὐγενικὴ βασιλοπούλα, εἶ-
μαι ὁ Μεγαλέξανδρος ὁ Μακεδών, ὁ υἱὸς τοῦ Φιλίππου
καὶ τῆς Ὀλυμπιάδος. Περιοδεύω τὸν κόσμον καὶ βρίσκο-
μαι στὸ μικρὸ βασίλειο τοῦ πατέρα σας. Σκοπὸς τῆς ἐπι-
σκεψεώς μου ἐδῶ εἶναι νὰ μελετήσω τὰ ἔθνη καὶ ἔθιμά
σας. Ἀκουσα λοιπὸν τοὺς ντελάληδες νὰ λένε γιὰ τὸ
θηρίο, πὼς ὅποιος μπορέσει μέχρι τὸ ἡλιοβασίλεμα νὰ
τὸ σκοτώσει θὰ πάρει ὡς ἔπαθλον πολὺτιμα δῶρα καὶ τὴ

Βασιλοπούλα γυναίκα του. Κι ἔτσι ἦρθα κι ἐγὼ νὰ τὸ πολεμήσω μὲ τὴν ἐλπίδα τὴν κρυφὴ, πὼς θὰ μπορέσω νὰ ἀπαλλάξω τὸν ἄμοιρο τόπο ἀπὸ τὸ ἀπαίσιο καταραμένο φίδι. Γι' αὐτὸ σὰς παρακαλῶ πολὺ πεντάμορφη πριγκηποπούλα νὰ φύγετε γιὰ λίγο ἀπὸ τὴν εἴσοδο τῆς σπηλιᾶς νὰ πολεμήσω μὲ τὸ θηρίο καὶ ἐὰν νικήσω, ἔχει καλῶς, ἐὰν ὄχι, τότε θυσιάζεσθε. Καραγκιόζη ὁδήγησε τὴν πριγκηποπούλα πέρα ἀπὸ τὸ καλύβι καὶ ἐσὺ γύρισε πάλι ἐδῶ νὰ μὲ βοηθήσεις.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ

Μάλιστα! Ἔλα κοριτσάκι μαζί μου γιατί εἶναι κρίμα νὰ σὲ φάει τὸ θηρίο.

ΧΑΝΟΥΜ ΦΑΤΜΕ

Σὲ εὐχαριστῶ γενναῖε Μεγαλέξανδρε, θὰ περιμένω παράμερα καὶ θὰ προσεύχομαι νὰ νικήσεις τὸ φοβερὸ θηρίο.

(Ἡ Χανοὺμ Φατμέ φεύγει μὲ τὸν Καραγκιόζη πρὸς τὴ καλύδα. Ὁ Μεγαλέξανδρος περιμένοντας νὰ γυρίσει ὁ Καραγκιόζης γυμνάζεται μπροστὰ στὴ σπηλιά, πηδᾷ μὲ τὸ δόρυ ψηλά, γονατίζει στὴ γῆ καὶ κρατᾷ τὴν ἀσπίδα καὶ τὸ δόρυ σὰν νὰ εἶναι μπροστὰ τοῦ τὸ θηρίο. Σὲ λίγο γυρίζει ὁ Καραγκιόζης)

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ

Μεγαλέξανδρε τὴν πῆγα τὴν Χανοὺμ Πατημένη, τῆς εἶπα νὰ καθίσω μαζί της νὰ τῆς κάνω συντροφιά, μὰ δὲν ἤθελε, μοῦ εἶπε νὰ γυρίσω γρήγορα κοντὰ σου νὰ σὲ βοηθήσω.

ΜΕΓΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

Καλὰ ἔκανες καὶ ἦρθες Καραγκιόζη. Πέτα τώρα μιὰ πέτρα στὴν σπηλιά νὰ δοῦμε τί θὰ κάνει τὸ καταραμένο φίδι, θάρθει;

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ

Νὰ σοῦ πῶ, ἐὰν πεινάει θάρθει τρεχάτο. Στάσου νὰ σημάδεψω νὰ πάει ἡ πέτρα κατ' εὐθείαν στὴν σπηλιά.

(Πετά την πέτρα και τραβιέται πρὸς τὰ πίσω. Μπαίνοντας στὴν καλύβα τὸ θεριὸ θγαίνει σιγά - σιγά, σφυρίζοντας ὅπως πάντα, μὲ ἀνοιχτὸ τὸ στόμα του. Ὁ Μεγαλέξανδρος τὸ περιμένει καὶ τοῦ δίνει τὸ πρῶτο δυνατὸ χτύπημα μὲ τὸ δόρυ στὸ κεφάλι, ἀλλὰ τὸ θεριὸ ἀγριεύει περισσότερο, μουγγρίζει, φωνάζει, σφυρίζει, χτυπιέται. Ὁ Μεγαλέξανδρος τοῦ καταφέρνει ἀλλεπάλληλα χτυπήματα. Σὲ μιὰ στιγμή τὸ καταραμένο φίδι δαγκώνει τὴν ἀσπίδα τοῦ Μεγαλέξανδρου, τὸν σηκώνει ψηλά, τὸν ρίχνει χάμω καὶ τὸν κρατᾷ ἀκίνητο, γιατί τοῦ ἔχει πλακώσει τὸ δεξιὸ του χέρι ποῦ ἔχει τὸ δόρυ. Ὁ Καραγκιόζης ἔχει γίνεи ἀφαντος, δὲν φαίνεται πουθενά. Ὅπως εἶναι χάμω ὁ Μεγαλέξανδρος ποῦ προσπαθεῖ νὰ ξεφύγει, χωρὶς νὰ τὸ κατορθώνει, τραγουδᾷ ράστ μανέ:)

*Βόηθα Χριστέ καὶ Παναγιά
κι ἓνα θεριὸ μὲ πνίγει!
Νὰ τὸ σκοτώσω δὲ μπορῶ
νὰ φύγω δὲν μ' ἀφήνει!*

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ

(Ὁ Καραγκιόζης ποῦ ἀκούει τὸ τραγούδι, θγάζει τὸ κεφάλι του ἀπὸ τὴν καλύβα καὶ βλέπει τὸ φίδι ποῦ κρατᾷ τὸν Μεγαλέξανδρο χάμω καὶ ἀπορεῖ, πῶς δὲν τὸν τρώει)
Περίεργο θεριὸ εἶν' αὐτό, ποῦ τὸν βλέπει καὶ δὲν τὸν τρώει. Φαίνεται θὰ τοῦ ἀρέσει τὸ τραγούδι. Κι αὐτὸς πάλι βλέπει τὸ Χάρο μὲ τὰ μάτια του καὶ τραγουδᾷ. Ἀλέξη! Σὲ τρώει τὸ φίδι καὶ τραγουδᾷ;

ΜΕΓΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

Ἐδῶ εἶσαι Καραγκιόζη; Πέτα μιὰ πέτρα στὸ θηρίο νὰ κινηθεῖ νὰ ἐλευθερώσω τὸ δεξιὸ μου χέρι ποῦ κρατᾷ τὸ δόρυ.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ

Μωρ' ἢ λές, καλώστονε! Νὰ ἀφήσει ἐσένα γιὰ νὰ πιάσει ἐμένα; Δὲν σφάξανε κύρ Ἀλέξη.

ΜΕΓΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

Μὴν φοβᾶσαι Καραγκιόζη, δὲν τὸ ἀφήνω νὰ σὲ πειρά-
ξει. Ἐμένα δὲν μὲ δαγκώνει, δαγκώνει τὴν ἀσπίδα μου.
Πέτα μιὰ πέτρα καὶ θὰ δεῖς.

(Τὸ φίδι ποὺ δαγκώνει τὴν ἀσπίδα μουγγρίζοντας ἀρχίζει
νὰ κουνιέται λίγο)

ΜΕΓΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

Μάσα καταραμένο σίδερα, μάσα! Καραγκιόζη τώρα ποὺ
κουνιέται πέτα τοῦ τὴν πέτρα.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ

Ἀλέξη θὰ πετάξω πέτρα, πρόσεχε μπὰς καὶ τὸ ἀφήσεις
νὰ μὲ φάει γιατί θὰ τσακωθοῦμε!

(Πετᾶ μιὰ μεγάλη πέτρα στὸ θειριό, κι αὐτὸ ἀφήνοντας τὸν
Μεγαλέξανδρο πετάγεται ὀρθιο. Συγχρόνως πετιέται ἀπάνω
κι ὁ Μεγαλέξανδρος κι ἀρχίζει μεγάλη πάλη θειριοῦ καὶ ἀν-
θρώπου. Ὁ Καραγκιόζης τᾶχει χάσει καὶ νομίζοντας πῶς
τὸν τρώει τὸ θειριό πέφτει χάμω, μπροστὰ στὴν καλύβα καὶ
φωνάζει:)

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ

Ἄχ! μ' ἔφαγες μὲ μπαμπεσὰ γρουσούζικο! Ἄχ, κύρ
Ἀλέξη, τί μοῦ 'κανες! Νά, τώρα μὲ τρώει τὸ ἀφιλότιμο,
τὸ καταραμένο, νάτο μοῦ δαγκώνει τὰ ποδάρια μου!
(Ὁ Μεγαλέξανδρος σὰ νὰ μὴν πατᾶ καθόλου στὴ γῆ, ξε-
φεύγοντας ἀπὸ τὰ τρομερὰ δόντια τοῦ θειριοῦ τὸ χτυπᾶ μὲ τὸ
δόρυ συνεχῶς, πότε κατακέφαλα πότε στὴν κοιλιά του. Αὐτὸ
μουγγρίζει, χτυπιέται, σπαράζει καὶ κυλιέται χάμω κοιτών-
τας τὸν μὲ τὸ στόμα δλάνοιχτο ὥσπου ὁ Μεγαλέξανδρος τοῦ
δίνει τὸ θανάσιμο χτύπημα στὸ στόμα καὶ τοῦ σπάει τὸ σα-
γόνη. Ἀποτελειώνοντάς το, τοῦ κόβει μία - μία τίς γλῶσσες)

ΜΕΓΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

*Μεγαλοδύναμε Θεέ,
μεγάλο τ' ὄνομά σου!*

Φύλλο δὲν πέφτει ἀπὸ δεντρὶ
χωρὶς τὸ θέλημά σου!

Ποῦ νὰ πῆγε ὁ Καραγκιόζης, νὰ τὸν στεῖλω νὰ φωνά-
ξει τὴν Βασιλοπούλα;

(Γυρίζοντας, τὸν βλέπει κατάχαμα)

Τί νὰ 'παθε τάχα; Γιά νὰ τὸν φωνάξω... Καραγκιόζη,
σῆκω νὰ πᾶς νὰ εἰδοποιήσεις τὴν ὁμορφὴ Βεζυροπούλα
γιὰ τὸ εὐχάριστο μαντάτο.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ

(Χωρὶς νὰ σηκώνεται ἀπὸ χάμω)

Δὲ μοῦ λὲς Μαστραλέξη, μὲ τρώει ἀκόμα τὸ θεριό;

ΜΕΓΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

Ὅχι Καραγκιόζη, τὸ θηρίο τὸ σκότωσα. Σῆκω νὰ πᾶς
νὰ φέρεις τὴν πανέμορφη Χανοῦμ Φατιμὲ νὰ μάθει πῶς
σκοτώσαμε τὸ θηρίο.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ

Δὲ μπορῶ νὰ πάω, γιὰτὶ τὴν ὥρα ποὺ πέταξα τὴν πέτρα
στὸ θεριό, θύμωσε τὸ γρουσουζικο καὶ μ' ἔφαγε.

ΜΕΓΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

Καὶ τώρα τί κάνεις; Πῶς πᾶς; Εἶσαι καλύτερα;

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ

Μπᾶ, τί καλύτερα, ἔχω πεθάνει.

ΜΕΓΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

Ἀπὸ πολλὴ ὥρα;

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ

Θᾶναι μέχρι μισὴ ὥρα.

ΜΕΓΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

Καὶ πῶς μιλάς, ἀφοῦ εἶσαι πεθαμένος;

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ

Ἔχω πάρει ἄδεια ἀπὸ τὸ νεκροταφεῖο.

ΜΕΓΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

Μὰ οἱ πεθαμένοι δὲ μιᾶνε.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ

Τί λές; Λάθος κάνεις. Ἀφοῦ κάποτε ψηφίζουμε οἱ πεθαμένοι πῶς δὲ θὰ μιᾶνε;

ΜΕΓΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

Ὅπως καταλαβαίνω, εἶσαι μισοπεθαμένος καὶ θὰ παιδευτεῖς ὥσότου βγεῖ ἡ ψυχὴ σου. Γιὰ νὰ μὴν παιδεύεσαι λοιπόν, θὰ σοῦ δώσω μιὰ μὲ τὸ δόρυ νὰ σὲ ἀποσκοτώσω.

(Ὁ Μεγαλέξανδρος ὑψώνει τὸ δόρυ καὶ κάνει πῶς θὰ τὸν χτυπήσει. Ὁ Καραγκιόζης πετάγεται σὰν ἐλατήριο δλόρθος)

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ

Ἔλα καημένε ποὺ τὸ πίστεψες πῶς πέθανα, ἔτσι ψεματούρικα σιᾶλεγα.

ΜΕΓΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

Τρέξε νὰ φέρεις τὴν Χανούμ Φατμέ, πές της πῶς σκότωσα τὸ καραμένο φίδι γιὰ νὰ χαρεῖ καὶ μετὰ νὰ πᾶς στὸν Βεζύρη τὰ συχαρίκια.

(Ὁ Καραγκιόζης φεύγει καὶ σὲ λίγο ξανάρχεται μαζί μὲ τὴν Χανούμ Φατμέ)

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ

Ἀπὸ δῶ κυρὰ πατισοπούλα, ἔλα νὰ σοῦ δεῖξω πῶς σκότωσα τὸ ἀφιλότιμο τὸ φίδι. Τοῦ ἄεγα ἐγώ, πῶς μπορεῖ νὰ φάει πολλοὺς ἀνθρώπους, ἀλλὰ ἀπὸ μένα δὲν περισσεύει οὔτε γιὰ κολατσιὸ καὶ δὲν τὸ πίστευε. Ἦθελε νὰ φάει καὶ τὴν ἀφεντιά σου, γι' αὐτὸ τὸ σκότωσα νὰ μάθει ποῖος εἶμαι ἐγώ.

ΧΑΝΟΥΜ ΦΑΤΜΕ

Καὶ ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος;

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ

Ναί, μὲ βοήθησε λίγο ὁ Ἀλέξης σὲ μιὰ στιγμή ποὺ τὸ